

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Minerva

M.C. BEATON

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Zavallı Minerva...

Kendi doğrularına bağlı ve inanılmaz güzel bir kız olan Minerva, varlıklı bir eş bulmak için ailesi tarafından Londra'ya gönderilir. Fakat flört etmek hakkında hiçbir şey bilmez. Şehirdeki züppeler Minerva'nın ahlak dersi verip durmasını kabul edemezler ve genç kızın gururunu incitmek için bir saldırı planlarlar: Tüm Londra sosyetesini şok edecek bir saldırı...

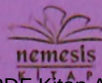
Bu sırada, Minerva'nın daha önce tanıştığı, rüyalarının başkahramanı olan Lord Sylvester Comfrey, gözlerini kızın üzerinden ayırmamaktadır. Ancak bu, Minerva'yı kızdırır, adamdan da, onu her düşündüğünde daha hızlı çarpmaya başlayan kalbinden de hiç hoşlanmaz.

Minerva, acımasız Londra sosyetesini içinde yolunu bulmaya çalışırken, züppelerin genç kızın itibarını yok etme planları işlemeye başlar. Ve Minerva büyük bir hızla tuzağa doğru ilerler.

Fakat komplocular Lord Sylvester'ı hiç hesaba katmamıştır.

nemesiskitap | norakitap | masalperestkitap
www.nemesiskitap.com | www.norakitap.com
www.kitap365.com

MASAL
PEREST

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 456

Minerva M. C. Beaton

Kitabın Özgün Adı *Minerva*
Çeviren Nihal Akcan

Yayın Yönetmeni Hasret Parlak Torun
Baş Editör Rose Mary Samanoğlu
Editör Merve Mumcu

Kapak Tasarımı Cem Özcan
Sayfa Düzeni Tülay Malkoç

© Nemesis Kitap © Marion Chesney, 1982

Bu kitabın yayın hakları Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-11-9

1. Baskı: Temmuz 2019

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul

Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73

Faks: (0212) 222 46 16

info@nemesiskitap.com

www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 26707

Baskı ve Cilt:

Ezgi Matbaacılık San Tic. Ltd. Şti.

Sanayi Cad. Altay Sok. No: 10 Çobançeşme - Yenibosna

Bahçelievler / İstanbul

Tel: 0212 452 23 02

Sertifika No: 12142

Minerva

M. C. BEATON

Çeviren: Nihal Akcan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Barbara Lowenstein'a sevgilerimle...

6

MINERVA'YA

*Şakaklarım zonkluyor, kalbim kaynıyor,
Bıkmışım şarkıdan, gazelden ve türküden—
O halde, Thyrsis al şu kandil yağını da
Dök bir ıstakozlu salataya.*

*Aklım donuk, görüşüm soluk,
Tek bir dize yazamam ya da okuyamam—
O halde Pallas, baykuşunu uzaklaştır da
Bıraksın yerini şafağa.*

Thomas Hood

Birinci Bölüm

1811 kışına kadar, herkes Aziz Charles ve Aziz Jude kilisenin papazı Charles Armitage'i çok mutlu bir adam olarak tarif ederdi.

Altı güzel kızı ve iki mükemmel oğlu vardı. Çoğunlukla görmezden geldiği solgun, hastalıklı bir karısı ve hepsinden önemlisi, av köpekleriyle tazıları vardı. Karyağdı kumaştan manto-suyla tilki avına çıkan ve Berham kasabasındaki itibarlı evlerin hemen hemen hepsinin yemek masasında güzel ağırlanan neşeli, dinç, kürek şapkalı bir adamdı.

En büyük kızı Minerva'nın görev duygusuyla hazırladığı vazayı okumak için ağrıyan başı ve ekşiyen midesiyle vaiz kürsüsüne çıktığı pazar günleri şüphesiz biraz sıkıntılı geçiyordu.

Ancak iz sürdüğü, silahı ve oltasıyla meşgul olduğu diğer günler şahaneydi.

Cemaatinin üyeleri papazlarının tuhaflıklarına alışkındı. Daha dindar olanlardan sadece birkaçı ara sıra da olsa *Spor Günlüğü* veya at yarışları hakkındaki *Bailey'nin Rehberi* kitabından sözler yerine, Tanrı'nın sözlerini daha fazla önemseyen bir papazları olmasını arzu ediyordu.

Gelirinin büyük kısmını karşıladığı iki çiftliği vardı. Modern tarım yöntemlerini kullanması için yapılan önerilere kulak tıkaması peş peşe gelen verimsiz hasatlarla birlesince 1811

kışında papazı mali açıdan zor bir duruma düşürmüştü. Bu da yetmezmiş gibi ikiz oğulları Peregrine ve James kısa süre sonra dokuzuncu yaşlarını kutlayacaktı. İki çocuk da ziyadesiyle eğitimsizdi ve papaz onları Eton'a gönderme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Elbette, giriş sınavlarını geçmelerini sağlamak için öncelikle ikisinin de bir yıl boyunca Dr. Brown'ın Londra, King's Road'daki kursuna katılmaları gerekecekti.

Parası peri altınları gibi eriyip gitmişti sanki. Oğlanların eğitimi hakkındaki endişesi başkalarını düşünen biri olmasından ileri gelseydi o halde belki de düştüğü borç batağından çıkmak için aklına parlak bir fikir gelmeyebilirdi. Fakat tamamen bencil bir adamdı ve oğlanları kendinin bir uzantısı, Armitage imajına uygun şekilde adam edilecek küçük yavru ayıları olarak görüyordu. O yüzden, gerçek bir egoistin tek bir amaca odakladığı coşkusuyla para toplamak için dalavereler düşünmeye koyuldu.

İlk düşüncesi Hall'daki baronet kardeşini ziyarete gitmek oldu.

Sör Edwin Armitage, yani Bart, papaz kardeşine uzun burnuyla tepeden bakardı, kardeşinin kaba ve görgüsüz olduğunu düşünürdü. İki aile arasındaki sosyal ilişki biraz gergindi. Sör Edwin'in çok parası ve iki mağrur kıızıyla kendini beğenmiş bir karısı vardı. Karısı "zavallı Armitage ailesine" iyi davranmanın Hristiyanlık vazifeleri olduğunu söylemeseydi papazla bütün münasebetini keserdi. Aslında karısının söylemek istediği, Leydi Edwin ile kızlarının en güzel elbiselerini giyerek ihtişamlarını Armitage kızlarının sade, hırpani elbiseleriyle kıyaslamaktan büyük zevk aldıklarıydı.

Ancak, Charles Armitage kardeşinden para almakta kararlıydı, o yüzden fazlasıyla yalakalık yapmak zorunda kalacağını biliyordu.

Hopeworth'tan geçtikten sonra girişi köyün en ucunda bulunan Hall'a doğru giderken av köpeğinin toynak sesleriyle uyumlu bir melodiyile, "Edwin tam bir göttür, Edwin tam bir züppedir, Edwin tam bir ahmaktır," diye mırıldandı.

Yerler sert, parlak buzlarla kaplıydı. Tazıların ayaklarını ke-serdi, papaz zaten o yüzden ava çıkmamıştı. Huysuzluğu biraz da bundandı.

Buz kesen havayı ısıtmaya yetmeyen sönük, ince güneş ışığı bir sis tabakasında süzülüyordu. Papazın teranesi, "Parayı almalıyım, parayı almalıyım," diye devam ediyordu. Kendini rahatlatmak için tazıların isimlerini tekrarlayarak, "Ah, tazılarım ve atlarım. Ah, Bellsire ve Thunderer, ah, Rambler ve Daphne," diye devam etti.

Hopeworth düzgün kulübeleri ve bakımlı bahçeleriyle sevimli bir köydü. Ayna gibi bir buz tabakası köy göledinin yeşil sularını kaplamıştı ve şal takmış kadınlar kuyunun etrafına toplanmıştı. Hopeworth'un meyhanesi Six Jolly Beggarmen'den bira ve brendi kokusuyla insan sesleri geliyordu. Papaz, kendine gelmek için bir kadeh şarap içmeyi düşündü, fakat sonra vazgeçti. Önündeki tatsız işi olabildiğinde çabuk halletse daha iyi ederdi.

Hall, 1725 yılında inşa edilmiş Barok tarzda, güzel görünüşlü, kırmızı tuğlalı bir malikâneydi. Kuzeyinde ve doğusunda sık ağaçlı yeşillikler uzanıyordu. Papazın götürüldüğü lüks salonda İngiliz, Fransız ve Hollanda mobilyalarının makul bir karışımı sergileniyordu. Desenli Beauvais örtülerle kaplı XVI. Louis dönemi koltuklar ve birkaç tane ince kafes arkalıklı Chippendale sandalye vardı. Duvarlar elle boyanmış Çin duvar kâğıtlarıyla kaplıydı.

"Efendim evde mi bakayım," dedi şişman uşak.

"Doğu Londralı züppe," dedi papaz fakat yüksek sesle dile getirmedi. Kardeşinin hizmetçilerine hadlerini bildirerek vakit kaybetmek istemiyordu.

Dakikalar geçtiği halde kardeşi ortalarda görünmeyince ka-
baran öfkesiyle mücadele etmeye çalıştı. Papaz, şömine rafına
doğru yürüyerek üstünü başını düzeltti. Aniden, bu para temin
etme olayı için çok cepli eski pelüş mantosu, sarımtırak yeşil
kadife pantolonu ve koyu renkli üstlüğü yerine şık takımını
giymesinin daha iyi olabileceğini hissetti.

Arkasından gelen yapmacık bir öksürükle döndü. Sör Edwin
ve Leydi Edwin salona girmişti.

İkisi de boylu bosluydu, gösterişliydi ve kusursuz giyinmiş-
lerdi. Sör Edwin, Brummel modasını takip ederdi, pililerinde
cepleri bulunan mavi ceketinin etekleri kare kesimli kuyruklu
bir ceket oluşturmak için kısaltılmıştı. Kol uçları büzdürülerek
yukarı kıvrılmış gibi görünmesi için kabartılmıştı. Gömleğinin
yakası öylesine yukarıdaydı ve öyle çok kolalanmıştı ki başını
çevirmekte zorlanıyordu.

Yüksek belli, kanarya sarısı, jarse bir pantolon ve küçük tok-
kalarla süslenmiş hafif terlikler giymişti. Gri saçları, tepesinde
yüksek bir çıkıntı oluşturacak şekilde arkaya doğru taranmıştı
ve şakaklarında lüleler vardı. Papazın suratı yuvarlak ve kanlı
canlıyken baronetin suratı ince ve solgundu. Papazın yağ ta-
bakaları içine gömülmüş küçük, parlak düğme gözleri vardı.
Baronetin gözleri ise on sekizinci yüzyıldan kalma klasik hey-
kellerin boş bakışını andıran tuhaf mavi gözbebekleriyle soluk
mavi rengindeydi.

Leydi Edwin de uzun boyluydu. Artık modası geçen Hol-
landa bebeği etkisini yaratmak için yanakların içine konulan
parafinli dolgularla başka bir şekle dönüştürmeseydi yüzü ince
olabilirdi. Dolgular, konuşmasına da boğuk, kısık bir hava kat-
mıştı ve köydeki her kadın asalet arzusuyla bu sese imrenirdi.

Yüksek belli, boğazlı, muslin kumaştan derin fırfır yakalı,
dikey çizgili bir elbise giyiyordu. Ayağının çoğu kısmını açıkta

bırakmak için modaya uygun şekilde kısa ve şekilsiz etek ucuna İspanyol nakışları işlenmişti. Kahverengi saçları kısaydı ve ön kısımları kıvrılmıştı.

“Bakın şu işe,” dedi papaz içtenlikle. “Seni görmek çok güzel kardeşim... hanımefendi.” Leydi Edwin’e doğru eğilerek revrans yaptı.

Sör Edwin, pencereden buz tabakasının altında hafifçe parıldayan süs havuzuna baktı.

“Ava çıkamayacak kadar kötü, Charles,” dedi açık ve yavan sesiyle. “Yapacak işin yok herhalde. Sanırım ziyaretinin sebebi de bu.”

Papaz büyük, kare ellerini gergince ovalayarak, “Katiyen, katiyen!” dedi. “Nasıl olduğunuzu merak ettim. Josephine ve Emily nasıl?” Josephine ile Emily baronetin kızlarıydı.

Leydi Edwin sevgi dolu bir tebessümle, “Büyüdüler, epey büyüdüler,” dedi. “Lord Radford daha geçen gün kontlukta ki en güzel kızlar olduklarını söyledi.”

Papaz anlayışlı bir tavırla, “Gözleri eskisi kadar kötü mü?” dedi. Kendi kızlarına pek dikkat etmezdi ve diğer beş kızının bakımını en büyükleri Minerva’ya bırakmıştı. Ancak, herkesin söylediğine göre kızlarının güzellik bakımından civardaki tüm kadınları geride bıraktığını biliyordu. On bir yaşındaki küçük Frederica’nın bile!

Açık sözlü papaz, Leydi Edwin’e hakaret etmek istememişti. Josephine ve Emily soluk benizli, uzun burunlu, kıkırdayıp duran değersiz kızlardı. O yüzden, demek ki lordun gözleri daha da kötüleşmişti.

Leydi Edwin içerledi ve kocası susmasını işaret etmeseydi bir şeyler söyleyecekti.

“Dilim damağım kurudu,” dedi papaz umutla.

“Otur, Charles,” dedi Sör Edwin. Papaz, ağırlığı altında gıcırdayan Fransız koltuğa oturdu. Baronet ile karısı papazın karşısındaki koltuklara oturdu. Sör Edwin zili çalarak şampanya istedi.

“Diyorum ki,” dedi papaz çekinerek. “Şu sarı mantarlı şarabınızdan hiç kalmadı mı?” Papaz şampanyadan nefret ederdi, kadınlara göre bir içki olduğunu düşünürdü.

Sör Edwin ince dudaklarını daha da ince bir çizgi haline getirerek, “Pekâlâ,” dedi. “James, en iyi Burgonya şarabından bir şişe. Şimdi Charles...”

Charles Armitage okul müdürünün karşısında duran suçlu bir öğrenci gibi koltuğunda kımıldandı. “Doğrudan sadede geleceğim,” diyerek büyük bir Belcher mendil çıkardı ve alnını sildi.

“Durum şu. Hasat berbat gitti...”

Baronet küçümseyen bir tebessümle, “Biliyorum,” dedi. “Ama buğdaylar hâlâ iyi para ediyor. Topraklarının daha büyük kısmına buğday ekmeliydin. Geçen sene kaldırdığın azıcık ürün bu sene ektiğin onca dönüm İsveç şalgamından çok daha fazla kazandırır. Sanırım Hint mısırı da deniyordun. Bir İngiliz’e uygun bir ürün değil.”

“Öyle bile olsa,” dedi papaz, “zararım çok büyük ve paraya ihtiyacım var.”

“O halde masraflarını kısımlısın,” dedi baronet sertçe. “Bir kadeh şarap al, kardeşim. Beğeneceğine eminim. Evet, masrafları kıstmak, tek çözüm bu. Tazılarınla av köpeklerini satarsan yükünün epey hafifleyeceğini belirtebilir miyim?”

“Hayır, belirtemezsin,” diye gürledi papaz. “Lüks içinde yaşamamaya hazırlıklıyım. Fakat gerekli şeyler kalmalı. Hayatımı o tazıları safkan üretmekle geçirdim ve tazılarım artık İngiltere’de en iyi iş gören av köpekleri olarak kabul görüyor. Hazırlar

ama aşırı kemikli değiller, çok dayanıklılar hem de cins hayvanlar.”

“Sen bir papazsın,” dedi Sör Edwin duygusuzca. “Daha yüce şeylere odaklanman gerekir.”

Papaz, bir çocuğun şaşkın masumiyet ifadesiyle kardeşine baktı. ‘Saldır’ talimatının yankısından ve ıslak bir kasım sabahı tazıların kokunun peşinden giderken sergiledikleri görüntüden daha yüce, daha ruhani ne olabilirdi ki?

Yine de, “Oğlanları okula göndermem gerek Edwin ve bu çok para demek.”

“Seni hiç anlayamıyorum,” dedi Sör Edwin sertçe.

Papaz kendine bir kadeh daha Burgonya doldurduktan sonra şarabı bir dikişte içerek ve belli belirsiz geçirerek, “Ah, anlamıyorsun, öyle mi?” diye mırıldandı.

“Anlamıyorum, çünkü ailenin refahı için tedarikli olmalıydın. Ezop’u hiç duydun mu?”

“Agop mu?”

Baronet öfkeyle, “Hayır. Ezop. E-Z-O-P,” diye heceledi.

“Ah, muhteşem zar atıcı Yunan.”

“Gerçekten, kardeşim, iskambil oyuncusundan bahsetmiyorum. Yemin ederim, Oxford’da hiçbir şey öğrenmemişsin.”

“Christchurch teknesinde baş kürekçiydim,” dedi papaz hevesle. Ancak daha sonra, kardeşinden para koparma umudunu yitirmedikten daha yumuşak bir sesle, “Şu Yunandan bahsetsene,” diye ekledi.

“Ezop karınca ile ağustos böceği hakkında bir fabl yazmış,” dedi Sör Edwin. “Bana şuradaki kitabı getir, hayatım. Dinle ve öğren, Charles. Dinle ve öğren.”

Sör Edwin, kışa hazırlanması gerektiği öngörüsüne sahip olduğu için kışın hayatta kalan çalışan karınca ile yaz boyunca

dans edip şarkı söyleyen kış geldiğinde ise erzak toplamadığı için açlıktan ölen ağustos böceği hakkındaki fablı okumaya koyuldu.

“Buradan çıkarılacak ders,” dedi Sör Edwin kısa ve özlü konuşarak, “yarının gereksinimleri için bugünden hazırlık yapmak tutumluluk gerektirir.”

Papaz hayretle dinledi. Tam bir taşralıydı. Böcekler böcekti, kuşlar kuştı, hayvanlar hayvandı. Etrafta dolanıp sohbet etmezlerdi veya edebiyat yapmazlardı. Ancak, bir şey dikkatini çekmişti.

“Şu bahsettiğin karınca,” dedi ihtiyatla. “O zavallı piç, sözüm meclisten dışarı hanımefendi, yani böcek biraz yardım istediğinde ağustos böceğine gidip yine şarkı söylemesini ve dans etmesini mi söylemiş?”

“Evet,” dedi Sör Edwin böbürlenerek.

Papaz şaşkınlıkla başını sallayarak kendine bir kadeh daha şarap takviyesi yaptı.

Daha sonra, anladığını düşündü ve yüzü aydınlandı.

“Ah, şu Yunan karıncalar,” dedi zafer kazanmışçasına. “İngiliz değiller. İngiliz karıncası olsaydı eli o kadar sıkı olmazdı.”

“Çok saçma,” dedi Leydi Edwin.

“Katılıyorum,” dedi papaz. “O halde konumuza geri dönersek...”

“Sana anlatmaya çalıştığım şey, kardeşim, biz kızlarımız için birikim yaptık. İkisinin de çeyizleri tamam ve iyi evlilikler yapacaklar. Ayrıca evlendikleri kişilerin serveti de bizim servetimize eklenecek. Sanırım kendi aptallığının sonuçlarıyla yüzleşmeyi sana bırakmalıyım. Ancak, köpek sürünü satmayı düşünürsen?”

“Asla!” dedi papaz.

“O halde, kardeşim, söyleyeceklerin bittiyse...”

Papaz ayağa kalktı ve haysiyetini topladı.

“Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin?”

“Sevgili Charles...”

Papaz şapkasını takarak, “Matta, yedinci kısım, üçüncü dize,” dedi. “Size iyi günler.”

Leydi Edwin’in boğuk sesi onu koridora kadar izledi. “İncil sefil adamın aklına sadece şirretleşmeye çalıştığında gelir.”

Papaz, Hall topraklarından hüznün içinde ayrılarak atını The Six Holly Beggarmen’e doğru sürdü. Kimseyi çekecek durumda değildi, soğuk hava yüzünden hanın önünde boş duran bankta oturup küçük şarap şişesini çıkardı.

Dua etmesi gerektiğini hissediyordu ama yapamadığını fark etti. Av sahası dışında bir yerde dua ettiğinde gözünün önüne bulutların içinde öylece oturup biraz daha utanç ve kınama gönderebilmek için dikkatinin günahkâr biri tarafından çekilmesini bekleyen uzun sakallı, kaba kaşlı, insan silüetinde bir tanrı geliyordu.

O yüzden papaz kalabalık çocuklarını düşündü. Daha önce bahsettiği ikizler ve on bir yaşındaki Frederica’dan başka on iki yaşındaki Diana, on üç yaşındaki Daphne, on dört yaşındaki Deirdre, on altı yaşındaki Annabelle ve on dokuz yaşındaki Minerva vardı.

Minerva papazın hanesinin *annesiydi*. Bayan Armitage, etrafı haplar ve toz ilaçlarla çevrili halde gün boyunca papaz evinin salonunda yatan bir hiçti.

Papazın aklına öfkeyle Josephine ile Emily geldi. Yüzünü ekşiterek birileri onlarla evlenmeden önce ikisinin de hatırı sayılır bir servete sahip olmasının gerekeceğini düşündü. Örneğin, Minerva’yı ele alacak olursa... Ufak tefek, zarif, güzeller güzeli

bir kızdı. Biraz kuralcıydı. Biraz da ciddiye. Her şeye karşın çok güzeldi. Çeyizi olmadan neden evlenemesindi!

Güneşin cansız ışığı göledi kaplayan buzun üstüne vuruyordu. Papaz aklına bir fikrin gelmek üzere olduğunu hissetti.

Müzmin bir kumarbaz değildi. Bir keresinde, Newmarket'te bir maymunu atın üstüne koymayı denemişti. Maymun parkurun üçüncü metresinde attan düşmüştü ve o zamandan beri papaz bu tür sinir bozucu at yarışlarına zaman zaman çok az miktarlarda para yatırmaya dikkat ederdi.

Şarabını içerek ve aklının bir yerlerinde tüm ihtişamıyla filizlenmeye başlayan fikri bekleyerek oturdu. Siyah bir bulut tabakası güneşi kapatınca papazın çözüm umutları da soldu.

Karnı guruldadı. Evin bütçesinden Minerva sorumluydu, yani papaz evindeki yemekler katlanılabilir olsa da hiç heyecan verici değildi.

Saat üç olmuştu ve akşam yemeği vaktiydi. Fakat yemekte koyun gerdanı olmalıydı.

Aniden, Lord Radford'un evine uğrayıp kendini yemek masasına davet ettirmeye karar verdi.

Önce eve haber göndermeliydi. Ancak, Bayan Armitage papazın görevinden haberdardı ve başaramadığını öğrenince anında kriz geçirirdi.

Papaz Charles Armitage, "Bugün dururken yarın için endişelenmeyin," diyerek İncil'den alıntı yaptı. Atına bindi, Lord Radford'un sazdan çatıları köyün göledinin karşı tarafındaki ağaçların tepesinden yükselen süslü kulübesine doğru ilerledi.

Sonraki gün pazardı ve papaz önceki gece içkiyi abarttığı için iyi hissetmiyordu. Vaiz kürsüsünde durdu, pirinç kartalın ka-

natlarına tutundu ve Minerva'nın onun için hazırladığı vaazı okumak için güç topladı. Ağzında bir papağan kafesinin dibi gibi bir tat vardı ve şakakları hafifçe zonkliyordu.

Kızı vaazı babasına muzipçe uygun gördüğü Süleyman'ın Özdeyişleri'nden bir metine dayandırmıştı.

“Şarabın kızıl rengine, kadehte ısımasına, boğazdan aşağı süzülürmesine bakma. Sonunda bir yılan gibi ısırır ve bir engerek gibi sokar.”

Papaz, Armitage ailesine ayrılan sıranın sonunda oturan Minerva'ya doğru sitemkâr bir bakış attı.

Minerva!

Bir tutam gün ışığı cam pencerelerden içeri yansıyor ve Minerva'nın büyüleyici yüzünü, büyük gri gözlerini, soluk pembe dudaklarını, küçük ve düz burnunu, kavisli ince kaşlarını ve upuzun kirpiklerini aydınlatıyordu.

Kızın başında kurdele ve çiçeklerden yapılmış tam oturan bir şapka vardı.

Papaz, kızını ilk kez muhtemelen birçok erkeğin göreceği gözle gördü.

Çözüm buydu! Minerva!

Gösterişli kısa ceketinin altına giydiği dar, kaşmir elbisesi dolgun göğüslerini ve ince belini ortaya çıkarmıştı. Papazın hışıyla hatırladığı gibi ayak bilekleri çok güzeldi.

Papaz Charles Armitage tam da o anda cenneti gördü. Kızı varlıklı biriyle evlenecekti. Papaza gelince, tazılarla atların koşuşturduğu, kokuların solmadığı, asla sona ermeyecek yağmurlu kasım günlerinde bir cennette geçireceği günler önünde uzanıyordu.

Aziz Charles ve Aziz Jude kilisesinin papazı çatıdaki alçıdan meleklerle, “Haydi saldır! Haydi saldır! Haydi saldır!” diye bağırırdı.

Minerva

Leydi Edwin kocasına, “Tımarhane,” diye tısladı. “Kesinlikle tımarhane. Onun için başka bir gelecek göremiyorum.”

Papazın çok çalışan yardımcısı Bay Pettifor daha önce papazları defalarca yaptığı gibi duruma el attı.

Soylular dehşet içinde tüh çekerken köyün daha mütevazı ahalisi şevke gelmişti. İyi papazlarının yüzü öylesine başkalaşmıştı ki gerçekten ruhani bir aydınlanma yaşadığını düşündüler.

İkinci Bölüm

Çoğu Külkedisi'nin o şekilde doğmayıp kendi kendilerine bir yerlere gelmiş olmaları üzücü bir gerçektir. Minerva Armitage için de durum farklı değildi. Evin dizginlerini elinden bıraksaydı annesinin yarı hasta yatağından kalkıp sorumluluğu eline almak zorunda kalma ihtimali vardı. Babasının vaazlarını yazmaya gönüllü olmasaydı o zaman belki de papaz İncil'ine daha sıkı çalışır ve gazetelerin spor sayfalarına daha az bakardı.

Minerva'nın sivri bir zekâsı vardı ama yeterli eğitimi yoktu.

Zindeydi, tez canlıydı, bir hanımefendinin sıkıcı taşra rutininden hiç hoşnut değildi; bu sıkıntısını gidermek için de Minerva kendini beş kız kardeşiyle iki erkek kardeşine adanmıştı.

Yaşı ilerledikçe, kardeşleri ateşlendiklerinde sıcak alınlarını serinleten oydu, kesiklerini ve sıyrıklarını saran oydu ve cemaat üyelerini ziyaret eden ve evi idare eden de o oldu. Her yılın her ayı ona kendi kendine koyduğu yeni sorumluluklar getirdi ve güzelliği arttıkça cefası da büyüdü. Aslına bakılırsa, mütevazı Minerva biraz ukalalaşmış ve bencilleşmişti.

Babasının o pazar günü akşam yemeğinde Minerva'nın Londra'da görücüye çıkması gerektiğini bildirmesi şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

Ardından, Bayan Armitage malum krizlerinden birini yaşadı ve amonyakla biraz kus tüyü burnunun altında yakılarak

kendine getirilmesi gerekti. Yaş bakımından Minerva'ya en yakın olan Annabelle dehşete kapılmış görünüyordu ama sonra kıskandı. Oğlanlar somurtarak masanın bacaklarını tekmeliyordu. Diğer kızlar ise ağlamaya başladı. Minerva bütün aileyi şımartmayı başarmıştı.

Küçükler, "Merva olmadan ne yaparız?" diye ağlıyorlardı. Merva, Minerva'nın bebeklik adıydı.

Minerva, kalbi hızla çarptığı halde sakin bir sesle, "Çok ani oldu ve son derece ürkütücü bir düşünce," dedi. "Londra'ya gitmek için sebebim yok. Beni evlendirmeyi düşünüyorsan henüz gencim ve taşrada da bir sürü erkek var."

Babası bir tutam enfiye alarak, "Yeterince zengin olanı yok," dedi. "İşin aslına bakarsan, hayatım, sen bizi çekip çıkarmazsan hepimiz borç batağında boğulacağız. Kötü geçen tüm o hasatlar. Tarlalardan yeterince mahsul alamıyoruz. Tek çare masrafları kıstmak. Bunun anlamı da siz oğlanlar için okul yok, güzel elbiseler ve incik boncuk yok, hiçbir şey yok demek," karısına ters ters bakarak devam etti, "tüm o hazır ilaçları almak yok."

"Ah, zavallı hasta ve yaşlı bir kadına kimsenin merhameti yok mu?" diye sızlandı papazın karısı.

Armitage ailesinin çocukları en büyük ablalarına düşünceli gözlerle baktı. Onlar baktıkça Minerva'nın sandalyesindeki görüntüsü yerini bir çuval dolusu altın paraya bıraktı.

Minerva rahat bir nefes alarak, "Bu çok saçma," dedi. "Babam kafayı bulmuş herhalde!" Papaz çoktan ikinci porto şarabını açmıştı. "Babam şaka yapıyor. Paramız yoksa muhtemelen Londra'da bir sezonun muazzam masraflarını da karşılayamayız."

Papaz bir kaz tüyünün ucuyla dişlerini kurcalayarak, "Ben ödemeyeceğim," dedi. "Masrafları Leydi Godolphin üstlenecek ve sen zengin bir koca bulduğunda her kuruşunu geri alacak."

“Leydi Godolphin mi?”

“Annenin tarafından bir akraba, on üçüncü kuşak sanırım. Onu uzun süredir görmedim ama bana karşı hep zaafı olmuştur.”

Minerva siyah bir lüleyi gözünün önünden çekti. Kız kardeşine dönerek, “Annabelle,” diye yalvardı. “Sen benden çok daha güzelsin. Benim yerime *sen* gitmek istemez misin?”

Annabelle’in iri mavi gözleri heyecanla parladı ama kızcağız daha ağzını açamadan papaz, “Olmaz. Saçları sarı renk ve sarı saçlar moda değil. Ayrıca, yaşı çok küçük. Esmer güzeller istiyorlar. Minerva ilgilerini çekecektir. Bak Bella, Minerva evlenirse seni sosyeteye tanıtacaktır ve Bayan Armitage Londra’da tüm o süslü püslü doktor bozuntularına gidebilir, siz genç hanımlar da istediğiniz kadar şekerleme yiyebilirsiniz. Perry ve James hep istedikleri gibi Eton’a gidebilirler ve...”

Sesi canlılığını yitirdi. Papaz bazen epey aptal olabiliyordu. Fakat bir şeyi kafasına koyduğunda istediğini elde edene kadar aklına gelen her gerekçeyi öne sürerdi.

“Ama bir süre daha evlenmeyi düşünmüyordum,” dedi Minerva. “Hem de hiç! Burada kalıp annemle sana yaşlılığınızda destek olmak istiyorum.”

“Bize biraz para bulmazsan,” dedi papaz mantık yürüterek, “hayatımızın son yılları doğal olmayacak kadar hızlı tükenecek.”

Minerva’nın güzel yüzünde sinir bozucu bir saygı ifadesi belirdi. Yukarıyı işaret ederek, “O’na sordun mu?” dedi.

“Tabii ki sordum,” dedi papaz neşeyle, “Ve O’nun verdiği cevap sensin. O kadar!”

Minerva’nın iri gri gözleri masadaki yüzlere tek tek bakarken tekrar sessizlik oldu. Çocuklar, Minerva’nın olmadığı bir

Minerva

hayatın nasıl geçeceğini suçluluk içinde düşünüyordu. Artık pintice hazırlanmış yemekler olmayacaktı. Ellerini ve yüzlerini durmadan yıkamaları ve ovalamaları gerekmeyecekti. Yatma vaktinde Bay Porteous'un vaazlarından ahlak dersleri okumayacaklardı. Peregrine ve James ava çıkmak istemişti ama Minerva çok küçük olduklarını söyleyerek onları durdurmuştu. Ama artık...

Annabel, Minerva'nın gidişiyle köydeki en güzel kız olarak nasıl da parlayacağını düşünüyordu. Belki de av balosunda Minerva'nın azarlayan soğuk bakışlarını üstünde hissetmeden biraz flört edebilirdi.

Bayan Armitage mum ışığıyla aydınlanan pencerelerde Aladdin'in mağarasındaki mücevherler gibi parlayan şişeler dolusu lezzetli ilaçlarıyla Londralı doktorları ve kimyagerleri gördüğü pembe bir rüyaya dalmıştı.

Papaz, Minerva'nın tabutuna son çiviye de kurnazca çaktı.

"Senin için çok zor olduğunu biliyorum, Minerva," dedi. "Fakat ailen için kendini feda etmelisin. Kendini *kurban* etmelisin. Ne yapıyorum ben! Gerçekten de çok şey istiyorum."

Minerva'nın gözleri hafifçe parlamaya başladı. Ailesinin her zaman olduğu gibi ona ihtiyacı vardı. Hovarda bir zevk âlemine değil de giyotine gönderiliyormuş gibi başını arkaya atarak, "Gideceğim baba," dedi.

Papaz dalgın bir tavırla, "Uslu kız," dedi. İstediklerini elde ettiği için Minerva'ya olan ilgisini kaybetmişti. Elbette, Leydi Godolphin'e şu sinir bozucu mektubu yazması gerekecekti ama mektubun cevabı geldikten sonra ilkbaharda en büyük kızını aile yuvasından atarak Londra'ya doğru kanat açmasını sağlayacaktı.

Minerva kendini o akşam sarsıcı bir şey olmamış gibi gündelik görevlerini yerine getirmeye zorladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Çocuklar, Minerva'nın muhtemel takdimini erken yatmak için bir bahane olarak kullanmak istedi ama Minerva kararlı bir sesle her zamanki vakitte yatmaları gerektiğini söyledi. Ödül olarak, özellikle oğlanlar için bir hikâye okuyacaktı, en küçük kızlar da isterlerse dinleyebilirlerdi.

Papaz konutu zemin katta yemek odası, konuk odası, oturma odası ve çalışma odası; birinci katta altı yatak odası ve en üstteki çatı katında hizmetçi odaları bulunan güzel bir binaydı. Çok fazla hizmetçileri yoktu. Mutfak işlerini yürüten hem aşçılık hem de kâhyalık yapan bir görevli vardı. Misafir geldiğinde salon hizmetçiliği de yapan bir oda hizmetçisi, önemli etkinliklerde uşaklık da yapan bir ayak işçisi; seyis, arabacı, köpek kulübeleri sorumlusu ve av köpeklerini idare eden John Summer ile gerekli durumlarda boş bardakları toplayan, ayakkabıları temizleyen ve komilik yapan, evdeki ufak tefek işleri halleden bıçak sorumlusu tıfıl oğlan ve ağır işleri yapmak için her gün köyden gelen bir kadın vardı.

Oğlanların kendi odaları vardı. Bay ve Bayan Armitage'in odaları ayrıydı ve altı kız kardeş her odada iki kız kalacak şekilde geriye kalan üç odayı paylaşıyordu. Uyku öncesi masalları için fazla büyük olduğunu düşünen on altı yaşındaki Annabelle dışındaki diğer çocuklar Minerva'nın okumasını dinlemek için oğlanların odasında toplandı. Bu sefer her zamankinden daha eğlenceli bir hikâye olmasını umuyorlardı.

Hikâye Minerva'nın huzur veren tatlı sesinden akmaya başladığında umutları kısa süre içinde söndü.

Biri asla yalan söylemeyen sessiz ve ciddi diğeri ise uzun boylu ve yakışıklı, soylu bir evin varisi, oyunlarda başarılı, havalı ve cesur olan iki öğrenciyi anlatan bir hikâyeydi.

Ciddi olanın adı Claud, gösterişli olanın ise Guy'dı. Kuşkusuz umut veren bir girişti. Oğlanlar Guy'ı anında çok iyi biri

olarak görürken kızlar Minerva'nın uyku öncesi hikâyelerinden birinde yakışıklı bir kahramanın geçmesine hem şaşırmışlardı hem de memnun olmuşlardı.

Ama yakışıklı Guy bir fiyaskoydu. Kahramanın o olmaya-
cağını anlayabilirlerdi. Okulu adına kriket maçlarını kazan-
masına, herkesin ona yalakalık yapmasına ve hayran olmasına
karşın ciddi ve mütevazı Claud hor görülse de kısa süre sonra
güzel dış görünüşün "gündüz külahlı gece silahlı birinden" baş-
ka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

"Külahlı -ya da her ne dediyse- o ne demek?" diye sordu Perry.

Kızıl saçlı Deirdre utanarak, "Ben biliyorum," dedi. "Dışarı-
dan çok iyi görünen ama içi kokuşmuş, pis düşüncelerle dolu
olan kişi demek."

Minerva başıyla onaylayınca diğer kızlar dehşet içinde fer-
yat etti.

Bu hayali oğlan için çoktan pembe fanteziler kurmaya baş-
ladıklarından, "Guy öyle biri değil!" diye bağıldılar.

Minerva onları, "Dinleyin!" diye azarladıktan sonra okuma-
ya devam etti.

Guy yaşitlarına bile hizmetçileriymişler gibi davranmayı
huy haline getirdiğinden Claud'u şapkasını alması için odasına
göndermiş. Ezik Claud, Guy'ın şapkasını ararken Latince bir
kopya kâğıdı bulmuş.

Görünüşe göre, Guy kopya sayesinde her şeyin İngilizce ter-
cümesini zaten bildiği için Latince sınavlarının hepsini kolayca
geçiyormuş.

"Bence hepsini ezberlediği için çok zekiymiş," dedi Perry
hevesle. Diğerlerinin onaylayan mırıltıları yükseldi.

Minerva sözünün kesilmesini akıllıca savuşturarak, "O hal-
de, Claud ne yapmalıydı?" diye sordu.

Claud'un bir şey yapması gerektiği akıllarının ucundan bile geçmediği için çocukların hepsi ablalarına şaşkınlık içinde baktı.

Minerva başını dehşete düşmüş gibi sallayarak devam etti. Görünüşe göre, Claud kopyayı doğrudan okul müdürüne götürüp Guy'ın kopya çektiğini bildirerek görevini yerine getirmişti.

Guy okuldan atılıp itibarını kaybederken ve tüm ihtişamı sönerken Claud mütevazı zaferine giden sorunsuz yoluna devam etmiş.

Minerva kitabı pat diye kapatarak, "Bu hikâyeden çıkarılacak ders," dedi, "dürüstlük en iyi ilkedir."

İkizi gibi siyah saçlı ve mavi gözlü olan James, Minerva'ya kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Minerva, "Dehşete kapılmış gibisin, James," diyerek gülümsemi. "Sen olsaydın ne yapardın?"

"O Claud denen yaratığı alırdım ve çenesini patlatırdım," diye karşılık verdi James.

Minerva hiddetlenerek, "Bu evde argo konuşulduğunu duymayacağım," dedi.

Ama genç sesler bir ağızdan James'i savundu.

"Claud bir ispiyoncu."

"Guy mükemmel biriydi..."

"Umarım Guy orduya katılmıştır ve general olmuştur ve... ve... sıska Claud'u öldürmüştür."

Minerva sert bir tavırla, "Hepiniz yataklarınıza," dedi. "Ah-lakınızın sağlam olmadığını bile bile huzur içinde Londra'ya nasıl gidebilirim?" Kızları oğlanların odasından çıkardı ama çıkmadan önce Perry'nin "Muhtemelen Claud gibi soğuk nevalenin biriyle evlenecek; tabii koca bulabilirse," diye mırıldandığını duydu.

Minerva

Minerva dudaklarını sıktı ama duyduğunu göstermeye te-nezzül etmedi.

Küçük kızları yatırdıktan sonra aynı odayı paylaştığı Anna-belle'in yanına gitti.

Annabelle makyaj masasında oturmuş altın sarısı uzun saç-larını tararken hülyalara dalmıştı.

Ablası içeri girince fırçayı saçlarının ortasında durdurarak ablasının sakın yüzünü inceledi.

Annabelle, "Tam bir vakit kaybı," diye iç geçirdikten sonra saçını fırçalamaya geri döndü.

Ahşap bir paravanın arkasından Minerva'nın, "Neymiş?" diye soran sesi duyuldu. Nasıl ki kilisede tükürdüğünü hayal edemiyorsa kardeşinin önünde soyunmayı da asla hayal ede-mezdi.

"Londra'ya gitmen," dedi Annabelle. "Erkekleri hiç düşün-dün mü, bundan bile emin değilim."

"Ne bakımdan?" Minerva'nın kumaşların boğuklaştırdığı sesi duyuldu.

Annabelle fırçayı bıraktıktan sonra arkasını dönerek, "Ro-mantik bakımdan," dedi.

Minerva'nın öfkeyle karışık neşeli sesi paravanın arkasın-dan, "Tabii ki sen de erkekleri o şekilde düşünmüyorsun, değil mi?" dedi. "Bunun için henüz çok küçüksün."

"On altı yaşındayım," diye çıkıştı Annabelle. "Ayrıca sana er-kekler dışında çok az şey düşündüğümü söyleyebilirim."

"O halde, kendini iyi ve mütevazı bir eş olmaya hazırlamak için zihnindeki maneviyatı geliştirmelisin."

"İyi ve mütevazı bir eş isteyen bir adamla evlenmek *istemi-yorum*," dedi Annabelle. "Gösterişli ve yakışıklı bir *Züppe*, bir *Hovarda*, bir *Çapkın* ya da bir *Hoppa* istiyorum. Zavallı Bay

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>

Pettifor'a âşık olmamana hayret ediyorum!" Bay Pettifor papaz yardımcısıydı.

Minerva geceliğiyle paravanın arkasından çıkarak, "Gerçekten de hayret verici," dedi. "Kendini kilisenin verdiği görevlere adanmış iyi bir genç."

"Ayrıca uzun, kırmızı bir burnu var ve ıslak ağı ve..."

"Kes şunu," dedi Minerva. "Sana ne oldu Annabelle? Eski-den böyle konuşmazdın!"

"Londra," dedi Annabelle hülyalı bir edayla. "Yürüyüşler, at binmeler, kalabalıklar, balolar, opera. Almack kulübü! Nasıl da mest olurdum! Birkaç şık kavaljem olsa nasıl da hoşuma giderdi! Burası çok sıkıcı. Burada hiçbir şey olmuyor ve asla olmayacak. Çünkü *evlenemeyeceksin*, Minerva. Şu azize tavırların güzelliğini gölgeleyecek. Öyle işte, seni kesinlikle itici yapıyor!"

Minervanın gözlerinde iri gözyaşları belirdi ve yavaşça, kontrolsüzce yanaklarından süzüldü.

Boğuk bir sesle, "Annabelle," dedi. "Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum. Yanılıyor muyum?"

Annabelle, "Hayır, hayır, Merva," diyerek iç çekti. "Sadece çok kıskanç bir kediym, hepsi bu. Lütfen gözyaşlarını sil. Bu konuda tek kelime daha etmeyeceğiz. Çok yorgunum. Beni bağışlıyorsun, değil mi?"

Minerva elbette kardeşini bağışladı. Aksini yapması söz konusu olamazdı.

Ancak, Annabelle uykuya daldıktan çok sonra Minerva gözlerini karanlığa dikerek çok uzun süre yatakta öylece uzandı.

Artık yalnız olduğuna, en azından yatak odasını paylaşan birinin olabileceği kadar yalnız olduğuna göre Minerva kendine korktuğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Omuzlarına çok ağır

bir sorumluluğun yüklendiğini biliyordu. Evlenmek zorundaydı ve zengin biriyle olmalıydı.

Kendini ailesinin mutluluğu için feda etmeye tamamen hazırdı, çünkü mutlu olmaktan anladığı tek şey buydu. İçinde, derinlerde bir yerde kendini gerçekten değerli görmezdi, o yüzden ona ihtiyaç duyulmasına muhtaçtı. Fakat görüntüsünün uygun bir koca adayını etkilemek için tek başına yeterli olmadığını anlayabilecek kadar mantık sahibiydi.

Kuzenleri Josephine ile Emily erkekleri etkileme sanatı dışında hiçbir şeye çalışmazdı. Minerva bu yüzden onlara acırdı. Şimdiyse acı gerçeklerle yüzleşmeliydi.

Elbette, hor gördüğü taktiklere artık onunda çalışması gerekecekti. Minerva Tanrı'nın yol göstermesi için dua mı etsem, diye merak etti ama bu düşünce aklına gelir gelmez vazgeçti.

Birçok insan gibi o da kendi gözünde yarattığı Tanrı'ya dua ederdi. Kendine karşı çok acımasız olduğundan Tanrı'yı da doğru yoldan sapan en sarsak adımı bile cezalandırmak için sürekli tetikte bekleyen sert bir hâkim olarak düşünüyordu. Tanrı elbette balo salonunun taktikleriyle ve zaaflarıyla ilgilenmezdi.

Ama koca Londra'da bir yerde –bu da Kensington Sarayı'ndan St. James'e kadar uzayan Londra demekti– yüksek standartları, sağlam değerleri olan, genç Armitage çocuklarını eğitmek gibi hassas bir görevde ona destek verecek bir adam mutlaka olmalıydı.

Nihayet uykuya dalmadan önce hayalinde tam da öyle bir adam tasarlamıştı. Çok yakışıklı olmayacaktı ama ciddi ve akılselim bir mizacı olacaktı.

Çok fazla dans etmeyeceklerdi, beraber sessizce oturup önemli konuları tartışacaklardı. Belki Minerva elini elinin üstüne koymasına izin verebilirdi! Ancak, bu leziz düşünce Minerva'nın bedeninde bir ürperti dalgasına yol açtı ve bi-

lini ona düşüncelerinin kesinlikle günaha doğru yöneldiğini söyledi.

O yüzden, balo salonundaki ciddi tartışmaya geri döndü ve uykuya daldı, kendini bütün akşam olduğundan daha huzurlu hissediyordu.

Sabah daha huzur verici, çarpıcı düşünceleri beraberinde getirdi. Londra sezonunun başlamasına daha çok vardı. Kasım ayıydı. Sezon nisan ayına kadar başlamazdı. Ayrıca ailesi ona hâlâ muhtaçtı.

Belki Leydi Godolphin onu istemezdi. O zaman belki babası da Armitage ailesine para bulmak için başka bir plan yapardı.

Oğlanlara papaz yardımcısı Bay Pettifor ders veriyordu. Annabelle dışındaki kızların okula hazırlanmaları gerekiyordu. Yakındaki bir kasaba olan Hopeminstre'da genç hanımlar için bir kız okuluna gidiyorlardı ve çift sürmede kullanılan atlar tarafından çekilen eski ve gıcırtilı arabayla her gün götürülmeleri ve geri getirilmeleri gerekiyordu.

Minerva koşuşturuyordu, kızların saçlarını tarıyor, kahvaltı servisini denetliyor, at arabasının gece tavukların istilasına uğramadığından emin oluyordu çünkü ahırın kapısı sık sık yanlışlıkla açık bırakılırdı, bu yüzden tavuk ve kaz sürüleri arabayı kümes olarak kullanırdı.

Nihayet, dört kız da arabaya bindirildikten sonra Minerva Annabelle'i uyandırdı, sabah çikolatasının getirildiğinden ve şöminenin yakıldığından emin olmak için parmak uçlarına basarak annesinin odasına girdi.

Annesini uyandırmak üzereyken papaz, karısının odasına girince Minerva şaşırdı. Papaz da orayı daha önce hiç görmemiş gibi biraz şaşkın görünüyordu.

Aslına bakılırsa, karısının yaklaşık sekiz buçuk yıl önceki son hamileliğinden beri bu odaya neredeyse hiç girmemişti. Bayan Armitage ikiz oğlanları doğurduğunda ve başka bir kız yerine papaza iki varis birden verdiğinde papaz, karısına baş başa kaldıklarında söylediği gibi, “üremeyi bırakma” kararı almıştı. Seve seve yarı bekâr bir hayata dönüş yaptı ve sadece ara sıra, genellikle de hasat zamanı istekli olan ve yapabilen taşralı bir kızla arzularını doyuruyordu.

Papaz, parmağını dudaklarına götürerek Minerva’ya Bayan Armitage’in uyandırmamasını, onu izleyerek odadan çıkmasını işaret etti.

Merdivenlerden sessizce inerek salona yöneldi. “Bugün Hopeminster’a gideceğim. At fuarı başladı ve senin de benimle gelmeni istiyorum.”

Minerva o mülayim sabrıyla, “Ne yazık ki gelemem baba,” dedi. “Yapacak işlerim var ve bugün Leydi Wentwater’a kitap okuma günüm.” Leydi Wentwater köyün yaklaşık üç kilometre ilerisinde yaşayan yaşlıca bir duldu.

“Okumayacaksın,” dedi papaz. “Benimle geliyorsun. Ona kitabını Annabelle okuyabilir.”

“Neden baba? Atlar hakkında yeterince bilgin var. Sana o konuda söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Dahası at fuarları çok da munasip...”

“Kes sesini kızım. Şana söyleneni yapacaksın! İşlerimi bitirene kadar dükkânları gezebilirsin, sonrasında eve dönmeden önce Cock and Feathers’ta akşam yemeği yiyeceğiz. Sebebinin illa ki bilmek istiyorsan söyleyeyim; erkeklerin etrafında daha fazla zaman geçirme vaktin geldi. Biraz pratik yapacaksın, anladın mı? Son av balosunda ne yaptın? Bayan Armitage hasta olduğu için Annabelle’e refakat ettin ve akşam boyunca yaşlı dullarla birlikte oturdun. Artık daha fazla tartışma yok. Git ve

Bella'ya kitabı okuması gerektiğini söyle, ev işleriyle ilgili talimatlarını bildir ve annene hoşça kal öpücüğü ver. Ayrıca güzel bir şapka bul!"

Minerva başını öne eğerek merdivenleri hızlıca çıktı ve annesinin odasına girdi. Sinirden köpürüyordu. İşe yarar bir şeyler yaparak taşra hayatının sıkıcılığıyla başarılı bir şekilde başa çıkıyordu, özellikle dün gece yaşadığı şokun ardından her zamanki görevlerine koyulmayı dört gözle bekliyordu. Şimdi bir de bu çıkmıştı! Hopeminstre'a yapması önerilen seyahat onu korkutuyordu ama korkusunu usançla karıştırmıştı, dolayısıyla babasını suçluyordu.

Annesi uyanmıştı ve Minerva kapıyı yavaşça açtığında çikolatasını yudumluyordu.

Bayan Armitage bitkin bir sesle, "Günaydın hayatım," diyerek Minerva'nın öpmesi için solgun yanağını uzattı. "Sürükleyici bir kitap okuyordum... işte şurada... bana ver... ben de..."

"Anne! Babam onunla at fuarına gitmemde ısrar ediyor. Yani işlerimi yapamayacağım ama babam benim yerime Annabelle'in yapabileceğini söylüyor. Fakat gitmek istemiyorum ve..."

"Baban neyin en iyisi olduğunu düşünüyorsa onu yapmalısın," dedi Bayan Armitage. "Ayrıca, şapkam için yeni kurdelelere ihtiyacım var. Şimdi, sadece itaat et! Çünkü güzelliğini yüceltmenin yollarını öğrenmelisin, değil mi?"

Bayan Armitage kitabını açtı ve göğsündeki danteli el yordamıyla yoklayarak tek camlı gözlüğünü aradı. Okumaya başladı, tek gözüyle gözlükten bakarken görebilmek için diğer gözünü iğrenç bir şekilde kırpıyordu.

"Bu kitabın adı *The Toilet of Flora* ve Fransızcadan çevrilmiş. Bak sen! Yüz için bu "ilginç maskeyi" denemek isteyebilirsin. Burada yazdığında göre, otuz gram reçine ile kırk beş gram benzoini çözülmesi için yarım litre konyağın dörtte üçünde

bekleterek hazırlanıyormuş. Yazdığına göre cilde hayal edilebilecek en parlak ışıltıyı veriyormuş! Ayrıca...”

“Anne! Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum...”

“Sence yeşil ananas bulabilir misin? Burada dediğine göre, yeşil ananas suyu kırıksıklıkları yok ediyormuş ve cildi genç gösteriyormuş! Ayrıca, yeşil ananas bulamazsanız soğan suyunun da aynı işi yapacağını yazıyor ama bence soğan suyunun kokusu hiç de çekici değil ve yapış yapıştır. Annabelle’in kulağı ağrıdığına kulağının içine kızarmış soğan koyduğumuzu ve soğanın kokusunun üstünden en az bir hafta çıkmadığını hatırlamıyor musun? Evet, kesinlikle Hopeminster’a gitmelisin. Tam da denk geldi. Kurdeleler dışında leylak rengi ipek ve hayatım, lavanta esansı ve biraz merhem ve ah, ananası unutma ama böylesine nadir bir şeyi nereden bulabileceğini bilmiyorum. Ah, bir de sığırdili kökü getir, senin için allık hazırlamayacağımı düşünüyorum da.”

“Anne!”

“Çık artık Minerva, kendimi güçsüz hissediyorum. Spazmlarımdan biri gelmek üzere. Dinlenmeliyim ve sessizlik istiyorum.”

Bayan Armitage yastıklara gömüldü ve gözlerini kapattı.

Minerva hafifçe iç çekti. Annesinin spazmları onun nihai silahıydı. Yardım beklemek faydasızdı. Yapması gereken tek şey at fuarına gitmeyi kabullenmekti.

Annabelle çok kızmıştı, Minerva’nın ona gezici kütüphaneden bir roman ve şekerleme vaadiyle rüşvet vermesi gerekmişti. Normalde, Minerva eve roman sokulmasına izin vermezdi ama Annabelle’in öfke nöbetleri dayanılmazdı. Papaz her zaman onu sopayla dövmekle tehdit ederdi, Minerva babasının bunu pekâlâ yapabileceğinden korktuğu için kızı dayaktan koruduğunu düşünerek Annabelle’i gereksiz yere sımartırdı.

Minerva daha sonra, üstünü değiştirmesi için üst kata gönderildi çünkü papaz, bonesini rüküş diye yerden yere vurduktan sonra kızı bile olsa sefil görünüşlü bir tiple arabasında görölmek istemediğini söyleyerek bonesine itiraz etti.

Sonunda, papazın iri yapılı iki doru atının çektiği üstü açık yarış arabasında yerlerini aldılar ve Hopeminster yolunda uçar gibi ilerlediler.

Üçüncü Bölüm

Papaz, at arabasını Hopeminsten'in ana yolundaki kalabalığın arasında sürerken, "Osbadiston damızlıklarını satıyormuş," dedi.

Minerva bonesini sımsıkı tutarak, "Ah, şimdi anladım," dedi. Bu durum, normalde son derece sakın olan bu alışveriş kasabasının kışın ortasında sergilediği sıra dışı görüntüyü açıklıyordu.

Osbadiston Kontu atlarıyla ünlüydü. Kumar borçlarıyla da nam salmıştı ve bu yüzden birini ödemek için diğerini satması gerektiği ortaya çıkmıştı. Kont her zamanki tuhaflığını sergileyerek at sürüsünü Tattersall's yerine yerel at fuarında satışa çıkarmaya karar vermişti. Ancak, papaz kontun aptal olduğunu düşünmüyordu. Londra'dan onca yolu gelen asil sınıfın üyelerinin uzun yolculuğun hakkını vermek için Tattersall'un rahat ortamında yapacaklarından çok daha yüksek teklifler verecek bir ruh halinde olmaları muhtemeldi.

Yani, bu satış, asil sınıfın cennetin kuşları kadar egzotik görünen göz kamaştırıcı üyelerinden hem kadın hem de erkek olmak üzere pek çoğunun kasabada bulunmasını açıklıyordu. Minerva'nın gözleri büyüdükçe büyüyordu.

"Baba!" diye bağırdı. "Şu kadını gördün mü? Üstünde tülbent ve tül dışında neredeyse hiçbir şey yoktu. Hem de bu havada!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Minerva

“Gözlerini dikip bakma,” diye çıkıştı görmüş geçirmiş babası. “Seni köylü sanacaklar.”

“Ama kim olsa bakardı,” diye karşı çıktı Minerva. “Şuradaki ufak adama bak. *Yemyeşil!* Yani cidden, üstündeki her şey *yeşil!*”

Papaz etrafına bakınma zahmetine girmeden, “Cope olmalı,” dedi. “Burada ne işi var acaba? Sadece yeşil giyinmekle kalmaz, odaları yeşildir, mobilyaları yeşildir, her şeyi yeşildir. Onun hakkında ne diyorlar, biliyor musun? ‘Yeşil toplar, yeşil alet, kim inkâr edebilir, bu küçük yeşil adamın beyni de yeşilmiş!’”

“Ah.” Minerva kavramaya çalıştı. “Ama kendini komik duruma düşürüyor,” dedi sonunda. “Bunu neden yapıyor?”

Papaz, “O bir züppe, işte o yüzden,” diyerek Cock and Feathers’ın kalabalık bahçesine doğru yavaşça döndü.

“Hepsi aynıdır. İlgi çekmek için her şeyi yaparlar. Geçen gün biri kendini vurmuş ve ‘dügmelerini ilikleyip açmaktan’ bıktığını yazan bir not bırakmış. Ama sözüme kulak ver, bunu sadece ilgi çekmek için yaptı. Ben fuara gittiğimde sen de çay içmek ister misin?”

“Hayır, baba,” dedi Minerva. “Dükkanları gezip annem için birkaç şey alacağım. Akşam yemeği vaktinde burada buluşuruz.”

Minerva kalabalık sokakta dolaşmaya başladı, en iyi bonmesini, yani fok kürküyle süslü kadife kumaştan popüler Naip şapkasını giydiğine memnundu. Yüksek tepesi kocamandı, sağ tarafına tutturulan uzun deve kuşu tüyü tepenin kenarı boyunca dolanıp sol kulağın üstüne düşüyordu.

La Belle Assemblée’nin son sayısında yazdığı gibi, “Artık her şey adını sevgili Naibimizden alıyor.” Minerva da dar, verev pililerle süslenmiş, uçları fok kürkünden, apoletli uzun kolları olan Naip bir kumaş ceket giymişti. Apoletler, Naip olarak eti-

Ücretsiz PDF Kİtap Alışveriş: napslibrary.org

ketlenen her kıyafetin en belirgin özelliğiydi. At fuarına giden ve zampara oldukları belli olan birkaç kişinin epey ilgisini çekti ve hizmetçi kızlardan birini de yanında getirmiş olmayı diledi. Bazı kadınlar erkeklerin birkaçıyla flört ediyordu ama üzerlerinde öylesine az kıyafet vardı, öyle boyalıydılar ve öylesine abartılıydılar ki Minerva fısıltılar halinde fahişeler olarak bahsedilen gizemli kadın sınıfını ilk kez gördüğünü sadece tahmin edebiliyordu.

Yine de tacize uğramadan alışverişini bitirmeyi başardı. Beyefendiler henüz kafayı bulmamışlardı çünkü pazarlıklar başlamadan önce zihinlerini şarapla bulandırmak istemiyorlardı, o yüzden henüz çekilmez hale gelmemişlerdi. Minerva aniden, uçarı kardeşi Annabelle'in Leydi Wentwater ile nasıl geçindiğini merak etti.

Annabelle, Leydi Wentwater'ın evine giden yüksek demir kapıları iterek açtı ve ayaklarını sürüyerek araba yolunda ilerledi. Adamakıllı çileden çıktığı bu anın sinirini çıkarabileceği kimsenin olmamasının getirdiği perişanlıkla somurtuyordu.

Ablasının hoşgörüsü yüzünden şımaran, ebeveynlerinin ihmali yüzünden şımaran Annabelle afakan ve öfke nöbetlerinin ağına düşmüştü.

Leydi Wentwater parasız olması ve sivri diliyle tanınırdı. Büyük, esintili, köhne köşkünün her yeri sarmaşıklarla kaplandığı için devasa bir ağaç evi andırıyordu.

Gökyüzü griydi ve rüzgâr araba yolundaki yapraksız ağaçların arasından kederle uğulduyordu.

Annabelle zili çaldı, zilin çalışmadığını hatırladı ve kısa, bronz çizmesiyle kapıyı hiddetle tekmeledi.

Kapıyı Leydi Wentwater'ın yaşlı uşaklarından biri açtı ve genç hanıma efendisinin arka salonda olduğunu bildirdi.

Leydi Wentwater ufak tefek, tıknaz bir kadındı; gözler yerine kuşüzümü, ağız yerine de bir tarçın çubuğu konulmuş bir hamur yığınınına benziyordu. Kıyafetleri eskikti, sönüktü ve bir hanımefendinin iki tanesini hiç bilmemesi gereken korkunç şeyler kokuyordu.

“Bayan Armitage nerede?” dedi hırıltılı bir sesle. Kadının kucağındaki küçük köpek de hırladı, şömine rafında duran saat de saat başında çalmadan önce hırladı ve çay tepsisini getiren hizmetçi de cevaben hırladı. Tüm dünya istisnasız herkese bu laşan bir astım salgınına yakalanmıştı sanki.

Annabelle, “Minerva babamla Hopeminster'daki at fuarına gitti,” diyerek sıkıntıyla çay tepsinin yanına oturdu, pasta tabağında konmuş az sayıdaki bayat şekerleme karışımına göz attı.

“Bir kısrak için teklif vermeye gidip başka birini açık arttırmaya çıkarmaya yani,” diye iç çekti hanımefendi.

“Anlamıyorum.”

“Anlaman gerekmiyor. Çayını iç ve oku. Ne getirdin?”

“Bir şey getirmedi,” dedi Annabelle. “Kitapların sizde olduğunu sanıyordum.”

“Benimle konuşurken leydim diye hitap et, küçük hanım!”

Annabelle dudaklarını kısarak, “Leydim,” dedi.

“Daha iyi. Ablan burada olmadığına göre bunu okuyabilirsin. Ama ona sakın söyleme! Romanlardan hoşlanmıyor, duyarsa bana ölesiye nutuk çeker!”

Bu heybetli kadının ablasından çekindiğini öğrenince biraz ürperen Annabelle çay tozuyla demlendiğinden emin olduğu çayı içti, çay kaplarını ve tabakları sehpaye koyduktan sonra kitabı ve oda aşırı loş olmaya başladığı için fazladan birkaç mum

istedi. Leydi Wentwater epey homurdandıktan sonra mum getirilmesine razı oldu ama uşağının şu uzun, ucuz mumlardan getirmesinde ısrar etti.

Annabelle mumların yakılmasını beklerken o güne kadar kimsenin Leydi Wentwater hakkında pek bir şey bilmediğini düşündü. Soylular arasında tek bir Wentwater yoktu, yine de hiç kimse Leydi Wentwater'a karşı çıkmayı veya onu sahtekârlıkla suçlamayı aklına bile getirmezdi. Kendini bir dul olarak adlandırıyordu ama merhum Lord Wentwater'a dair hiçbir iz yoktu ne bir portre ne de bir minyatür.

Şöminede cansız bir ateş çatırdıyordu, Leydi Wentwater'ın küflü eteğini ısıtıyordu ama Annabelle'e ulaşmadan buz gibi havada yitip gidiyordu. Annabelle kendi sandalyesini küstahça ateşin yakınına çekti ve hanımefendiye okumaya kitabın başından mı başlamasını istediğini sordu. Kitap Bay Hugh Walpole'den *Otranto Şatosu*'ydu.

"Hayır, kızım, işaretli sayfadan başla. Sayfa 401."

Annabelle kitabı isteksizce açtı. İnsanın tüm o karakterlerin kim olduğunu ve neler yaşadıklarını bilmediği son kısımdan bir parça okumak yerine baştan başlamak çok güzel olurdu.

Annabelle Leydi Wentwater'ın yaşındaki birinin kesin sağır olacağını düşündüğünden anlaşılır ve yüksek bir sesle okumaya başladı.

Çılgınca bir şaşkınlıkla, "Ne! Öldü mü?" diye haykırdı.

Tam o sırada bir gök gürültüsü şatoyu temellerine kadar sarsıtı; yer sallandı ve gerilerden ölümcül bir zırhın şiddetli tıngırtısı duyuldu. Frederic ve Jerome sonlarının'geldiğini düşünüyorlardı. Jerome, Theodore'u yanlarında sürükleyerek avluya koştu. Theodore görünür görünmez şatonun Manfred'in arkasındaki duvarları korkunç bir kuvvetin etkisiyle yıkıldı ve yıkıntıların ortasında Alfonso'nun devasa bir boyuta ulaşmış sureti belirdi.

Minerva

Görüntü, “Theodore’un, Alfonso’nun gerçek varisi olduğunu görün!” dedi.

Gök gürültüsü eşliğinde bu sözleri söyledikten sonra, bulutların parçalanıp açıldığı, Aziz Nicholas’ın suretinin görüldüğü ve Alfonso’nun ruhunu karşıladığı yerden kutsiyetle gökyüzüne yükseldi; hemen ardından cennetin parlak ışığında kaybolarak fani bakışlardan uzaklaştılar.

Horultu!

Annabelle başını kaldırdı ve inanamayan gözlerle Leydi Wentwater’a baktı.

Kadın uyuyordu.

İnsan böylesine muhteşem bir hikâye sırasında nasıl uyuyabilirdi?

Annabelle kitaba hırsla baktı. Birinci sayfaya hızlıca göz atmadan zarar gelmezdi.

Çalılık malikânenin ve dışarıdaki arazilerin üzerine kışın erkenden gelen akşam çökmüştü. Kargalar sis kaplı ormana doğru kanat çırpıyordu ve köhne odadaki gölgeler ağırlaşmıştı. Esen rüzgâr saçaklarda uğulduyordu.

Annabelle’in gözlerini sayfadan aniden kaldırmasına yol açan bir şey oldu. Kapının kolu yavaşça dönüyordu.

Ağır maun salon kapısı, menteşeleri gürültüyle gıcırdayarak yavaşça açıldı.

Uzun boylu, pelerinli bir siluet eşikte duruyordu.

Annabelle elini dudaklarına götürdü ve korkuyla iç çekti. Gölgede bir karaltı gibi görünen siluet kucağındaki gotik hikâyeden fırlamış gibiydi.

Daha sonra, siluet, mum ışığına doğru yürüdü.

Korkunç bir hortlak olmadığı belli oldu; uzun boylu, güzel yüzlü genç bir adamdı. Açık kahverengi saçları rüzgârda dağıl-

miş gibi görünmesi için ustaca şekillendirilmişti. Omuzlarına attığı, yakaları çok katlı bir palto giyyordu. Paltosunun altındaki deri golf pantolonu ve parlak çizmelerinin üstündeki kursuz dikilmiş şişe yeşili ceketini seçilebiliyordu. Boyun bağının beyazlığı Annabelle'in gözlerini kamaştırdı.

Muhteşem bir reveransla Annabelle'i selamladı. "Ben Guy Wentwater, leydinin yeğeniyim. Siz gerçekten var mısınız? Bir adınız var mı? Yoksa hayali bir görüntü müsünüz?"

Annabelle sevimli bir gülümsemeyle karşılık verdi, ayağa kalktı ve hafifçe eğilerek reverans yaptı.

"Ben Bayan Annabelle Armitage," dedi. "Halanıza kitap okuyordum ama kendisi uyuyakaldı. Çok geç oldu. Gitmeliyim."

Guy'ın soluk mavi gözleri onunla eğleniyordu. "Bu kadar çabuk mu? Daha yeni tanışmışken? Ama benden kaçamazsınız. Halamla kalmaya geldim. O uyuduğuna göre size evinize kadar eşlik edeceğim."

Kitabı aldı ve başlığını gülümseyerek inceledi.

"Özellikle de her çalının ardında hortlaklar ve hayaletler göreceğiniz kesin olduğu için."

Annabelle resmi bir tavırla, "Ben roman okumam," dedi. "Sadece Leydi Wentwater'ı eğlendiriyordum."

"Bu kadar derin uykudayken mi? Benimle gelin Bayan Annabelle. . ."

Minerva, Hopeminster kilisesinin mimarisini incelediği için gecikmemiş olmayı dilemeye başlamıştı.

Hana doğru giden sokaklar dardı ve yüksek Tudor binaları yüzünden karanlıktı. Daha öğleden sonra üç buçuk olmasına rağmen hava şimdiden kararmıştı ve sokaklar gürültücü, şatacılı soylularla dolup taşmıştı.

Hopeworth köyünün tanıdık ortamlarında normalde çok sakin ve özgüvenli olan Minerva gerildi ve kasaba merkezinin kalabalık sokaklarında şaşkına döndü. İki kez yanlış yerden döndü, iki kez de önünü kesmeye çalışan bir grup gürültücü adamdan kaçınmak zorunda kaldı.

Sonunda, ana caddeyi fark etti ve hana doğru koştu.

Avlunun girişinde üç beyefendi ve iki hanımefendiden oluşan şık bir grup duruyordu.

Hanımlar gibi beyler de son moda giyinmişlerdi. Hepsisi çok uzun boylu ve azametli görünüyordu, Minerva'ya kendini küçük ve basit hissettirmişlerdi.

Avlu girişinin çoğunu kapladıklarından Minerva kenardan geçmek üzereyken erkeklerin en uzununu dönerek tüm dikkatiyle ona baktı.

Minerva nedense nefesinin kesildiğini, telaşlandığını hissetti, elleri titremeye başladı ve daha ne olduğunu anlayamadan elindeki paketlerin hepsini düşürdü.

Gruptakilerden biri yardım edecek mi diye beklemeden eşyalarını toplamaya girişti.

Kadınlardan birinin yüksek ve aksi sesi Minerva'nın kulaklarına kadar geldi. "Onun gibi sakar bir oda hizmetçim olsaydı onu derhal kovardım."

Minerva utançla kızarıırken dalga geçen bir erkek sesi kulağının dibinde bitti. "Hadi ama Amaryllis. Bir oda hizmetçisi böyle sine çekici bir bone takmazdı. Müsaadenizle, hanımefendi."

Paketlerini toplamak için yarı çömelmiş halde duran Minerva arkadaşları öylece seyrederken en uzun boylu adamın da ona yardım etmeye koyulduğunu fark etti.

"İşte," dedi adam mahmur bir sesle. "Elinizdekiler dışında hepsini topladım sanırım, hanımefendi. Olağanüstü, yorucu bir iş, paket toplamak, heh!"

Minerva adamları aynı anda doğruldu ve adamın yüzüne baktı. Kedilerinkine benzeyen bir çift yeşil göz dik dik ona bakıyordu. Minerva'nın paketlerini tek kolunun altında tutarak diğer eliyle kıvrık kenarlı kunduz şapkasını çıkarttı ve eğilerek Minerva'yı selamladı. Briyantınli, parfümlü dalgalı saçları hanın fenerinin ışığında parlıyordu. Karaca derisi pantolonu ve küçük havallı püskülleri olan parlak siyah uzun çizmelerinin üstüne çatalkuyruklu, gümüş düğmeli mavi bir manto giymişti. Ağzı çok biçimliydi, bir erkeğe göre fazla güzeldi. Epey ağırlaşmış gözkapakları ona bitkin bir hava katmıştı. Artık paketlerle ve şapkayla dolu olan elleri uzundu ve cilalı tırnaklarıyla bembeyazdı.

Beyaz keten gömleği şeffaf sayılabilecek kadar inceydi. Gömleğin fırırlarının uçları yukarı doğru kıvrılmıştı ve özenle dikilmişti.

Böylesine seçkin terzilik, saç kesimi ve manikür birleşiminin muhteşem bir tarafı vardı. Minerva'ya göre ise yozlaşmış, itici ve evet, yabancıydı.

Bay Mükemmel, gözlerini Minerva'nın yüzünden bir saniye bile ayırmadan arkadaşlarına, "Birazdan görüşürüz," dedi. "Hanımefendiyi hana götürüp paketlerini uygun bir yere bırakacağım. Müsaadenizle hanımefendi."

Kadınlardan birinin, "Cidden, Sylvester," diyen sesi duyuldu. "Köylülere kamu hizmeti vermek de nereden çıktı? Olabildiğince çabuk geri dönmeliyiz. Kendi adıma geceyi burada geçirmeye niyetim yok."

"Beni rahat bırakın, hepiniz," dedi Minerva, artık iyice kızmıştı.

Uzun boylu adam baygın bir sesle, "Leydiyi duydunuz," dedi. "Bizi yalnız bırakın. Peki, hanımefendi, izin verirseniz..."

Adam hana doğru yürümeye başladı ve Minerva ister istemez arkasından gitti.

Minerva

“Bu hakaretin için babama hesap vereceksin,” dedi adamın umursamaz sırtına.

Adamın uyuşuk cevabı, “Onunla tanışmak çok hoşuma gider, hanımefendi,” diye geldi. “Belki de burada kalırım.”

Minerva’nın vicdanı sızladı. Haksızlık etmişti. Bu adam ona hakaret etmemişti. Arkadaşları etmişti ama o başka bir meseleydi.

Ondan düzgün şekilde özür dilemek Hıristiyanlık vazifesiydi.

Minerva hanın girişinde bir an için geri çekildi. İçerisi zilzurna erkeklerle dolu görünüyordu. Minerva kahve salonuna, bara ve yemek salonuna bakarken refakatçisi paketlerini sabırla taşımaya devam etti. Papazdan eser yoktu.

Minerva’nın gözleri tütün dumanı yüzünden yanıyordu, kullakları gürültüden sağır olmuştu ve eski hanın alçak kırışleri üstüne geliyordu sanki.

Uzun boylu refakatçisine telaşla, “Han sahibini bulmalıyım,” dedi.

Bay Mükemmel sabırla, “Sizin için ona sesleneyim,” dedi.

“Ama bu şamata da sesinizi duyurmanız imkânsız.”

“Sanırım duyurabilirim.”

Küçük giriş salonunda duruyorlardı. Bir tarafta bar vardı, yemek salonuna açılan kahve salonu ise diğer taraftaydı.

Uzun boylu beyefendi Minerva’nın paketlerini solmuş çiçeklerle dolu pirinç bir vazo, binici kırbacı ve bira bardağı bulunan küçük bir masaya koyduktan sonra elini mantosunun cebine sokarak –elbette cebi mantosunun kuyruğundaki pililerdeydi– avuç dolusu para çıkardı. Paraların bir kısmını kahve salonuna bir kısmını da bara fırlattı.

Bir anda sessizlik oldu. Gürültü ne kadar yüksek olursa olsun, yanınızdaki kişi ne kadar şamatacı olursa olsun, kendinizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

sohbete ne kadar kaptırmış olursanız olun ani sessizliği düşen paranın sesi kadar etkileyecek bir şey daha yoktur.

Beyefendi sessiz kalabalığa doğru, “Han sahibi!” diye bağırdı.

Ufak tefek, zayıf, çiroz bir adam koşarak geldi.

Minerva minnet içinde han sahibine, “Bay Boyse!” dedi. “Bay Armitage’i gördünüz mü?”

“Papazı bir süre önce gördüm, Bayan Armitage. Özel bir salon tuttu ve gece için iki oda ısmarladı. Anlaşılan bir beyefendiye atlarından birini satacak.”

Minerva şaşkın görünerek, “Anlamıyorum,” dedi. “Satın almak için gelmişti. Ah, pekâlâ.”

“Yolu kendiniz bulabilirsiniz sevinirim hanımefendi. Üst katta, sağdan ikinci kapı. Teşekkür ederim ve kıza çay tepsisini veya başka bir şeyler getirmesini söylerim. Akşam yemeği papaz gelir gelmez servis edilecek.”

Minerva hanın dar merdivenlerine doğru hızlı adımlarla ilerledi ve merdivenleri çıkmaya başladı. Üçüncü merdivene vardığında paketlerini, refakatçisini ve ona teşekkür ve özür borçlu olduğunu hatırladı.

Arkasını döndü. Adam, masadan aldığı paketleri tutarak merdivenlerin dibinde duruyordu.

Ailesinden biri olsaydı, Minerva’nın sabit bakışlarından ve azametli duruşundan ‘Minerva’nın kibar özürlerinden’ birini sergilemek üzere olduğunu anlardı.

Minerva başını geriye atarak, “Bayım,” dedi. “Size bir özür borçluyum. Han bahçesinde maruz kaldığım hakaretlerden hiçbirinin sizden gelmediğini unutarak size karşı terbiyesizlik ettim. Ayrıca nezaketiniz ve yardımınız için teşekkür ederim.” Paketlerini almak için Yunan vazolarının üstündeki bir bakire edasıyla kollarını öne doğru uzattı.

Minerva

Öfkeli tutumdan mısır demetine uzanan Yunan Tanrıçası eğilişine geçmenin dik bir han merdiveninde yapılamayacak kadar ani bir duruş değişikliği olduğunu fark etmemişti ve öne doğru sendeleyerek merdivenlerden adamın üstüne yuvarlandı.

Adam Minerva'nın ağırlığı altında ihtişamla yere yığıldı ve üstünde Minerva ile han zemininde boylu boyunca uzandı. Bu sırada birkaç şamatacı züppe ve soylu böğürerek ve kahkahayla gülererek onları teşvik ediyordu. Bazıları pozisyonlarının tam tersi olması gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Minerva öfkeden kızarak, “Ellerinizi çekin, bayım,” dedi.

Uzun boylu adam Minerva'nın gözlerinin içine bakarak, “Kahretsin,” dedi. “Sizi tutmuyorken nasıl bırakabilirim? Asıl sizin beni bırakmanız gerekiyor hanımefendi. Ellerim paketlerle doluyken ve göğsümde de bir hanımefendi varken kıpırdayamıyorum aslında. Artık izin verirsiniz?”

Minerva güçlkle ayağa kalktı, ölmeyi diliyordu. Her şey bir kâbustu. Armitage ailesinin bütün üyelerinin bilgeliği ve tavsiyeleri için başvurduğu son derece düzenli Minerva gülünç duruma düşürülmüştü.

Hanın girişinde tanıdık iri yarı sureti görünce minnet içinde, “Baba!” diye bağırdı.

Babası neşeyle, “Üzgünüm, geciktim,” dedi. Minerva'nın ayağa kalkmış olan refakatçisine dönerek, “İyi akşamlar Comfrey,” diye ekledi. “Çok açım. Yemek için yukarı çıkalım.”

Minerva'nın şaşkın bakışları altında babası tombul kolunu Bay Mükemmel'in omzuna uzattı ve onu merdivenlere doğru çekti.

Ancak, uzun boylu adam papazın elinden sıyrılarak önce arkadaşlarına bildirmesi gerektiğini mırıldandı, Minerva'ya başıyla selam verdikten ve paketlerini teslim ettikten sonra on dakika içinde onlara katılacağını söyleyerek gitti.

Ücretsiz PDF Kütüphane <https://rante.org>

Minerva özel salona girip kapıyı arkalarından kapatana kadar kendini zor tuttu.

“Baba! O beyefendi de *kim*?”

“Ah, o Comfrey. Allsbury Dükü’nün en küçük oğlu Lord Sylvester Comfrey. Kafası dumanlı. Golden Ball lakaplı Edward Hughes Ball Hughes kadar zengin ve bazıları Brummell’den daha fazla sosyal gücü olduğunu söylüyor...”

Minerva bonesini çıkararak, “Londra’da sosyeteye takdim edildiğimde öyle bir adamla birlikte vakit geçirmem gerekiyorsa gitmemeyi tercih ederim,” dedi.

“Bak şimdi,” dedi papaz sertçe. “Seni onunla bu akşam evlenmeye zorlamıyorum. Gözünü diktği dorulardan birini satmaya çalışıyorum. Fuarda benim atımın dengi hiçbir şey olmadığını söylüyor, gerçekten de yoktu. İyi para verecek o yüzden vakur hanımefendi edalarını çekmek istemiyorum. Ondan hoşlanmadıysan sessiz dur. Eğer antipatisini kazanırsan Londra’da sana çok zarar verebilir.”

“Züppelerden hoşlanmam,” dedi Minerva alçak sesle.

“Hey! O bir züppe değil ve sakın ona öyle deme, anladın mı? Sadece aşırıya kaçan biri. Alvaney dışında kendilerine Dandy diyen o züppelerin tekiyle bile aynı çatı altında bulunmam.”

“Eve dönmezsek annem kesin endişelenir, değil mi?”

“Hayır, endişelenmez çünkü kıyafetlerimizi alması için papaz konutuna birini gönderdim. Bu gece burada kalacağız, o kadar. Kar kokusu alabiliyorum ama yarına kadar yağmamasını umalım. Sus bakayım, merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuyorum.”

Kapı açıldı ve Lord Sylvester tek camlı gözlüğüyle papaz ile kızını inceleyerek durdu. Daha sonra gözlüğü bıraktı ve odada sallanarak ilerledi.

Minerva

Minerva bu adamdan neden bu kadar çok nefret ettiğini anlayamıyordu ama ondan gerçekten hiç hoşlanmamıştı.

Yine de iki adam at eti ve soy haritaları hakkında konuşurken Minerva yemek boyunca güzel bir görüntü sergilemeyi başardı. Masaya oturmadan önce aynaya bakmıştı ve çok iyi görüldüğünü biliyordu. Öğleden sonraki serinlik yanaklarını pembeleştirmişti ve siyah saçları sağlıklı ışıldıyordu. Ancak, Lord Sylvester ona doğru bir kez bile bakmadı ve Minerva bir süre sonra tuhaf bir şekilde gücendiğini hissetmeye başladı.

Gerçi lordun aklının onda olduğunu hissediyordu. Ona doğru bakmasa da bir şekilde onu incelediğini hissedebiliyordu. Minerva bu kuruntusunu konyakla desteklenen şarabın ağırlığına ve odanın sıcaklığına yordu. Fakat yemek ilerledikçe kendini giderek daha gergin hissetmeye başladı, o yüzden adam nihayet ona hitap ettiğinde Minerva çatalını gürültüyle tabağına bıraktı.

“Gelecek sezon sizi Londra’da görme zevkine erişeceğimizi sanıyorum, öyle mi Bayan Armitage?”

“Evet, lordum.”

“Baloları ve partileri dört gözle bekliyor musunuz?”

Minerva farklı görünmek, iyi bir izlenim bırakmak için çocuksu bir arzuya kapıldı. Kısacası, gösteriş yapmak istiyordu.

“Hayır, lordum,” dedi. “Evde kalıp kız ve erkek kardeşle-
rimle ilgilenmeyi ve cemaatimizin üyelerinin gereksinimlerine yardım edebilmeyi tercih ederdim. İnsan başkalarına yardım ederek kendi mutluluğuna erişir.”

“Aynen! O halde Londra’nın şaşalı yaşantısına böyle kaygısızca dalışınızın sebebi ne?”

Minerva kendine has sinir bozucu tavırlarından birini sergileyip gözlerini hafifçe kapatarak, “Zorundayım,” dedi. “Ailem yapmamı istiyor.”

“Neden?”

Minerva babasının ateş saçan gözlerine baktı ve kızardı. Armitage ailesinin geleceğini kurtarmak için zengin bir koca bulmasının gerektiğini açıklayamazdı herhalde.

Dudağını ısırdı ve tek kelime etmedi.

“Yani,” diye üsteledi sinir bozucu ses, “insanın aklına gitmeye zorlandığınız geliyor. Öyle mi?”

Papaz konuyu merhametsizce değiştirerek, “Bazı özellikleri yok etmeden sürü içinde üremeyi sağlamanın bir yolu olmalı,” dedi. “Mostyn’in tazıları sessiz olmaları itibarıyla kayda değer. Fakat Beaufort’un sürüsü insana kalp krizi geçirir; Belvoir’den sonra İngiltere’deki en iyi sürüdür.”

Lord Sylvester papazın başlattığı sohbete devam etti ve konuyu avcılığa çevirdi. Kısa süre sonra, Minerva’nın odasına çekilerek erkekleri şaraplarıyla baş başa bırakmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

“Eşyaların altı numaralı odada,” dedi babası. “Bir şeye ihtiyacın olursa oda ikide olacağım. Biz de çok durmayız. Yorgunum, ekselanslarının da yorulduğuna eminim.”

Minerva babasını yanağından öptü, lorda reverans yaptı ve lord da başını eğerek karşılık verdikten sonra Minerva için kapıyı açtı.

“İyi geceler, Bayan Armitage,” dedi usulca.

Minerva gri gözlerini lordun yüzüne doğrulttu. Adamın yeşil gözleri o sabit bakışıyla onu izliyordu ve Minerva’nın bakışı elinde olmadan lordun muazzam dudaklarının güzel kıvrımına kaydı. Sonra hızlıca, “İyi geceler,” diye mırıldandı.

Odasına vardığında uyuyamayacağını anlamıştı. Lord Sylvester ile arkadaşlarının zarafeti Londra’yı ürkütücü bir yer gibi gösteriyordu. Lordun yanındaki kibirli kadınlar kimdi? Lord iki kadından biriyle mi birlikteydi? Evli miydi? Ah, ne önemi

vardı? Kız ve erkek kardeşlerinin hatırına aklını daha büyük düşüncelere odaklamalıydı.

Ruhun Kaderi Üzerine Meditasyonlar isimli deri ciltli küçük bir kitap çıkardı ve sönen ateşin önünde yıpranmış bir koltuğa oturup okumaya başladı.

Çok uğraştıysa da konsantre olamadı. Huzursuzluğunun sebebini Lord Sylvester olmadığını söyledi kendine. Alt kattaki bardan gelen korkunç gürültü ölüleri bile ayağa kaldırırdı.

Hatırladığı son şey sivri tepeli saatin sabahın ikisini vurdu-guydu. Minerva uyuyakalmıştı.

Soğuktan kaskatı kesilmişti. Şöminedeki közlerin üzerine bir kürek kömür attı ve geceliğini çıkarmak için hırpani sandığı açtı.

Buruşuk gri bir fanila, Kilmarnock takke ve bir tomar erkek iç çamaşırı görünce irkildi.

Daha sonra, biraz öfkelenerek han hizmetçisinin ona yanlışlıkla babasının sandığını, şüphesiz babasına da onun sandığını verdiğini fark etti.

Giysileriyle uyuduğu için kendini yorgun ve rahatsız hissediyordu ve biraz tereddüt etse de babasının odasını bulmaya ve valizlerini değiştirmeye karar verdi. Giderken babasının bu hatayı neden fark etmediğini merak ediyordu.

Minerva bir eliyle babasının sandığını diğer eliyle de yatak ucu mumunun yassı çubuğundan tuttuğu halde kapıyı iterek açtı ve hanın dar koridorunda iki numaralı odayı aramaya koyuldu. Oda numaraları her odanın yanındaki beyaz badanalı koridor duvarlarına kurşun kalemle yazılmıştı.

Sandığı birkaç merdivenden çıkarıp bir o kadarından indirdikten sonra iki numaralı odayı buldu ve kapı kolunu yokladı. Kapı hemen açıldı.

Minerva yatağa doğru ilerleyerek ve mumu yukarı kaldırarak, “Baba!” diye fısıldadı. Yatak boştu.

Şömine rafında duran şamdanı yatak ucu mumuyla yaktı ve odanın aniden aydınlanmasıyla kendi sandığının yatağın yanında durduğunu gördü.

Papaz nerede olabilirdi?

Perdeler tam kapatılmamıştı.

Minerva pencereye gitti, camı açtı ve hanın ay ışığıyla ışıltılı aydınlanan avlusuna baktı.

Minerva izlerken hanın avlusuna açılan kirişte asılı duran lambanın ışığının altında iki kişi belirdi.

Birisi babasıydı, diğeri ise bir kadındı. Babası bir şey söyledi ve kadının yüksek, kaba kahkahası geceyi inletti. Ardından, papaz durdu ve kadını şehvetle öperek kalçasına şaplak attı.

İyi geceler diye seslendikten sonra hana doğru yürüdü.

Minerva pencereden çekildi. Babasının at fuarının yapıldığı gün sözüm ona son anda gizemli bir şekilde iki oda ve özel bir salon tutmayı nasıl başaramadığını artık anlıyordu. Aslında odaları çok önceden tutmuştu. Yolculuğun ani bir karar gibi görünmesi planlanmıştı. En büyük kızını yanında getirmek de işin kamufleliydi. Babasının kasabalı bir kadınla randevusu vardı.

Minerva babasının annesine ara sıra sadakatsizlik ettiğini biliyordu. Erkekler böyleydi. Ancak, bu gerçeği daha önce kendi gözleriyle görmemişti.

Kendini kaybolmuş, afallamış ve incinmiş hissediyordu. Ayrıca babası odasına döndüğünde onu görmek istemiyordu.

Kendi sandığını alarak şömine rafındaki mumları söndürdü ve geldiği yoldan hızla geri döndü. Odasını bir daha asla bulamayacağını düşünürken beyaz badanalı duvarda eğri büğrü bir

Minerva

altı sayısı gördü ve rahatlayarak iç çektikten sonra kapıyı açıp içeri girdi.

Siniri artık biraz olsun yatışmıştı. Kovaların sadece yarısının dolu olduğunu ve havluların nemli olduğunu görünce üstünkörü yıkandı ve sabah olunca bu ihmalkârlık için han sahibine şikâyetle bulunmaya karar verdi. Odası hatırladığından daha büyük görünüyordu ve hafif bir konyak kokusu vardı. Dahası, yatak perdeleri kapalıydı ve Minerva çıkmadan önce perdeleri açık bıraktığından emindi.

Geceliğini giydi, saçlarını fırçaladı ve başına hoş bir dantel başlık taktı.

Minerva dönerek yatağa baktı.

Mabedim!

Kuş tüyü döşeğe kendini bırakmak, örtüyü tepesine çekip dünyanın tüm sıkıntılarını uykuyla defetmek!

Minerva küçük bir kızken karanlıktan korktuğunda yaptığı gibi mumu söndürdü, yatağa girdi ve yatak perdelerinin arasından kendini yatağa attı.

“Oooof!”

Hopeminster’a geldiğinden beri ikinci kez bir erkeğin göğsünde boylu boyunca uzandığı için nefesinin kesildiğini hissetti.

Keyifli bir ses, “Gökten gelen talih,” diye mırıldandı. Minerva daha kendine gelemeden bir el beline sıkıca bastırdı, başka bir el çenesini sertçe yukarı kaldırdı ve adamın ağzı Minerva’nın ağzını sıkıca örttü.

Minerva ağzını hızla çekerek çığlık atmaya yeltendi ama ya-vaşça sırt üstü yatırıldıktan sonra bir erkeğin bedeni onu yatağa çiviledi ve arayış içindeki arzulu dudakları Minerva’nın dudaklarını buldu.

Minerva'nın boğazının derinlerinden korku dolu boğuk bir inilti yükseldi.

Dudakları bir anda serbest kaldı ve adamın ağır bedeni üstünden indi.

Minerva'nın Lord Sylvester'a ait olduğunu fark ettiği mahmur ses, "Çılgılık atma," dedi. "Mumu yakmama ve yatağımda-kinin kim olduğunu görmeme müsaade et."

Cılız, sarı bir alev belirdi ve bir el yatağın perdelerini iyice açtı. Lord Sylvester'ın yakışıklı yüzü Minerva'nın korku içindeki yüzüne bakıyordu.

Minerva, cesaretini toplayarak ve babasıyla han dolusu hizmetçiyi oraya getirmek için çılgılık atmasının yeterli olacağını fark ederek, "Buna nasıl cüret edersiniz, lordum," dedi. "Oda-ma gizlice girmeye nasıl *cüret* edersiniz!"

Lord yastıklara yaslanarak ellerini başının arkasında birleştirdi. "Aksine, Bayan Armitage, burası *benim* odam."

Minerva gözlerini sıkıca kapattı ve bir hata olmasını umarak yavaşça geri açtı. Kesinlikle lordun odasıydı. Daha iyi görebildiği için gerçekten de oda daha genişti ve mobilyalar biraz farklıydı.

Dehşete kapılarak yataktan fırladı, titreyerek lordun yanında durdu. Kekeleyerek sandıkların karışmasını ve duvarda "altı" yazdığına emin olduğunu anlattı.

Lord yastıklara yaslanarak uzanmaya devam etti, çok rahat görünüyordu, kafasındaki uyku başlığı çarpık bir açıyla duruyordu, yüzü ise geceliğinin beyaz dantelinin üstünde neredeyse şeffafmış gibi görünüyordu.

"Kendinizi sarmalaya çalışmanıza gerek yok, hanımefendi," dedi lord. "O giydiğiniz şey görünüşünüzü, şeklinizi ve yapınızı mükemmel bir şekilde kapatıyor." Tek camlı gözlüğünü kaldır-

Minerva

dı. Yüce Tanrım, adam gözlüğüyle uyuyordu! “Aslında,” diye devam etti, “Sanırım pazen. Kış soğuğundan korur.”

Titreyen Minerva’ya rahatlatıcı bir şekilde gülümsedikten sonra gözlerini hafifçe kapattı.

Minerva’nın bir özelliği vardı. Görevinin ne olduğunu bilir-di ve neye mal olursa olsun görevini yerine getirirdi.

Lordun gerçeği söylediğinin ve geceliğinin vücudunu herhangi bir balo elbisesinden daha iyi sakladığının farkına vararak kollarını yana düşürdü, başını geri attı ve gözlerini hafifçe kapatarak, “Sizinle evlenmeye hazırım bayım,” diye bildirdi.

Lordun gözleri bir anda açıldı. Sonra uyuşuk bir kedinin gözleri gibi yeniden kapandı. “Sağır oluyorum,” diye mırıldandı. “Benimle evleneceğinizi söylediğimize yemin edebilirim...”

“Ama söyledim!”

“Neden? Bunu neden söylediniz, demiyorum, benimle neden evlenmek istiyorsunuz?”

“Sorumluluğum olduğu için.”

Lord Sylvester daha fazla rahat etmek için geniş omuzlarını yastıklara iyice gömerek, “Ne bakımdan?” dedi.

“Çünkü onurunuzu lekeledim.”

“Yok artık. Aslına bakarsanız Bayan Armitage, gözlerinizi açık tutmaya ve doğrudan önünüze bakmaya çalışırsanız insanların ve eşyaların üstüne düşüp durmazsınız. Böylesi daha iyi. Bir erkeğin bekâretini yitirmesi bir felaket değil bir görev olarak nitelendirildiğinden dolayı genellikle kadının onurunu lekeleyenin erkek olduğunu hatırlatmama izin verin. Daha on altı yaşındayken ve bekâret diye bir şeyimin olduğundan habirim bile yokken babam bana ‘Kurtul ondan!’ demişti, anlıyorsunuz değil mi? Bunun bir tür... eğitim olduğunu düşünmek olağan dışı.” Lord Sylvester kibarca esneyerek gerindi. Dimdik

bakan yeşil gözleri iyice açılmıştı ve Minerva'nın yüzüne kilitlenmişti. "İyi ateş etmeyi, avlanmayı ve belli bir seviyede araba sürmeyi öğrenmeniz gerekiyor, eskrim ve danstan bahsetmiyorum bile.

"Bunların hepsinde ustalaştığınızda ise bekâretinizi kaybetmeniz için sıkıştırmaya başlıyorlar. Kadın olduğunuz için ne kadar şanslısınız, asla tahmin edemezsiniz Bayan Armitage. Yani görüyorsunuz, onurumu lekelemiş olmanız imkânsız."

Minerva boğuk bir sesle, "Kibar olmaya çalışıyordum," dedi. "Aslında, bayım, size katılıyorum. Onuru lekelenen benim."

"Elbette, birileri odama girdiğinizi görmediyse. Gören oldu mu?"

"Hayır, lordum."

"Gördünüz mü? Endişelenecek bir şey yok." Lord tekrar gerindi ve ağırlaşan gözkapakları düşmeye başladı.

Minerva öfkeli bir sessizlikle onu izliyordu.

"Uyumayacaksınız, değil mi?"

"Neden olmasın?" diye geveledi adam. "Benim yatağım, benim odam ve benim yorgunluğum. Elbette, sizi tekrar öpmemi isterseniz yıldırım hızıyla uyanabilirim!"

"Kesinlikle istemiyorum."

"O halde keyfiniz bilir," diye mırıldandı. "İyi geceler."

Minerva sandığı alıp kapıya doğru yürüyerek, "En azından sandığımı taşımama yardım edebilirdiniz," dedi.

"Sandığınızı taşımaya yardım edersem geceliklerimizle bu hanın koridorunda birlikte dolanırken görülebiliriz. Ve evlenmeye cidden niyetim yok. Otuz üç yılını evlenmeden son derece huzurlu geçirmeyi başardım."

"Size evlilik teklif eden olmadı, lordum," diye çıkıştı Minerva.

Minerva

“Hay aksi. Ben de az önce bir teklif aldığımı düşünmüştüm.”

“Aaaah!”

Minerva hızla dışarı çıktı ve kapıyı sertçe çarpmamak için kendine son anda hâkim olabildi.

Hain, titrek mum ışığı artık az önce çıktığı odanın gerçekten de dokuz numara olduğunu gösteriyordu. Epey aradıktan sonra altı numarayı buldu ve sonunda uykuya daldı.

Sabahleyin papaz evine dönüş yolcuğu oldukça sessiz geçti. İnce, toz gibi kar taneleri düşmeye başlamıştı ve papazın araba-sını tek at çektiği için yolculuk daha uzun sürmüştü.

Minerva ne kadar çok uğraşsa da sinir bozucu Lord Sylvester’ı aklından çıkaramıyordu. Ona hak ettiği hakaretleri sıralamak için sabah babasıyla birlikte yola çıkmadan önce lordu görebilmeyi ummuştum ama tembel lord hazretleri ortalarda yoktu.

Sonunda babasına gece iyi uyuyup uyuyamadığını sordu.

Papaz hiç utanmadan, “Harikaydı,” dedi. “Evden uzaktayken hep daha iyi uyurum.”

Minerva onu suçüstü yakaladığını söylemeye cesaret edemedi. Evlendiklerinde onun kocası da böyle mi olacaktı? Erkeklerin hepsi böyle miydi? Acaba Lord Sylvester da... Ah, unut şu adamı!

Vardıklarında olanları anlatmak için çatlayan heyecanlı Annabelle tarafından karşılandılar. Minerva’yı odalarına sürükleyip Leydi Wentwater’ın yakışıklı yeğeni ile olanları anlatmak için Minerva’nın paketleri Bayan Armitage’e vermesini bile zor bekledi.

Heyecandan yerinde duramayan Annabelle, “Ayrıca gelecek hafta gidecekmiş çünkü Bristol’de işleri varmış,” diyerek iç çek-

ti. “Annem onunla tanıştı ve ondan çok hoşlandı. *Ticaret* işinde olduğu için ilk başta şüpheleri vardı. Ama anlaşılan bir şeyler topluyormuş ve bir sürü gemisi varmış. Siyah fildişi! Topladığı şey buydu. Afrika’da. Heyecan verici, değil mi?”

Minerva kardeşinin anlattıklarını sabırla dinledi, Leydi Wentwater’ın kardeşine okuması için roman verdiğini duyunca kaşlarını hafifçe çattı, Bay Wentwater ziyarete geldiğinde ona gülümsemeye söz verdi. O sırada, meşgul olan akli ailenin geleceğini, dolayısıyla Minerva’yı Londra’ya gitmekten kurtaracak kişi Annabelle olabilir mi, diye merak ediyordu.

Sonunda Annabelle, Hopeminster’da neler olduğunu sordu ve Minerva Lord Sylvester ile akşam yemeği yediklerini, babasının ona dorulardan birini sattığını söyleyince kardeşinin gözleri iyice büyüdü.

“Lord Sylvester’ı *ben* bile biliyorum,” dedi Annabelle. “Josephine ve Emily Londra’ya son gittiklerinde onu görmüşler ve sürekli ondan bahsediyorlar. Çok yakışıklı olduğu söyleniyor.”

“Tam bir züppe,” dedi Minerva duygusuzca. “Kimseyi, hiçbir şeyi umursamıyor. Tamamen kendi gösterişiyle meşgul.”

“Ah,” dedi Annabelle hayal kırıklığına uğrayarak. “Peki, sana özel bir ilgi göstermedi mi?”

Minerva gözlerini devirdi. Yalan söylemek istemiyordu. Arından, Lord Sylvester’ın ona sadece odasına yanlışlıkla girdiği için ilgi göstermek zorunda kaldığını fark etti.

“Hayır,” dedi. “Ve göstermediğine memnunum.”

Vicdanı hafifçe sızlasa da Minerva ilk kez vicdanına kulak asmadı.

“Bay Wentwater’dan biraz daha bahset,” dedi Minerva.

Annabelle’e bir kez daha sormasına gerek bile kalmadı.

Dördüncü Bölüm

Bay Wentwater sık sık uğrayarak Armitage ailesini umut ve heyecan içinde bırakıyordu. Arabası ve atları birinci sınıftı, kıyafetleri ise zengin bir genç adamın göstergesiydi. Bayan Armitage bile evin dizginlerini eline almak ve Annabelle'i yeni bir elbise için ince pamuklu kumaş almaya Hopeminster'a götürmek amacıyla yatağından kalkmıştı.

Minerva yeğeni hakkında biraz daha bilgi almak için Leydi Wentwater'ı sıkıştırmak istiyordu ama Leydi Wentwater'a okumaya devam etmeyi önerdiğinde, Annabelle, Guy Wentwater'la geçireceği zamanın bir dakikasını bile kaybetmek istemediğinden çılgına dönmüştü.

Papaz, Bay Wentwater'ın iyi bir genç olduğunu söylemişti ve onunla geçirdiği başarılı bir avdan sonra onun at binmekte usta, mükemmel, seçkin bir adam olduğunu bildirmişti.

Minerva Bay Wentwater'ın rahat ve açık tavırlarını Lord Sylvester'ın soğuk zarafetiyle kıyaslamadan edemiyordu. Londra'da geçecek bir sezonun ıstırapına katlanmak zorunda kalmadan böylesine seçkin bir talip bulma şansından dolayı kız kardeşini neredeyse kıskanıyordu.

Nihayet, Bay Wentwater'ın halasıyla kalacağı süre sonuna yaklaşırken papaz onu resmi olarak akşam yemeğine davet etti ve papaz evi daha iki gün önceden tımarhaneye döndü. Günde-

lik işleri yapan Harry Tring kilo almıştı ve uşak üniformasının genişletilmesi gerekmişti. Arabacı, seyis, köpek kulübeleri sorumlusu ve köpek yetiştiricisi John Summer'ın listesine uşaklık görevleri de eklenmişti ve papazın eski avcı ceketlerinden birinin altın şeritle süslenmesi gerekmişti. Adamın kel kafasını papazın en iyi ikinci peruğuyla örtmek zorunda kaldılar ve uşağın çorapları görüleceği, oysa kendisinin bacakları görülmeyeceği için Minerva ona en güzel ten rengi uzun çoraplarından bir çiftini ödünç vermek zorunda kaldı.

Bay Wentwater'ın tam da o akşam evlenme teklifinde bulunması bekleniyordu ve aile üyeleri Annabelle ile Bay Wentwater'a konuşmaları için her fırsatı sağlamaları için uyarılmıştı.

Yemekte ikisi yan yana oturtulmuştu ve kısa süre sonra birbirlerine karşı çok ilgili oldukları görülmüştü. Minerva, Guy'ın yakışıklı yüzünü, soluk mavi gözlerinin Annabelle'in yüzünde durduklarında parlamasını izledi ve içinde şiddetli bir kıskançlık sızısı hissettiğini itiraf etmeliydi.

En azından artık Londra'ya gitmek zorunda kalmayacak gibi görünüyordu.

Babası o gün öğleden sonra onu çalışma odasına çağırmıştı. "Bak, Minerva," demişti. "Şu Wentwater teklifte bulunacak gibi görünüyor. Fildişi işinden büyük bir servet kazandığı izlenimini edindim. Leydi Wentwater denen o yaşlı kadına sormamın faydası olmaz. Kimseye tek kelime etmez. Ama ilk evlenen Annabelle olursa senin Londra'ya gitmene gerek kalmayacak demektir. Açgözlü bir adam değilim ve aileye tek servet yeter. Burada kalmak istiyorsan diğer kızlar büyüyene kadar bekleyebiliriz."

Minerva karışık duygulara kapılmıştı. Bir dakika önce Londra fikrinin ona tümüyle iğrenç geldiğine yemin edebilirdi ama şimdi, bu zorunluluğu ortadan kalkıyor gibi görüldüğünde o eski, boğucu sıkıntı duygusunun geri geldiğini hissetti.

“Comfrey’in senden hoşlanmaması kötü oldu,” diye iç çekti papaz. “Ama o kadarı da fazla yüksekten uçmak olurdu.”

Minerva, “Muhtemelen başka birine ilgi duyuyordur,” deme cesaretini gösterdi. “Onu ilk gördüğümde yanında iki adam ve aşırı zarif iki hanımefendi vardı. Belki de ikisinden biri...”

“Ah, *onlar*,” dedi papaz. “Amaryllis Wadham ve Jennie Delisle; şehirdeki en yüksekten uçan kadınlar. Çok pahalıdırlar.”

“Demek istediğin...”

“Evet. Fakat seninle böyle bir konuyu konuşuyor olmama-lydım. Senin gibi hanımefendiler öyle kadınların var olduğunu bilmemeli.”

“Ama çok soylu, mağrur ve güzel giyimliydiler!”

Papaz yüzünü ekşiterek, “Senin şu düşesler birinci sınıf fahişelerden daha soylu değiller,” dedi. “Deneyimlerimden biliyorum, ben...”

“Yeter! Git artık! Bu tarz iffetsizler bir erkeği kumardan ve içkiden daha fazla mahveder. ‘Senin malını fahişelerle yiyen oğlun.’ Luka, on üçüncü bölüm, otuzuncu mısra. O kadar!”

Yemekte, masanın karşı tarafındaki mutlu çifti seyreden Minerva Londra’da bir sezon geçirmesi için yapılan teklifin askıya alınmasından dolayı neden rahatlatma hissetmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Artık kendini iyi işlere ve ailesinin refahına adanmakta özgürdü.

Sohbete dikkatini vermeye de başlayabilirdi.

“Şu Afrika’daki işiniz,” diyordu papaz. “Sanırım Annabelle’le fildişiyle ilgili olduğunu söylemişsiniz.”

“Siyah fildişi, Bay Armitage,” dedi Guy Wentwater. Şarap kadehinin sapıyla oynuyordu, gözleri tuhaf bir tebessümle perdelenmişti.

Minerva

Papazın yüzü morarmıştı ve Minerva bir an için babasının beyin kanaması geçireceğini düşünerek korktu.

Bir saniye önce patlıcan moruyken birden bembeyaz kesti ve ölçülü bir tavırla, “Ticaretiniz hoşuma gitmedi, bayım!” dedi papaz.

Bay Wentwater aynı sözleri daha önce de duymuş gibi hafifçe omuz silkti.

Armitage ailesinin saçlarını havaya dikip zengin bir dul edasına bürünerek onları ürperten on üç yaşındaki üyesi Daphne resmi bir sesle, “Sorunun ne olduğunu anlamıyorum, baba. Siyah fildişi olmalı, başka türlü piyanoda siyah tuşlarımız nasıl olabilir?”

“Sessizlik!” diye kükredi papaz. “Bay Wentwater köleleri kastediyor. Siyah fildişi ticareti insan ruhlarının ve insan bedenlerinin ticaretidir. Bir sürü zenci damgalanarak Batı Hint Adaları’nda satılıyor.”

Bay Wentwater gülümsemesini saklamak için dantel bir peçeteyi dudaklarına götürdü. Papazın İngiltere Kilisesi’nin bir mensubu olarak bir tür gösteri sergilemeye mecbur hissediyor olması beklenebilirdi ama Bay Wentwater papazın ailesinin aynı görüşte olmayacağından emindi.

Ancak, Bay Wentwater’ın şansızlığına olsa gerek Armitage ailesi köle ticareti konusuna aşırı hassas bir yaklaşım sergiliyordu.

Orbadiston Kontu’nun tüm Armitage ailesinin tanıdığı ve nadir ziyaretleri sırasında karşılaştıkları Jimmy adında siyahi bir kâhyası vardı. Armitage çocukları Jimmy’yi bir tür tanrı gibi görüyordu. Sapan yapabiliyordu, her şeyden oyuncak bebekler yapabiliyordu, hatta Bayan Armitage’a çeşitli hayali hastalıkları konusunda akıllıca tavsiyeler veriyordu. Üstüne üstlük köle ticaretinin 1807 yılında yasaklanmasından bir yıl önce Armitage

ailesi annelerinin kuzeni olan zengin akrabalarıyla kalmak için Bristol'e gitmişti. Hayvanlardan daha beter istiflenerek dünyanın her yerine nakledilen zencilerin yaşadığı acılar ve ölümler hakkında korkunç hikâyeler duymuşlardı.

O yüzden, İngilizlerin çoğunun haberdar olmadığı veya bil-seler bile her halükârda bir nebze olsun önemsemediği bir ticareti kınamaları bakımından Armitage ailesi sıra dışıydı.

Papaz basit bir taşralıydı ve çok da iyi bir papaz değildi. Fakat arkadaşlarına sadıktı ve Osbadiston'un kâhyasına yoğun bir sevgi beslemişti. Ona göre, köle tacirleri bir sürü akıllı ve muhteşem Jimmy'i Hint Adaları'nda kölelik yapmaları için anavatanlarından uzağa gönderiyordu.

Guy Wentwater bir dakika için tüm ilginin odağıyken bir sonrakinde Armitage ailesinin bir araya gelip ona suçlayan gözlerle baktığı uçsuz bucaksız bir körfezin karşısında soğuk, ıssız bir yerde terk edilmiş gibi hissediyordu. Köle ticareti yasal olarak kaldırılmış olsa da Wentwater gibi birçok maceracının Amerika ve Batı Hint Adaları'na köle sağlamaya devam ettikleri çok iyi biliniyordu ve birkaç inatçı reformcu dışında kimse onlara kötü gözle bakmıyordu.

Guy Wentwater hafifçe gülerek, "Sanırım kendimi savunmalıyım," dedi.

Papaz, "Başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum," diyerek avcılık hakkında uzun ve sıkıcı bir söylev vermeye başladı. Masadakiler artık yemekten şarap ve ceviz yeme aşamasına geçtiğinde papaz bir dakika daha uyanık kalamayacak kadar yorgun olduğunu ve çocukların yatma vaktinin geçtiğini söyleyerek konuşmasını bitirdi.

Gece Armitage ailesi tarafında utanç, Guy Wentwater tarafında ise artan bir öfkeyle aniden sona erdi.

Minerva

Zarif Annabelle'le yalnız kalacak vakit verilmemişti, aslında Annabelle odayı ilk terk eden kişi olmuştu.

Halasının malikânesine vardığında Guy Wentwater'ın öfkesi Annabelle Armitage'e karşı hissettiği tüm güzel duyguları zihninden boşaltmıştı.

Bir hata yapmıştı, hepsi buydu. Seçkin ilgisini asla düşük seviyeli, dindar oldukları şüpheli bir taşra ailesinin üyesine bahsetmemeliydi.

Annabelle'e ne mi oldu? Minerva genç kızı gözyaşları içinde bulmayı bekleyerek yatak odasının kapısını üzüntüyle açtı.

Ancak, Annabelle her zamanki gibi saçlarını fırçalıyordu, hiç endişeli görünmüyordu.

"Üzgünüm Bella," dedi Minerva usulca. "Umarım büyük bir hayal kırıklığı olmamıştır."

"Hıh," dedi Annabelle umarsızca. "Rahatladım. Olabildiğince iyi bir mazeret oldu. Beni korkutuyordu. Okşamaları fazla samimi bir hal almıştı."

"Annabelle!" diye feryat etti Minerva. "O hiç..."

"Hayır, asla. Sadece öpücükler ve o tür şeyler. Ama solukları biraz hızlanmıştı, Merva," diye kıkırdadı Annabelle. "Sence bütün erkekler öyle midir?"

"Bilmiyorum," dedi Minerva ciddileşerek. "Dualarını et ve Bay Wentwater'ı unutmamız için de dua et."

"Ah, Merva, çok ciddi'sin! Bu kadar küskün bakma. Bir süre eğlenceliydi. Aileyi kurtaracağımı düşündüğümde kendimi bir kahraman gibi hissettim. Ama olamaz! Onca mide bulandırıcı şey arasında bir köle taciri." Tekrar kıkırdadı. "Çok şaşırmış görünüyor. Kabul etmelisin Merva, babamın prensiplerinin olduğu ortaya çıkınca insan şaşıyor! En sıra dışı din adamı ve gerçekten sadece söyleyecek bir şeyi olmadığında İncil'den alıntı yapıyor."

“Annene ve babana saygılı ol.’ Beşinci emri hatırla,” dedi Minerva sertçe.

Annabelle, “Ah, sen de onun kadar kötüsün,” diyerek güldü. “Günün birinde ciddi görüntün çatırdayacak, Minerva ve o zaman hepimizi çok şaşırtacaksın. Ah, bu arada görünüşe göre Londra’ya gitmek zorunda kalacaksın!”

Minerva ürpererek, “Öyle görünüyor,” dedi. Ardından, kısa süre önce içini korkuyla dolduran Londra’da bir sezon düşüncesinin artık beklenti ve sevinç karışımı bir duygu uyandırmasının sebebini merak etti.

O günü izleyen kışın kısa gündüzleri ve uzun geceleri boyunca Minerva Lord Sylvester’in görüntüsünün solmak yerine daha da güçlendiğini görerek dehşete kapıldı. Lordun dudaklarının baskısını ağzında hissederek uyandırdığı rüyaların azabı içindeydi.

Eskiden son derece huzurlu bir vicdana sahipti. Günah onun dışında diğer herkesin içinde mücadele verdiği bir şeydi, onun saf bağrında yeri yoktu.

Genç kızın saf zihnini kirletme korkusuyla Annabelle’e de açılmıyordu. Minerva Annabelle’in saf zihninin gerçekte ne kadar lekelenmiş olduğunu tahmin etseydi paniklerdi. Minerva, Annabelle’in Bay Wentwater’ın samimi okşayışları hakkında söylediklerinin hayal ürünü olduğuna karar vermişti. Muhtemelen Bay Wentwater kendini kaybederek Annabelle’in elini olması gerekenden daha samimi tutmuştu, hiçbir beyefendi daha ileri gitmezdi.

Vicdanı, onu öptüğü için Lord Sylvester’ı mazur görmesini söylüyordu, çünkü Minerva kendini resmen adamın kafasına atmıştı.

Sonunda, günah dolu düşüncelerine daha fazla katlanamadı ve her şeyi babasına itiraf etmeye karar verdi.

Papaz başlangıçta kızının gece yarısından sonra odasını ziyaret edip onu bulamaması düşüncesi yüzünden Minerva'nın söylediklerine dikkatini veremeyecek kadar şaşkındı.

Minerva'nın Lord Sylvester'in yatağına girdiğini nihayet kavradığında kızaran ve titreyen kızına şaşkınlıkla baktı ve ona doğrudan lordun bacaklarını ayırıp ayırmadığını sordu.

Minerva'nın cevabı, "Nasıl yani, baba?" oldu.

"Bak şimdi," dedi terleyen papaz. "Baştan başla ve bana yaptığın her şeyi anlat. Baban değil günah çıkarttığın papazın olduğumu düşün."

Ve böylece Minerva kekeleyerek, defalarca durup yeniden başlayarak öpücüğü ve sonrasında gelişen konuşmayı anlattı.

Papazın kızaran yüzü yavaşça düzeldi. "Vay canına, Comfrey tam bir centilmenmiş!" dedi heyecanla. "Ne güçlü bir irade! Ne kadar da düşünceli! Fakat sana bir şey yapmadıysa ve kimseye bir şey söylemeyecekse seni rahatsız eden ne, Minerva?"

Minerva başını eğdi; siyah, parlak lüleleri yüzünü örtüyordu.

"Şehvetli rüyalar görüyorum, baba," diye fısıldadı.

Papazın yüzü parladı. Ellerini ovalayarak neşeyle, "Cidden mi?" dedi. Uzun süredir en büyük kızının soğuk nevale olduğunu düşünüyordu ve yaklaşan Londra sezonunda "koca bulacağından" ümidini kesmeye başlamıştı. Ama Minerva onun kızıydı ve ona bu konuda güven vermeye çalışırsa Minerva'nın onu asla affetmeyeceğini biliyordu. Eğer Comfrey kızının içinde bu tür duygular alevlendirdiyse Londra sosyetesine tanıtılışının başarısı için iyiye işaretti. Diğer taraftan, bu insani duyguların kızının içinde de var olduğunu bilmek güzel olsa da kız aptalca bir şey yapmasın diye bu duyguları teşvik etme riskini göze alamazdı.

“Ne yazık ki bu duygulardan arınmalısın, Minerva,” dedi sertçe. “Her ne kadar seni cezalandırmayı istemesem de bunu sadece iyiliğin için yaptığımı anlayacağını düşünüyorum. Tazılarım don yüzünden şişmanlıyor ve tembelleşiyor, o yüzden hareket etmeleri gerekiyor. John Summer’ın zaten yeterince işi var. O yüzden köpek kulübelerine git, köpeklerin en şişman ve en tembel olanlarını yürüyüşe çıkar. John’a yürüyüşe en fazla ihtiyacı olanların Warrior, Wonder ve Rambler olduğunu söyle. Onları Highcap Tepesi’nin zirvesine kadar çıkar ve geri indir. Ondan sonra uyumak dışında hiçbir şey düşünecek halin kalmayacaktır.”

Highcap Tepesi yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaydı ve oraya tarlalardan gidiliyordu.

Papaz Minerva’nın gerçekten yirmi kilometre yürümesini beklemiyordu fakat kızının ıstırap çekmesine izin veremezdi. Minerva bu cezanın işlediği suça çok uygun olduğunu hissediyordu ve eve geri döndüğünde yemek bile yiyemeyecek kadar yorgun oluyordu.

Papaz kızına uyguladığı cezayı devam ettirmeye karar verdi. Minerva’nın içinin bahar zamanı fıkır fıkır kaynamasını ve kızının uygunsuz bir çiftçiyle kaçmasını istemiyordu. En iyisi onu Londra’ya götürene kadar sakin tutmaktı. Sonrasında kanı istediği kadar kaynayabilirdi.

Papazın zaten yeterince endişesi vardı. Berham piskoposu Aziz Charles ve Aziz Jude kilisesinin papazının av sahasında çok fazla vakit geçirdiğini belirterek mızırdanıyordu.

Papaz yüzünü ekşiterek, keşke Amerikan kolonileri Britanya’dan ayrılmasaydı, diye düşündü. Gideceği yer Virginia olurdu. Görünüşe göre, devrim orayı da epey bozmuştu. Eski günlerde, papaz daha bir delikanlıyken ve Virginia Britanya’ya bağlıyken koloni avlarının peşinden şevkle koşan avcı papaz-

larla dolup taşıyordu. “Kovalamaca bir ziyafetle sona ermeli ve ziyafet masanın altında sona ermeli.”

Papaz, General Washington’a askeri bir lider değil bir avcı olduğu için hayrandı. Washington 1774 yılına kadar zamanının çoğunu genellikle yanında at binen karısı Martha ve ‘tilkilerin peşinden gitmeye Washington kadar istekli olan’ Thomas Jefferson ile av sahasında geçirirdi. Sırf iyi bir kullanma suyu kaynağı bulunuyor diye köpek kulübelerini aile mezarlığının yüz metre ilerisine inşa etmişti.

Papazın geçmişteki şaşalı günlere yaptığı yolculuk postacı çocuğun ağır bir mühürle kapatılmış armalı bir mektup getirmesiyle bölündü.

Mektup Leydi Godolphin’dendi. Kızın çıkacak bütün masrafları leydisine geri ödeyecek kadar zengin biriyle evlenmesi koşuluyla Minerva’yı sosyeteye takdim etmekten memnun olacağı yazıyordu.

Papaz iç çekerek bu işin hallolduğunu düşündü. Alacaklıları oyalamak ve mutlu bir son olmasını dilemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bu sırada, Minerva arkasında köpeklerle yağmur çamur demeden kırlarda kilometrelerce yürümeye devam etti. Zorlu egzersiz arzu edilen etkiyi göstermişti. Günün sonunda, Lord Sylvester’in neye benzediğini bile hatırlayamayacak kadar bitap düşüyordu. Leydi Godolphin’in davetini duyduğunda hiç tepki vermedi.

Ancak mart ayının sonunda Charles Armitage vaiz kürsüsünde kızının vaazını okurken mezar taşlarının çevresindeki çimen topraklarının arasında nergislerin çıktığını ve en büyük kızının yüzünün kötü şekilde rüzgâr yanığı olduğunu fark etti.

Minerva sadece iki hafta sonra Londra’ya gitmek için yola çıkmalıydı.

Akşam yemeğinde, karısını kızın dış görünüşünü ihmal ettiği için azarladı ve sonunda annesi spazmlarından birini geçirerek yatağına gitti.

Minerva'yı aniden bir telaş sardı. Aklını meşgul eden uzun, zorlu egzersizler sona ermişti. Eski moda dergileri çalışılıyordu ve bu dergilerde sergilenen elbiselerin maliyeti yüzünden elleri çaresizlikle havaya kalkıyordu.

Saatler, günler nasıl da hızlı geçiyordu. Londra'nın sezonu ve asortik dünyası bir an çok uzakta görünürken bir anda Minerva'nın üstüne hücum ediyordu; boneler, eldivenler, uzun çoraplar, makyaj malzemeleri, yelpazeler ve el çantaları yüklü bulutlar halinde ona doğru akın ediyordu.

Leydi Godolphin bir gardırop dizmeye söz vermişti ve Minerva'nın detaylı ölçüleri Londra'ya gönderilmişti. Yine de oraya *vardığında* çok şık görünüyor olmalıydı. Armitage kızları nasıl da dikip biçiyordu! Tembel Annabelle bile elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Bay Wentwater gittiğinden beri çok sessizleşmişti ve Minerva ara sıra endişelenerek Annabelle o adamı hiç düşünüyor mu, diye merak ediyordu.

Kuzenleri Josephine ve Emily de Londra'da olacaktı ve enfes elbiselerini giyip iki de bir uğrayarak papaz evinin kızlarına işkence ediyorlardı.

Yola çıkma vakti gelip çatinca Minerva ısırap ve kaygıdan hastalandı. Kendini çok genç ve savunmasız hissediyordu. Hayatına amaç, anlam ve olgunluk katan her şeyden koparılıyordu. Burada, yuvasındayken Armitage hanesinin gerçek anlamda reisiydi. Londra'da ise sosyeteye ilk kez tanıtılan umut dolu kızlardan biri olacaktı sadece.

Keşke kadınlar evlenmek zorunda olmasaydı!

Fakat iyi yetiştirilmiş bir kızın koca bulmaktan başka bir seçeneği yoktu. Bir yemek menüsünü seçip denetleyebilse de Mi-

nerva'ya yemek pişirmesi öğretilmemiştir. Siyasetten anlamazdı ve yarımada süren savaş hakkında hiçbir şey bilmiyor sayılırdı. Fransızcası vasattı, İtalyancası daha da kötüydü, piyano çalmakta yetenekliydi ve çok güzel şarkı söylerdi.

Londra'ya vardığında hayatın erkeklerin etrafında döneceğini biliyordu. Eğer bir kız güzel dans ediyorsa, terbiyeliyse, iyi dinliyorsay ve 'münasip olanı yapma' yeteneğine sahipse koca bulmasının garanti olduğunu da biliyordu.

Ancak bu utanç verici duyguların aniden geri dönüşünü danışabileceği kimse yoktu. Duygular hepimizin mustarip olduğu, cennetten düşüşümüzden beri maruz kaldığımız şeylerdi ama cesaretlendirilmemeliydiler veya şımartılmamalıydılar. Duygulardaki her türlü aşırılık edebe son derece aykırıydı.

Minerva'nın yüzü onca rüzgâra ve her türlü havaya maruz kaldığı için yanmıştı ve Josephine ile Emily Leydi Edwin'e büyük bir keyifle 'sevgili Minerva'nın görünüşünün bozulduğunu' bildirmişti.

Berham kırlarına bahar gelmişti. Devasa tüy toplarına benzeyen bulutlar yeşil tarlaların üzerini gölgeleriyle kaplıyordu. Karakavakların kızıl salkımları rüzgârda sallanıyordu, menekşeler, çuha çiçekleri ve kardelenler Hopeminster yolunun kenarındaki çimenleri süslüyordu.

Minerva'nın Londra'ya gitmesine iki gün kala doğudan şiddetli bir kar fırtınası geldi ve papaz evinin üyelerini karamsarlığa sürükledi. Kadınlara has onca hazırlık yüzünden oldukça canlanan Bayan Armitage derhal yatağına döndü, okul tatil edildi ve gerilim yükseldi. Papaz kendini çalışma odasına kapattı, vaazını toparlamaya çalışıyordu, Minerva'dan vaazı kendisi için yazmasını istemeyi arzuluyordu ama bu işi artık tek başına yapmaya alışmasının gerektiğine karar vermişti.

Fakat hemen ertesi gün karlar eridi. Soluk sarı güneş ışıkları her yeri kapladı ve kuşlar bir kez daha bahar yapraklarının narin damarları arasında ötmeye başladı.

Papazın seyahat arabası yeniden cilalandı ve döşemelerdeki yırtıklar onarıldı. John Summer arabacı, gündelik işlerden sorumlu olan adam da seyis olarak görev yapacaktı. Oda hizmetçisi Betty için yeni bir basma elbise getirtilmişti, kadına Londra'ya kadar Bayan Armitage ile gitmesi ve arabayla geri dönmesi söylenmişti.

Papaz çalışma odasından çıkarak Minerva'ya yürüyüşe çıkardığı köpeklerle veda etmek ister mi, diye sordu ve Minerva köpeklerle karşı en ufak sevgisinin olmadığını söyleyince kúplere bindi.

Taşradaki toprak sahiplerinin çoğu gibi papaz da şahsi sürüsüyle gurur duyardı ve tazılarının hepsini ev hayvanlarıymış gibi severdi. Minerva'nın aklından zoru olduğuna dair bir şeyler mırıldandı fakat üstelemedi.

Minerva avcılığa, avcılara, tazılara ve bunları sağlamak için muazzam paraların harcanmasına kızardı. Şimdiyse onu bekleyen yabancı Londra onu büsbütün korkutuyordu ve babasının onu Hopeminster fuarına bir boğa götürüyormuş gibi evlilik piyasasına sürmek yerine tasarruf yapmayı tercih edebileceğini hissediyordu.

Berham kontluğu Londra'ya çok yakındı ve yolculuk zorlanmadan iki gün içinde bitebilirdi.

Minerva'nın yola çıkma günü geldi çattı.

Mükemmel bir gündü, uçuk mavi gökyüzü olabildiğine uzanıyordu, tek bir bulutla bile lekelenmemişti.

Minerva yüksek yakalı, kısa kuyruklu, uçlarına iki sıra süsleme işlenmiş sade bir elbise giymişti. Elbisenin üzerine etrafı dar süslü işlemelerle çevrili, altın bir broş takılı yeşil astarlı bir

manto giymişti. Başına geniş, beyaz bir ipek kurdeleyle bağlanmış ham hasırdan yazlık bir şapka takmıştı. Şapkanın altına ise önüne yapay bir gül iliştirilen ufak, beyaz bir başlık giymişti. Ekose bir güneş şemsiyesi, dirseğine kadar uzanan bronz rengi eldivenler ve yeşil ipek sandaletler kıyafetlerini tamamlıyordu.

Annabelle bile ablasının dönüşümünden etkilenmişti. “Ah, zengin biriyle evlen ve çabuk olsun, Merva,” diye yalvardı, “böylece benim de güzel elbiselerim olabilir.”

Oğlanlar Minerva’ya okula gidebilmelerinin onun elinde olduğunu hatırlattı, Bayan Armitage’in veda hediyesi olarak uzun bir hazır ilaç listesi vardı ve dört küçük kız eteklerine sımsıkı tutunarak hüngür hüngür ağladı.

Leydi Wentwater Bay Porteous’un vaazlarının bir nüshasını göndermişti ve kitabın sonundaki boş sayfada kitaba artık ihtiyacı olmayacağını, insanı ‘geliştiren’ kitaplara doyduğunu belirten tatsız bir not yazmıştı.

Bir sonraki hafta Londra yolculuğuna çıkacak olan Josephine ve Emily, Minerva’yı uğurlamaya geldi, bakışlarıyla ve kıs kıs gülererek Minerva’ya çok sönük göründüğünü ima etmeye çalıştılar ama kışkırdıkları Minerva’yı sevindirecek kadar belliydi.

Minerva sonunda arabadaydı, gün ışığı arabanın yeni cila tabakasının ve güvercinlerden koparılan kuş tüyünün üzerinde gururla parlıyordu. Oda hizmetçisi Betty heyecandan kıpkırmızıydı, diğer hizmetçiler ise hanımefendilerinin spazmlarının bulaşıcı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

John Summer kamçısını şaklattı. İki saban atı yürümeye başladı.

Ve artık yola çıkmışlardı!

Papaz konutunun merdivenlerindeki küçük grup giderek daha küçük görünmeye başladığında ve ağır araba yoldaki bir çukura girince aniden gözden kaybolduklarında Minerva boğazında bir yumru hissetti.

Köy çayırının etrafında toplanmış kulübelerin yeşil saz çatıları yumurtadan yeni çıkmış beçtavukları gibi parlıyordu. Ördekler köy göledinin kadife sularına batıp çıkıyordu. Bir kuğu arkasında geniş bir V şekli bırakarak görkemli bir şekilde yüzüyordu. Bacalardan dumanlar yükseliyordu. Aziz Charles ve Aziz Jude kilisesinin bodur heybeti gözden kaybolmaya başladı. Six Jolly Beggarman'ın dışında duran yerlilerden çatlak bir kahkaha yükseldi.

Eski Armitage arabası Hall'un süslü kapılarından, Blyne Nehri'nin üstünden geçen kavisli köprü'nün üzerinden, Leydi Wentwater'ın yosunlu duvarlarındaki yarıklardan çuha çiçekleri çıkan otlarla kaplı malikânesinin yanından gürültüyle geçti. Darağacının yanından sağa doğru keskin bir dönüşün ardından Hopeminster yolunun kurumakta olan çamuruna daldılar.

Kısa süre sonra yoldan toz kalkmaya başladı, Minerva camları kapattı ve bonesi kırışır diye arkasına yaslanmaktan korkarak dimdik oturdu.

Bir süre sonra, Hopeminster kasabası göründü.

At arabası Tudor binaların sarkık saçaklarının altından geçerken güneş görünmez olmuştu.

Cock and Feathers'ın yanından geçerken Minerva'nın kalbi acıyla sızladı. Hanın avlusunun girişinde kıvrık kenarlı kunduz şapkalı ve mavi mantolu uzun boylu bir adam duruyordu. Araba yanından geçerken adam Minerva'nın bakışlarını fark etmiş gibi arkasını döndü. Adamın tilki gibi ince bir suratı ve solgun gözleri vardı.

Ancak, Lord Sylvester'in hatırası zihnine hücum etti. Minerva göğsünde böylesine günah dolu duygular uyandırması için Lord Sylvester'in bir tür şeytan olması gerektiğine karar verdi. İncilinin çıkardı ve uykuya dalana kadar İncil'de geçen nesillere göz attı.

Beşinci Bölüm

Leydi Godolphin, Hanover Meydanı'nda bulunan evinde lüks içinde yaşıyordu. Minerva ilk başta pahalı adresi görünce hamisinin başka bir aileden bir kat kiraladığını düşünerek ürk-müştü. Doğal olarak, bir sezonun masraflarının geri ödenmesi-ne ihtiyacı olan bir kimsenin kesinlikle zor durumda olduğunu var saymıştı.

Ancak, devasa konutun tümüyle Leydi Godolphin'in mülkü olduğu ortaya çıktı.

Yolculuğa ara vererek şehrin kenar mahallelerindeki bir handa durduklarında Minerva tüm masumiyetiyle Londra'daki herkesin taşradakiyle aynı saatte uyandıklarını düşünerek sabahın altısında yola çıkmalarında ısrar etmişti.

Heybetli bir uşak Bayan Armitage'e sessizce hanımefendisinin hâlâ yattığını, muhtemelen öğlene kadar uyuyacağını ve rahatsız edilmemesini sıkı sıkı tembihlediğini bildirdi.

Sert görünümlü bir kâhya Minerva'yı ikinci katta geçişli odalardan oluşan güzel bir süite götürdü.

Hizmetçisi Betty, Minerva'ya huşuyla bakarak, "Kensington Sarayı'na benziyor," dedi nefesi kesilerek.

Minerva en az hizmetçisi kadar affladığını belli etmemek için sert bir tavırla, "Sandıklarımı boşaltmaya başlayabilirsin," dedi.

Oturma odası Nil yeşili ve altın sarısı renklerle dekore edilmişti ve çok kaliteli mobilyalar vardı. Duvarlardan birine William ve Mary tarzı istiridye desenli bir şifonyer yerleştirilmişti, diğer duvarda ise XVI. Louis yazı masası duruyordu. Zoffany, Reynolds ve Lely'den portreler vardı.

Yatak odasında son yüzyıldan kalma deniz kabuğu şeklinde bir sandalye takımına uyacak şekilde tasarlanmış kabuk şeklinde modern bir yatak vardı. Başlığında denizkızları ve yunuslar bulunan ama sayvanı ve perdeleri olmayan yatak kuralcı Minerva'ya uygunsuz göründü. Yatağın üstünde İtalyan ustalarından birine ait 'Bakirenin Takdimi' isimli bir tablo vardı. Tablodaki herkesin masmavi cüppeleri ve sarı haleleri vardı.

Yerler kaliteli doğu halılarıyla kaplıydı. Meydana bakan pencere-lerde Şam kumaşından yeşil ve altın sarısı ağır perdeler takılıydı.

Yatak odasının dışında bir tuvalet ve giyinme odası vardı. Minerva tüm bu ihtişama ağzı açık halde baktığını fark etti ve hizmetçinin sandıkları boşaltmasına yardım etmeye koyuldu.

Pencerelerin altından büyük bir gürültü ve bağırışlar duyuldu. Minerva odanın karşı tarafına geçerek dışarıya baktı. Gürültücü bir soylu grubu meydanda şamata yaparak eğleniyordu. Yüzleri şaraptan şişmişti ve kızarmıştı.

Minerva hızla geri çekildi. Sezon sona erdiğinde *onlardan* biriyle mi evlenmiş olacaktı?

Eşyalarını çıkarmaya geri döndü ve çay tepsisi getirilince memnun oldu.

Şöminenin üstündeki yaldızlı saat öğlen biri gösterdiğinde Minerva sokağa çıkma riskini göze alsam mı, diye merak etti. Ev sahibesini göreceği yok gibiydi. At arabası ve Betty, Hopeworth'a uzun geri dönüş yolculuğuna olabildiğince çabuk çıkmalıydı ama Minerva korkuyordu, eviyle son bağı olan hizmetçisini göndermek istemiyordu.

Nihayet, yeşil ve sarı üniformalı devasa bir uşak kapıyı çalarak Leydi Godolphin'in uyandığını ve Bayan Armitage görmeyi arzuladığını bildirdi.

Minerva sonunda hizmetçisini gözyaşlarıyla uğurlayarak gönderebilme gücünü kendinde buldu. Betty'nin eline bir altın tutuşturup harçlığının onda birini tükettikten sonra heybetli uşağın arkasından merdivenleri indi ve birinci kattaki süite girdi.

Zihninde Leydi Godolphin'i sert bir aristokrat olarak canlandırmıştı ve Minerva'nın umduğu tek şey yere düşüp kendini küçük düşürmeden yeterince eğilerek reverans yapabilmektir.

Minerva odaya alındığında Leydi Godolphin oturma odasında şöminenin yanında oturuyordu.

Minerva'nın zihninde canlandırdıklarıyla hiç alakası yoktu.

Leydi Godolphin en azından ellili yaşların sonlarında olmalıydı. Biraz kamburdu ve yüzü şişman bir buldoğun yüzünü andırıyordu. Buruşuk gözkapaklarının altında küçük, soluk mavi gözleri vardı ve seyrek gri saçları kırmızı kadifeden büyük bir türbanla örtülmüştü.

Kadife sabahlığının derin bir dekoltesi vardı ve sarkık da olsa göğüslerinin büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Kaslı kolları çillerle kaplıydı. Kuvvetli ve tıknaz biriydi. Aslında, vücut olarak papaza şaşırtıcı derecede benziyordu. Ancak, Minerva'yı asıl şok eden bu değildi. Leydinin aşırı boyalı olmasıydı. Kadının yüzü ve göğsü beyaz enamel kaplıydı, yanaklarına ise parlak bir allık sürülmüştü. Kocaman ağzı kıpkırmızı boyanmıştı ve kısa kirpikleri kalınca bir kat karbon karası boyayla kaplıydı. Hareket ettiğinde yaşlı tenindeki uzun kırışıklıklar göğsündeki boya tabakasının altında gerilerek leydiyi kötü gerilmiş bir tuval gibi gösteriyordu.

En kötüsü de dudaklarının üstünde beyaz boyayla kaplı bir bıyığı vardı.

Minerva odaya girince, Leydi Godolphin ayağa kalkarak onu öpmeye gitti ve Minerva burun deliklerine hücum eden kurşunlu boyadan “onlu yaşlarındaki kız” isimli parfüme, konyak, gül suyu ve ekşi ter kokusuna kadar bir sürü tuhaf koku karşısında geri çekilmemeyi başardı.

Leydi Godolphin bir genç kızınki gibi şaşırtıcı derecede alımlı bir kakhahanın ardından, “Vay canına, bakışları üzerine çevirecek kadar güzelsin, Bayan Armitage. Annen gençliğinde çok güzeldi ama Armitage kanından güzel kızların çıkacağından pek umudum yoktu,” dedi.

“Sezonun yıldızı olacağız. Bekârlıktan bıktığımı ve kendim için de bir koca bulma niyetinde olduğumu söylemeliyim. Elbiseslerinden ilki bu öğleden sonra gelecek ve saçlarını Monsenyör Lognon bizzat yapacak. Bu akşam Aubryns ailesine gideceğiz. Müthiş revaçta olan bir aile ve sezon henüz başlamamış olsa da önemli kişilerin hepsi gideceği için piyasayı inceleyebiliriz.”

“Bu akşam mı?” diye fısıldadı Minerva. Hopeworth’ta yoldan gelen biri, Hopeminster’a bile gitmiş olsa sonrasında en azından bir gün boyunca dinlenmeyi beklerdi.

“Evet, heyecan verici, değil mi? Şimdi, söyle bakalım kaç yaşında gösteriyorum?”

“Bilmiyorum,” dedi Minerva zarifçe.

“Hayır,” diye böbürlendi Leydi Godolphin. “Çünkü benim gibi genç bir hanımefendi değil yaşlı bir bunak bulmayı bekliyordunuz. Saçlarım gri, tek dezavantajım bu ama bu öğleden sonra o da değişecek. Babanız nasıl?”

“Çok iyi, teşekkür ederim leydim, size selamlarını...”

Genellikle başka birinin söylediği tek kelimeyi bile dinlemeyen Leydi Godolphin, “Ayrıca baloda giyeceğin tuvalet çok güzel,” dedi.

Minerva, “Bu akşam dışarı çıkacağımızı düşünmemiştim,” deme cesaretini gösterdi. “Biraz yorgunum...”

“Ama saçların modaya uygun değil. Tamamen yanlış! Tümüyle kesilmeli!”

“Yüce tanrının bana vermeyi uygun gördüklerini çok fazla değiştirmeyi uygun görmüyorum,” dedi Minerva resmi bir tutumla.

Leydi Godolphin bu kez onu duymuştu ve ona inanamıyormuş gibi baktı. Daha sonra yüzü aydınlandı. “Sanırım, balo salonunda bu şekilde sıkıcı konuşmayacağına itimat edebilirim.”

Gün; kıyafet provaları, elbiselerin iğnelenmesi, paketler ve saç kesimi kargaşasıyla hızla ilerlerken Minerva Londra’ya kesinlikle ilahi bir amaç için gönderildiğini hissetmeye başladı. Leydi Godolphin yanmaktan kurtarılması gereken biriydi. Onun yaşında bir kadının kendini genç bir kız olarak nitelendirmesi, bir fahişe gibi boyanması ve bir hizmetçi gibi konuşması utanç vericiydi. Hazırlanma telaşı devam ettikçe Leydi Godolphin’in konuşması da bir av sahasında kullanılan dil kadar terbiyesizleşmişti ve eğitimsizliği ile sözcükleri sık sık yanlış kullanması sayesinde nihai kabalıktan kurtuluyordu.

En sevdiği küfür, “Foliküller!” idi. Bu kelimeyi bir kuaförün fısıldayarak söylediğini duymuştu ve insan anatomisinin saç kökleriyle alakası olmayan bir yerini kastetmek için kullanmayı derhal benimsemişti.

Minerva dudaklarını daha sıkı bir çizgi haline getirdi. Bu baloya katlanacaktı ve ondan memnun kalınmasını sağlamak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı. Ancak asıl amacı elbette Leydi Godolphin’in uçarı aklına biraz erdem kazandırmaktı.

Minerva ona ihtiyacı olan birini bulduğu için soğukkanlılığını hızla geri kazanmaya başladı ve tüm o elbise denemeleri-

Minerva

ne ve hazırlığa içtenlikle boyun eğdi. Leydi Godolphin'in onun için seçtiği balo elbisesinin rezalet olmasından korkuyordu ama Leydi Godolphin aptal değildi ve bir bakirenin Haymarket kışrağı gibi görünmesine yol açarak havasını bozmak istemezdi.

Minerva'nın tuvaleti ince satenden kısa kuyruklu, gök mavisi bir elbiseydi; alt kısmına doğru Vandyke tarzı geniş bir dantel desen bulunan eteğin orta kısmına dantel şeritler dikilmişti. Elbisenin kısa kolları ön kısımdan bir dizi inciyle bağlanmıştı. Saçları yüzünün yanında hafif buklelerle Yunan tarzında örgüden bir taçla şekillendirilmişti. Saç süsünde ise inciler ve akik taşları geçirilen saç örgüleri vardı. Kolunun çok az kısmını örtmeleri için dikkatlice büzülmüş oğlak derisi eldivenler, kuğu tüyünden uzun bir şal ve inci küpeler görüntüsünü tamamlıyordu.

Lord ve Leydi Aubryns yürüme mesafesindeki Grosvenor Meydanı'nda bir şehir evine sahipti. Fakat adetlere göre arabayla gitmeleri ve kapıda inmeleri gerekiyordu, o yüzden Aubryns malikânesinin dışında arabadan inmeden önce yoğun trafikte tam bir saat beklemek zorunda kaldılar.

Leydi Godolphin tıknaz bedeninin her şişkin çıkıntısını gösterecek şekilde sımsıkı dikilmiş beyaz muslinden ince bir elbise giymişti. Soluk sarıya boyanan saçlarının tepesine parlak makyajıyla uyumlu zebra desenli tüyler takmıştı ve burnundan soluyan ilkel bir yerli gibi görünüyordu. Malikânenin dışında kuyrukta beklerken diğer arabalara küfür ederek oyalandı. Tüylü başını arabanın camından uzatarak, "Yol verin!" diye bağırdı.

"Kendinize arabacı mı diyorsunuz? Kesinlikle değilsiniz. Hepiniz folikülsünüz. Koca bir folikül sürüsü!"

Minerva'nın gözleri parlamaya başladı. Leydi Godolphin inanılmaz bir günahkârı, kurtarılmak için haykıran müthiş bir günahkâr ruhtu. Leydi Godolphin'i ıslah etme umudu yüzünden duyduğu heyecan yanaklarına hafif bir pembelik, büyük gözlerine ise berrak bir ışıltı getirdi. İnsanların Leydi Godolphin'e dik dik bakacaklarını, güleceklerini ve kadının bir aşağılanma malzemesi olacağını biliyordu. Leydi Godolphin'e kim merhamet ve teessüf duymadan bakabilirdi ki?

Fakat salona girdiğinde tüm bakışların ona dönmesiyle irilen kişi Minerva oldu. Country danslarının ilk kısmı sona ermişti ve dans eden çiftler sonraki danstan önce pistte geziyordu. Minerva'ya balo salonunun her yerinden onu inceleyen gözler üzerine hücum ediyormuş gibi geliyordu. Kimse göz ucuyla veya yelpazelerinin arkasından bakıyormuş gibi yapmıyordu. Beyefendilerden bazıları tek camlı gözlüklerini çıkartarak ona doğru tutmuşlardı ve hiç çekinmeden onu baştan aşağı süzüyorlardı.

Kimse Leydi Godolphin'e biraz olsun ilgi göstermiyor gibiydi.

Minerva refakatçisi tarafından sert bakan yüzlere ve gözlerle tanıştırdıktan sonra duvar kenarındaki basit, yaldızlı sandalye sırasına doğru ilerlediler.

Leydi Godolphin yelpazesini kuvvetlice sallayarak, "Tüm sosyete burada," dedi. "Sana kim olduklarını söyleyeyim. Şuradaki Lord Alvaney. Ah, şu da Bay Brummell. Leydi Sefton şurada Bay Cope'la konuşuyor, yeşilli adam. Eminim, yakında birileri seninle dans etmek isteyecektir. Çorap bağların sıkıca bağlandı mı?"

"Evet," dedi Minerva sözü uzatmadan. "Ama çok sıkı değil," diye ekledi fısıldayarak. "Kan dolaşımını kısıtlamak iyi olmaz."

"Saçma," dedi Leydi Godolphin. "Sıkı bağlanmayan çorap bağları çok tehlikelidir. Hatırlıyorum da... Ah, işte, yanılmış-

yorsam ilk kavalien geliyor. Bay Jeremy Bryce, yakışıklı, savurgan ve geveze.”

Bay Bryce gür süvari bıyıklı, uzun boylu genç bir adamdı. Yüzü hafifçe yana kayık görünüyordu; burnu hafifçe sağa kaymıştı, gözleri birazcık sağa doğru toplanmıştı ve ağzının kenarı sağa doğru kalkıktı. Aşırı dar siyah bir pantolonla kaplı upuzun bacakları vardı ve dans sırasında bu bacaklar sanki her yerdedi, yaralı bir böceğin bacakları gibi havada sallanıyordu.

Dans bitene kadar sohbet şansları olmadı ve Minerva ile balo salonunda gezinmeye başladı.

“Sanırım şehre yeni geldiniz,” dedi adam. “Sezon hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Ne pahasına olursa olsun dürüst davranmaya karar vermiş olan Minerva, “Bilmiyorum,” dedi. “Sezon henüz başlamadı.”

“Ah, ne demek istediğimi biliyorsunuz,” dedi Bay Bryce. Adamın sesinden hafif bir öfke seziliyordu. “Sezon tıpkı *böyledir*.”

Minerva balo salonunu, zengin giyimli insanları inceledi, ara sıra kulağına gelen kötü niyetli dedikoduları dinledi ve sosyeteye ilk defa tanıtılan kızların gözlerindeki endişeyi gördü.

“Bence tam bir saçmalık,” dedi tatlı bir sesle. “Sosyetenin dünyevi şeyleri haddinden fazla, ölümsüz ruhlarını ise çok az önemsediklerini düşünüyorum.”

“Gerçekten, hanımefendi. Leydi Godolphin’in sizinle konuşmayı arzuladığını görüyorum, o yüzden...”

Adam bir anda Minerva’yı aslında hiç de onu aramayan Leydi Godolphin’in yanına bıraktı ve alnını silerek uzaklaştı.

“Umarım genç Bryce’la gevezelik ederek zamanını boşa harcamamışsındır,” dedi Leydi Godolphin. “Onda kesinlikle hiç para yok.”

Minerva cevap veremeden sonraki kavalyesi ortaya çıktı.

Minerva, yeni dans partneri selam verip eline uzanmadan önce refakatçisinin, “Dul, genç kızlardan hoşlanır, geliri iyidir, sıra dışı bir şey yok,” diyen sözlerini duydu. Yeni kavalyesi, Harry Blenkinsop olarak tanıştırıldı. Tekrar country tarzı olan ve yaklaşık yarım saat süren dans gevezelik veya sohbet için pek fırsat tanımamıştı.

Âdet olduğu üzere Minerva bir kez daha partnerinin koluna girerek dolanırken gözleri balo salonunda gezindi, gördükleri hoşuna gitmiyordu, bunun Lord Sylvester’in uzun suretinin orada olmamasından kaynaklandığını bir an bile itiraf edemiyordu.

“Bir keresinde Osbadiston ailesiyle kalıyordum,” dedi Bay Blekinsop, “ve babanızın sürüsüyle avlanma onuruna eriştim. Ne deneyimdi ama Bayan Armitage! Köpekleri öyle hızlı ve dip dibe koşturmuş ki koşarlarken köpeklerden biri kokuyu kaybetse başka biri anında telafi edebiliyor. Çok yakınlar ve her daim hazırlar ki tüm sürüyü tek battaniyeyle örtebilirsiniz! Babanızla çok gurur duyuyor olmalısınız!”

“Babam bir din adamıdır,” dedi Minerva sessizce. “Hayatını kiliseye adanmış olduğu gerçeğinden gurur duyuyorum.”

“Ama hepsini boş verin, adam Belvoir’un dışındaki en iyi av köpeklerini yetiştirmiş...”

“Muazzam ve gereksiz bir harcama karşılığında,” dedi Minerva sertçe. “Tek bir hayvan öldürmek için çok fazla zaman, düzen ve para katli.”

Bay Blenkinsop donup kaldı ve daha bir dakika önce Londra’daki en güzel kız olduğunu düşündüğü açık sözlü partnerine dik dik baktı. “Tilkiyi *vurmamızı* mı tercih ederdiniz?” diye sordu sertçe.

“Vurun, boğazlayın, zehirleyin... hepsi aynı kapıya çıkar,” dedi Minerva. Gerçekten de çok kötü bir davranış sergilediği-

Minerva

nin farkındaydı ve hiç umurunda değildi. *Dürüst* davranıyordu, sezonun aptalca alışkanlıklarının, hoppalıklarının ve yalan dolanlarının ruhunu etkilemesine izin vermiyordu ve bu gerçekten sarhoş edici bir duyguydu.

Bay Blenkinsop Minerva kıkırdasaydı ve tüm bu saçmalıkları dalga geçerek söyleseydi, onu affedebileceğini düşündü öfkeyle. Ancak, Minerva'nın kendinden memnun hali aşırı derecede sinir bozucuydu.

“İzninizle, hanımefendi,” dedi aniden. Daha sonra, arkasını dönerek hızla uzaklaştı ve Minerva'yı Leydi Godolphin'in yanına dönmesi için yalnız bıraktı.

Bay Bryce ve Bay Blekinsop'un hiddeti sayesinde Minerva'nın ünü balo salonunda hızla yayıldı ve Minerva sonraki iki dans boyunca partneri olmadan Leydi Godolphin'in yanında beklemek zorunda kaldı. Leydi Godolphin tüm iyi niyetiyle Minerva'nın birkaç arkadaş bulmasını umarak onu sosyeteye ilk kez tanıtılan başka kızlarla tanıştırdı. Fakat Minerva akranlarına da aynı doğrucu kibriyle davrandığından kızların canını sıktı ve kısa süre sonra tek başına kaldı. Tamamen tek başınaydı. Yaşlıca bir beyefendi dans için Leydi Godolphin'in elini isteyince Minerva hayatında ilk kez kenarda kalmanın ne demek olduğunu anladı. O sırada, Lord Sylvester Comfrey'in balo salonuna girmiş olduğunu fark etti. Aniden utanarak başını eğdi ve gök mavisi pabuçlarının parmak uçlarına baktı.

Onu tekrar gördüğünde refakatçisinin bile onu yalnız bıraktığını ve tek başına oturduğunu değil etrafının hayranlarla çevrili olacağından emin olduğunu kendine bile itiraf edemiyordu.

Lordun ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuştu. Resmi takımının özenle dikilmesi, sadeliği ve güzelliği lordun etrafındaki diğer erkekleri fazla süslü veya hırpani gösteriyordu.

Brummell gibi o da mavi bir ceket ve beyaz bir yelek giyiyordu fakat Lord Sylvester, ünlü Beau'nun üzerindeki dar pantolon yerine dizlerinde bağcıkları bulunan kaşmir jokey pantolonu, diz boyu beyaz çoraplar ve tokalı ayakkabılar giymişti.

Minerva göz ucuyla izlerken Lord Sylvester'ın Bay Bryce tarafından esir edildiğini gördü. Lord Sylvester tek camlı gözlüğünü kaldırarak Minerva'ya doğru baktı. Daha sonra gözlüğünü indirdi, Bay Bryce'in yanından ayrıldı ve biraz sonra Leydi Aubryns ile konuştuğu görülebiliyordu.

Minerva oturdu ve aniden faaliyete geçen vicdanıyla mücadele etti. Gerçekleri öylece söyleyerek doğru olanı yapmıştı, değil mi?

"Kibir," diye fısıldadı vicdanı. "Rahatsızsın ve yetersiz olduğunu hissediyorsun o yüzden başkalarını huzursuz etmek için dürüstlüğü bir silah olarak kullanıyorsun."

Ama bu doğru olamazdı. Daha birkaç saniye önce kendini kıvançlı ve haklı hissediyordu.

Minerva vicdanını irdelemeye öylesine dalmıştı ki Lord Sylvester'ın eğlenerek tam önünde durduğunu hemen fark edemedi.

"Teklifimi tekrarlıyorum, Bayan Armitage," dedi adam. "Bir sonraki dansı lütfeder misiniz?"

Minerva dağınık kafasını topladı. "Elbette, lordum," dedi elinden geldiğince sakın bir sesle ama sonra lordun dudaklarının dudaklarına bastırmasının verdiği hissi hatırlayınca yüzü cayır cayır yanmaya başladı.

"Dans başlamadan önce birkaç dakikamız olduğuna göre yanınıza oturabilir miyim?" İzin verilmesini beklemeden Minerva'nın yanındaki sandalyeye oturdu.

Bir eli dizinin üstünde duruyordu. Minerva'yı kendine sertçe bastıran eli... Minerva tekrar kızardı.

Minerva

“Londra’yı nasıl bulduğunuzu soracaktım ama söylentiler doğruysa sosyetenin işe yaramazlığına dair uzun ve can sıkıcı bir nutuk çekmenizden korkuyorum.”

“Çok kabasınız, bayım,” dedi Minerva. “Korkarım bazı düşüncesiz insanlar dürüstlüğü hata olarak görmüş.”

“En hafif tabiriyle, dürüstlüğünüz fazla dobraymış anlaşılan. *Her zaman* doğruları mı söylersiniz?”

“Daima.”

“O halde varlığımın neden kızarmanıza yol açtığını merak ediyorum, Bayan Armitage.”

“Lordum, son görüşmemizin doğası çok... nasıl söylesem... son görüşmemizle ilgili can sıkıcı hatıralarım var.”

“Aslına bakarsanız çok centilmence davrandığımı hatırlıyorum. Hatıralarınızı bu kadar rahatsızlık verici kılan ne?”

“Hatırlatmama gerek yok. Siz de sormamalısınız!”

Minerva dikleşti. Yanaklarında iki kırmızı nokta öfkeyle yanyordu.

“Dürüstlüğüyle gurur duyan genç bir hanıma göre sizi son derece ketum buluyorum. Size sarıldım ve sizi öptüm çünkü istekli bir genç hanımın yatağıma atladığını sanmıştım. Bu kişinin muhterem papazın kızı olduğunu gördüğümde yaşadığım utancı, şaşkınlığı hayal edin.”

“Benimle dalga geçiyorsunuz! Azıcık olsun şaşırmadınız. Aslında neredeyse uyuyordunuz.”

“Büyük, duygusal bir krizin ardından hep uyuklu hissederim.”

“Benimle dalga geçmeyi seçiyorsanız...”

“Ah, kendinizden başka birinin dürüstlüğünü fark edemiyorsunuz. Sadece doğruyu söylüyorum. Sanırım, bu bizim dansımız, Bayan Armitage.”

Minerva bir İskoç dansı olduğu ve sürekli eş değiştirerek diğer dans edenler tarafından ayrıldıkları için ancak bu kadar memnun olabiliirdi.

Ancak, sekizinci figürü yaparken dizlerinde uğursuz bir gevşeklik hissetmeye başladı.

Leydi Godolphin'in çorap bağlarını sıkılaştırmasına dair uyarısı artık saçma gelmiyordu.

Minerva'nın güzel yüz hatlarında gergin bir bakış belirdi.

Hain diz bağlarının çözüldüğünü *hissedebiliyordu*.

Ayaklarına hızlı bir bakış attı. Çorapları kalın katlar halinde bileklerine düşüyordu. Alnında küçük ter damlacıkları belirdi.

Bildiği kadarıyla bu dans yaklaşık bir saat sürecekti.

Ne kadar süredir dans ediyorlardı? Birkaç dakikadır mı? Uzun zamandır mı?

Kibar sosyetenin bütün kanunları partnerine böyle bir rezaleti söylemesine mâni oluyordu. Şık bir *pas de bas* hareketi yaparak sessizce dua etti.

Çorap bağları Hopeworth'taki cemaat üyelerinden biri tarafından Minerva için iğrenç bir gri yünden örülmüştü. Minerva bunları takmayı dert etmemişti. Sonuçta çorap bağlarını kim görecekti ki?

Şimdiyse çorap bağlarının Londra sosyetesinin meraklı bakışlarına maruz kalmak üzere olduğuna karar verdi.

Neyse ki dans sona erdi ve Minerva partnerinin önünde iyice eğilerek reverans yaptı. Bunu yaparken çorap bağlarının kayıp düştüğünü, ani bir hafifleme ve düşen ipeğin yarattığı duyguyu hissetti.

Doğrulamazdı.

Buna *cesareti* yoktu.

Minerva

Tereddütsüz yeşil gözler durmadan Minerva'nın gözlerine bakıyordu. Hayal mi ediyordu? Yoksa karşısındaki gözlerin derinlerinden küçük, hınzır bir parıltı mı geçmişti?

"Akşam yemeği dansı, Bayan Armitage," dedi Lord Sylvester.

Reverans pozisyonunda eğilmeye devam eden Minerva başını kaldırarak lorda kocaman açılmış, keder dolu gözleriyle baktı.

Lord Sylvester eli kalbinin üzerinde olduğu halde eğilerek Minerva'nın doğrulmasını bekliyordu.

Aniden gülümsedi. "Bileğinizi burktuğunuzu söylemeliydiniz," dedi. "Bu kaygan zeminlerde sıkça olur. Müsaade ederse-niz..."

Öne doğru eğilerek Minerva'yı kucağına aldı. İğrenç çorap bağları yere düştü ve Lord Sylvester, Minerva'yı göğsüne sıkıca bastırarak yıldırım hızıyla tekrar eğildi ve çorap bağlarını yerden aldı.

"Affedersiniz. Burkulmuş bilek," diye mırıldanarak kucağında Minerva'yla konukların arasında ilerledi.

"Ah, Leydi Aubryns. Bayan Armitage'in bir süre dinlenebileceği bir oda gösterebilir misiniz? Sanırım bileğini incitti."

"Belki de Bayan Armitage'in esnekliği yoktur," dedi kadın hınzırca. Minerva'nın ahlakla ilgili kestiği ahkâmları çoktan duymuştu.

İki tombul ve gösterişsiz kızı olan tombul ve gösterişsiz bir kadındı o yüzden her halükârda sosyeteye tanıtılan güzel kızlara düşkün sayılmazdı.

Leydi Aubryns uşaklardan birine işaret etti ve mırıldanarak talimat verdi.

Lord Sylvester onu Minerva'nın gerek olmadığını düşündüğü derecede sımsıkı tutarak uşağı izledi ve Minerva kısa süre

sonra kendini küçük bir oturma odasında kanepeye bırakıl-
ken buldu.

Kurtarıcısı, uşağın çıkmasını bekledikten sonra elini cebine
soktu ve Minerva'nın çorap bağları olan pörsümüş iki gri yün
parçasını çıkardı.

Minerva öfkeyle kızarak çorap bağlarını lordun elinden
kaptı ve lordun dışarı çıkmasını bekledi. Minerva adamın onu
bıraktığı kanepede otururken Lord Sylvester tepesinden hâlâ
ayrılmadığı için ona teşekkür etmek zorunda olduğunu hissetti
ve kendi kulaklarına bile kaba ve kısa gelen bir tavırla hızlıca
teşekkür etti.

"Bu konuda tek kelime daha etmeyin," dedi sinir bozucu
adam. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yüzü utançtan yanan Minerva, "Lordum," dedi. "Benim için
yalan söylemenizi takdir ediyorum. Fakat yeterince küçük düş-
tüğümü düşünüyorum. Lütfen çıkın ve ben de... hasarı tamir
edebileyim."

"Ama kurguyu devam ettirmemiz gerekiyor. Köşedeki para-
vanın arkasına geçerseniz utanmak zorunda kalmazsınız. Daha
sonra da size güzelce sohbet edebileceğimiz yemek odasına ka-
dar eşlik edebilirim."

"Çok kibarsınız, lordum fakat çıkmanızda ısrar ediyorum.
Yeterince şey yaptınız. Minnettar olmadığımı düşünmeyin
ama..."

"Artık dans edemeyeceğinize göre akşamın geri kalanında
dullarla ve kız kurullarıyla duvar kenarında oturmayı mı tercih
edersiniz?"

Minerva başını öne eğdi. Kendini insanlara son derece iti-
ci gösterdiğini biliyordu. Tüm o daha şanslı kızlar tarafından
acınarak orada öylece oturmak ıstırap verici olurdu. Lord Sy-
lvester ile dans pistine çıktığında ona doğru atılan kıskançlık

dolu sert bakışların farkındaydı ve sonuçta o da bir kadındı ve bundan hoşlanmıştı.

Genel olarak ise kendini çok şaşkın ve çok genç hissediyordu. Hopeworth'tayken diğerlerinin, kilise cemaatindekilerin ve ailesinin ihtiyaçlarıyla kendinden korunurken ruhunu inceleyecek vakti olmuyordu. Kız ve erkek kardeşleri ara sıra şikâyet etseler de Minerva'nın otoritesini sorgulamazlardı. Papazın kızı olarak ziyaretlerine bazıları tolerans gösterse de çoğu kişi sevinirdi, çünkü Minerva'nın yardımları genellikle manevi olmaktan çok işe yarar olurdu. Hastalara kitap okurdu, çocuklarla ilgilenirdi, dikiş dersleri verirdi ve anlaşmazlıkları çözerdi.

Minerva'nın ahlaki ders veren konuşmaları papazın en büyük kızının farklı konuşamayacağını düşünen insanların gözünden kaçırdı.

Fakat acımasız, pırıltılı, ciddiyetsiz sosyete kayıtsızca omuz silkmış ve onu sıkıcı biri olarak damgalamıştı.

Minerva hayatında ilk kez popüler olmadığını –ve bundan daha kötüsü olarak görülme tehlikesi altında olduğunu– olduğu gibi değerlendirilme tehlikesi altında olduğunu hissediyordu.

O yüzden Lord Sylvester'a uysalca teşekkür etti.

Minerva düşen çoraplarını elleriyle tutarak eğilmiş halde paravanın arkasına geçti ve çoraplarını sertçe yukarı çektiikten sonra gri yün çorap bağlarıyla sıkıca bağladı.

Ardından Lord Sylvester'ın onu yemek odasına götürmesine sakince izin verdi.

Lord Sylvester'ın çorap bağlarının dedikodusunu yapmasından endişe ediyordu.

“Yemiyorsun,” diye belirtti adam.

“Endişeliyim.” Minerva'nın büyük gri gözleri siyaha dönmüştü. “Kendimi merhametinize bırakmak zorundayım, bayım.”

“Gerçekten mi? Bu fikri oldukça heyecan verici buldum. Tam olarak hangi bakımdan merhamet göstermeliyim?”

“Kimseye şey... şeyden... Dans sırasında geçirdiğim kazadan bahsetmemenizi umuyorum.”

“Sevgili Bayan Armitage, papazın kızının yatakta üstüme atlamasının komik hikâyesini kendime saklayabildiysem çorap bağlarmasını kaybetmesi konusunda da sessiz kalabileceğime eminim.”

“Teşekkür ederim.”

“Çok yazık oldu çünkü Prinny duysaydı beni Çorap Bağı Nişanı ile ödüllendirebilirdi. Bir şeyler yiyin Bayan Armitage. Büyüme çağında bir genç kızsınız.”

Lordun muzip bakışları kısa bir süre Minerva'nın göğsüne takıldıktan sonra yüzüne döndü.

“Leydi Godolphin sizi görünce çok şaşırmış olmalı,” diye devam etti. “Skandallarla dolu yaşlı bir kadındır. Godolphin üçüncüsüymüş, haberiniz yok muydu?”

“Üçüncü nesi?”

“Kocas. Üç tanesini gömmüş ve dördüncü için arayışta olduğu söyleniyor.”

Minerva çatalını bıraktı. “Çok saçma,” dedi çekinmeden. “Leydi Godolphin en az altmış yaşında olmalı. Çok ama çok yaşlı.”

“Yaş içimizde yanan bu utanç verici ateşi söndüremez.”

“Neyden bahsettiğinize dair en ufak fikrim yok.”

“Tutkudan, Bayan Armitage. Yani aşk, şehvet.”

“O konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum!”

“O halde evliliğe ne katmayı planlıyorsunuz?”

“Benimle bu şekilde konuşuyor olmamalısınız. Bir beyefendi asla...”

Minerva

“Böyle konuşmamalı mı? Beni bir ağabey olarak düşünün, Bayan Armitage. Dünyanın düzenini anlamadığınız sürece Leydi Godolphin gibi yaşlı bir çapkınla hayatınız skandallarla dolu olacaktır. Sanırım bu sezonda evlenmeyi umuyorsunuz, değil mi?”

“Zorundayım.”

“Öyle mi! Neden?”

Minerva tereddüt etti. Lordun bu kadar çok kişisel soru sormaması gerekirdi. Fakat ağabey rolü üstlendiğini söylemişti ve bu güven vericiydi ama aynı zamanda moral bozcuydu. Lordun Minerva ile evlenmek gibi bir düşüncesi yoktu. Asla da olmayacaktı. Minerva elbette sezonun en gözde kişisiyle evlenmeyi hayal etmiyordu. Belki Lord Sylvester sonunda evlenirdi ama onunla sınıf, servet ve soy bakımından eşit derecede bir kadınla olurdu.

“Babamın, erkek kardeşlerimin eğitimi için ve... temel ihtiyaçlarımızı karşılamak için paraya ihtiyacı var. Ah! Her şey *parayla* ilgiliymiş gibi görünüyor!”

“Bu salondaki çoğu insan için de öyle,” dedi lord nazikçe. “Fakat biriyle sırf serveti için evlenirseniz kendinizi hayat boyu mutsuzluğa mahkûm edersiniz.”

“Ama çocuklar,” diye karşı çıktı Minerva. “Çocuklarım olacak.”

“Peki ya çocukları yapma kısmı?”

Fakat Lord Sylvester Minerva'nın saf bakışlarından bebeklerin nasıl yapıldığına dair pek fikrinin olmadığını anladı.

“Lütfen başka bir şey hakkında konuşalım,” dedi Minerva sertçe.

“Başka bir konuya geçmeden önce... size bir uyarım var, Bayan Armitage. Hiç ilgi duymadığı bir erkeğe bağlanmak her kadın için üzücü bir hayat demektir.”

“Nereden biliyorsunuz, lordum?”

“Akıllıca gözlem,” dedi lord. “Gördüğüm kadarıyla Leydi Godolphin bir kavalie bulmuş.”

Minerva başını hafifçe çevirerek lordun bakışlarını izledi.

Leydi Godolphin salonun karşı ucunda gri saçlı, asker görünümlü bir adamla keyifli bir sohbete dalmıştı.

“Sadece ona eşlik etmesi için kibar bir beyefendi bulmuş,” dedi sertçe. “Kim o?”

“Albay Arthur Brian. Eski tüfek. Ne yazık ki evli. Ondan bir şey çıkmaz.”

“Elbette, şaka yapıyorsunuz. Leydi Godolphin’in yaşındaki bir hanımefendi arkadaşlık dışında bir şey düşünüyor olamaz.”

“İnsanları kendiniz gibi değerlendirmemelisiniz,” diye gülümsedi Lord Sylvester. “Dudley ailesi yarın bir eğlence düzenliyor. Gidecek misiniz?”

“Muhtemelen,” dedi Minerva. Yüz kızartan sohbetin normal bir yöne dönmesi onu rahatlatmıştı. “Henüz bilmiyorum.”

“Kaç kardeşiniz var?” diye sordu Lord Sylvester. “Muhterem babanız sorduğumda beni yanlış anladı ve derhal tazılarının isimlerini ve kökenlerini sıralamaya koyuldu.”

Minerva isteksizce gülümsedi. “Tam da babama göre. Beş kız ve iki erkek kardeşim var.”

“Amacınızı başaramazsanız onlara ne olacak?”

“Hiç düşünmedim...”

“Endişelenmeyin, Bayan Armitage. Yeterince silahınız var: Yüzünüz, vücudunuz ve şüphe götürmeyen güzelliğiniz... çok fazla nutuk çekmemeniz şartıyla elbette.”

Minerva derin bir nefes aldı. “Alakanıza minnettarım, Lord Sylvester ve sözlerinizin maksadının iyi olduğundan eminim ama terbiye sınırlarını aşmak üzereler.”

Minerva

“Haklısınız,” dedi lord nazikçe. “Ne yaptığınız veya ne söylediğiniz beni ilgilendirmez.”

Minerva rahatlamış olmalıydı. Lord Sylvester birdenbire havadan sudan konuşmaya başlayarak Minerva’nın sezon boyunca karşılaşabileceği eğlenceler hakkında komik hikâyeler anlattı. Oysa Minerva kendini tuhaf şekilde terk edilmiş hissediyordu.

Daha bir dakika önce lordun kişiliğinin tüm cazibesi Minerva’ya odaklanmış gibiydi. Şimdiyse kibar bir görüntünün arkasına çekilmişti. Artık coşkulu, rahatsız edici, can sıkıcı ve çekici değildi. Hatta iddia ettiği gibi “bir ağabey” olmaktan bile uzaktı. Minerva kibar bir yabancıнын eşliğinde yemeğini bitirdi.

Leydi Godolphin’e doğru umut dolu bakışlar atıp durdu. Onun gibi yaşlı bir kadın kesin yatağında olmayı diliyordu! Fakat Leydi Godolphin akşam başladığında olduğundan bile daha dinç görünüyordu. Albay Brian’ın ağarmış kafası kadına sokulmuştu ve Leydi Godolphin’in küçük, delici gözlerini ışılatan bir şeyler fısıldıyordu.

İleride, balo salonunda duvar kenarının müdavimleri aynı yerlerinde duruyordu.

Lord Sylvester Minerva’ya balo salonuna kadar eşlik ettikten sonra elinin üzerine eğilip selam verdi ve gitti.

Fakat adamın bıraktığı yerden Londra’nın en popüler isimleri devam etti ve Minerva kendini partnerlerle kuşatılmış halde buldu. Bileğini burktuğunu iddia ettiği için dans edemezdi, o yüzden küçük bir beyefendi grubu sandalyelerini çekip etrafını sardı.

Minerva çok uğraşsa da flört edemiyordu. Hopeworth’taki ahlak kanunlarına çok uzun süredir bağlıydı. Kızın yetersizlik duygularını saklamak için takındığı sakın kibir maskesi hemen geri geldi. Lord Sylvester’in ufak tefek bir esmerle dansa kalk-

masını ve flört etmesini görmek işleri daha da kötüleştirdi. Minerva az kalsın onu dinleyecekti ve tavsiyesine uyacaktı! Lord bir terzi mankeninden başka bir şey değildi ve giysileri dışında hiçbir şeyi önemseliyordu!

Akşam sona ererken Minerva balonun en çok konuşulan ismi olmuştu. Kadınlar onu tamamen sıradan buluyordu. Erkeklerse ahlak dersi veren bir ukala olduğunu söylüyordu. Leydi Godolphin dedikoduları duymuştu ve sinir bozucu emanetini eve götürmek için Albay'la gelecek vaat eden cilveleşmesini bırakmak zorunda kaldığından çok sinirliydi.

Arabaya doğru yürürlerken, "Hayır, Minerva," diye uyardı. "Eve gidene kadar tek kelime etme."

Minerva dudaklarını büzdü. Hata yapan o değildi! Terbiyesizce flört eden de o değildi!

Ancak, Leydi Godolphin'in konuk odasına geçtiklerinde ve Minerva'nın başarı şansına şimdiden verdiği zararı dokunaklı bir şekilde anlatmaya başladığında Minerva kendini gerçekten çok küçük hissetmeye başladı.

"Hayatım boyunca bu kadar çok folikül duymamıştım," diye söylendi hanımefendi. "Bir Metodist gibi nutuk çekip ahlak dersi vermek! Hatırlatmama izin ver kızım, düşünmen gereken bir baban ve ailen var. Ayrıca beni de hesaba katmalısın. İnsanlara kendilerini huzursuz hissettireceksen bir hafta daha patavatsızlığınla zaman harcamayacağım. Şimdiden Londra'daki seçkin genç adamların yarısının antipatisini kazandın."

"Lord Sylvester hariç," diye çıkıştı Minerva.

"Ah, o! Tuhaf tiplere hep düşkün olmuştur. Hizmetkârlarını sokaktan toplar. Öyle sıkı bir ekip asla görmemiştir. Özel bir ordu gibidirler. Seni temin ederim, tam bir çatlaktır. Fakat onun himayesi bile sana uzun süre yardım edemez. Senin hakkında ciddiye o zaman durum değişir. Ama insanlar Sylves-

ter'in hayatı boyunca tek bir kadın hakkında bile ciddi düşünmediğini bilir.”

“Gerçekten çok yanlış bir şey söylemedim,” diye karşı çıktı Minerva cılız bir sesle. “Sadece dürüst olmaya çalışıyordum.”

“Dürüst! Bazıları onu başka bir isimle adlandırır. Şu aptal geveze, Bayan Harrison sana elbisesinin yeteri kadar güzel olmadığını mı düşündüğünü sorduğunda sen ne cevap verdin? Diyor ki çok iyi olduğunu fakat yakasının iffetsizce açık olduğunu düşündüğünü söylemişsin. Göbeğini görebileceğimiz kadar açık olduğunu hepimiz biliyoruz ama asıl mesele bu değil çünkü gözyaşları içinde arkadaşlarına gitmiş, daha bir dakika önce onlar da aynı şeyi söylüyordu ama kadının *yüzüne* değil. Şimdi farkı anlıyor musun?”

“Onun için endişelenmiştim,” dedi Minerva sesini alçaltarak. “Sadece doğruyu söyledim.”

“O halde, *yalan söyle*,” diye bağırdı hanımefendi. “Bir hafta daha, Minerva Armitage. Bir hafta daha, hepsi bu. Eğer sosyete senden nefret etmeye devam ediyor olursa köye geri dönersin!”

Astıncı Bösüm

Minerva, Dudley ailesinin etkinliğinde Leydi Godolphin'i memnun etmeye çalışmakta kararlıydı. Bay ve Bayan James Dudley genç ve popüler bir çiftti ve öyle kalmaya kararlıydılar, başarıya giden yolun salonlarının nefes alınamayacak kadar tıka basa dolmasından geçtiğini biliyorlardı.

Züppe takımı zekâlarını test edip esprilerini sergilerken gürültücü ve kibirli seslerle çınlayan, itişip kakışan omuzlarla dolu odalarda hava alabilmek için Aziz James'teki evlerinin dar merdivenlerinden çıkmaya çalışmak bir saat sürmüştü. Leydi Godolphin Albay Brian'la konuşarak yarım saat geçirdikten sonra emanetinin ev sahipleriyle tanıştırmayı beklediğini hatırlamış gibiydi ve takdim törenini gerçekleştirdikten sonra şaşkın Minerva'ya eve dönme vaktinin geldiğini söyledi.

O yüzden itişip kakışarak tekrar alt kata indiler ve arabalarının getirilmesini beklerken kapıda bir saat boyunca titrediler.

Minerva ne başarı ne de başarısızlık şansı bulabilmişti. Leydi Godolphin erkenden yatmaya çekildi ve Minerva, Aubryns evinde yaşananlarla ilgili dedikoduların babasının kulağına gitmemesini umarak evdekilere her şeyin mükemmel gittiğini söylediği neşeli, uzun bir mektup yazdı. Papaz taşrada çakılıp kalmış olsa da görünüşe göre şaşırtıcı derecede çok dedikodu ve havadis kaynağı vardı.

Minerva

Minerva, Annabelle olsaydı böyle davranmazdı, diye düşündü. Annabelle insanları kendine hayran bırakırdı ve flört ederdi. Fakat Annabelle dış görüntüsüne çok önem verirdi ve mavi gözleriyle öldürücü bakışlar atmayı şimdiden çok iyi biliyordu.

Lord Sylvester eğlenceye katılmamıştı fakat Minerva'nın önceki geceden iki kavalyesi Bay Bryce ve Bay Blenkinsop oradaydı ve arkalarını dönmeden önce ona kibirle bakmışlardı.

Minerva uykuya dalmadan önce onu ne kadar çabuk unutturlarsa o kadar iyi olacağını düşündü. Aslında muhtemelen çoktan unutmuşlardı.

Bu konuda çok yanılmıştı. Bay Jeremy Bryce ve Bay Harry Blenkinsop o sırada arkadaşları Lord Chumley ve Bay Silas Dubois'yi Minerva'nın ahlak dersi verdiği müthiş abartılı hikâyelerle eğlendiriyordu.

Bay Bryce ince, uzun bacaklarını uzatarak, "Bir de insana bir taşın altından sürünerek çıkmış gibi tiksintiyle bakışı var," dedi.

Beyefendiler eğlenceden sonra St. James'teki Hubbard's Coffee House'un bir köşesinde kafa kafaya vermişti. Hepsinin kafası dumanlıydı ve yaklaşık yarım saattir saf Minerva'ya karşı birbirlerini dolduruyorlardı. Kırmızı yanaklı, şişman Bay Blenkinsop onları Minerva'nın ava çıkmış görüntüsüyle eğlendirirken yüzü her zamankinden daha fazla yana kaymış görünen Bay Bryce, Minerva'nın sezon hakkındaki eleştirilerini anlattı.

Londra son zamanlarda dedikodu bakımından epey fakirdi, o yüzden dört beyefendinin hırslarını çıkaracakları sevgilileri yoktu. Fesatlıklarının sebebi can sıkıntısıydı. Her yıl, sezon başlamadan önce Londra'ya gelirlerdi ve sezon başladığında o kadar çok yiyip içmiş olurlardı ki her türlü fenalığı yapacak kıvama gelmiş olurlardı.

Lord Chumley uzun, asık suratı ve dağınık, kıvrırcık saçlarıyla vasat ve gülünçtü. Daha çok hırçın bir koyuna benziyordu. Bay Silas Dubois koca burunluydu. Devasa burnunun arkasına sinmiş gibi görünen minicik gözleri, küçük bir ağzı ve ufak bir yüzü vardı. Ufak tefek, zayıf bir adamdı. Züppe takımı onu acımasızca ayaklı bir hicivci olarak nitelendirirdi. Fakat dört adamın ortak bir bağı vardı. İçlerinden biri bardağının içine her baktığında bir Adonis'in ona geri baktığını görürdü. Dördü de aşırı mağrurdu ve kendilerini kadın mıknaatısı olarak görürlerdi. Birbirlerine biktırırcasına övgüler yağdırırlardı ve bu karşılıklı beğeni topluluğu bir sürü güçlü içki ve güçlendirilmiş şarapla onları gerçeklikten koparan şeyler yapardı.

Bundan önce, içlerinden birini hakir gören gururlu, sosyetik bir güzelin onurunu lekelemek için bir kumpas kurmuşlardı ama sonunda kadın sadece sarhoş olmuştu. Ancak, bu akşam şarap su gibi akıyordu ve Minerva hakkında Bryce ve Blekin-sop'un bam teline basan bir şeyler olmuş gibiydi.

"Altı üstü bir papazın kızı," dedi Bay Bryce sözcükleri uzatarak. "Benimle o can sıkıcı konuşmayı yapmaya nasıl cüret eder? Ona gereken, üstünde güçlü bir adamın iyice tepinmesi. O zaman aklı biraz olsun başına gelir."

"Ya da başka bir yeri," diye kıkırdadı Lord Chumley. "Ama insanın bunu yapamaması çok yazık... Muhteşem bir iddia başlatabiliriz. Üstüne ilk çıkana on bin vereceğim."

Lord Chumley bu dörtlünün tek zengin üyesiydi. Diğer üçü ona kurnazca baktı.

Bay Bryce sessiz bir ıslık çaldıktan sonra omuzlarını silkti. "Çok tehlikeli," dedi üzülererek. "Bizi *asarlar*."

Silas Dubois öne doğru eğildi. Küçük gözleri devasa burnunun gölgesinden fırlıyordu. "Birlik olursak yapamazlar," dedi. "Şöyle düşünün. Dedikodulara göre Charles Armitage kızının

iyi bir evlilik yapmasını ve aile servetini onarmasını umuyormuş. Şimdi, eğer bizim Chumley kıza kur yapsa –o zengin biri ve *bunu* herkes biliyor– kızın savunmasını kırdığında hepimizin eline bir şans geçse, sonra hepimiz birlik olup onu bağırırsak ve kuru gürültü olduğunu söylesek ona kim inanır? Kim inanmak ister? Ayrıca içimizden biri tepesine binmeyi başırırsa birlik olup kıza çenesini kapalı tutmasının kendi iyiliğine olacağını söyleyebiliriz.”

Diğer üçü ona sessiz bir hayranlıkla bakıyordu.

“Ama bizi istemeyecektir,” dedi Bay Bryce yüzünü ekşiterek.

“Rollerimizi doğru oynarsak sorun olmaz,” dedi Silas Dubois. “Çabucak nutuk çekip ahlak dersi vereceğiz!”

“Vay canına!” diye bağırды Bay Bryce. “Çok kurnazsın Silas. Çok kurnaz.”

Silas sırtınca küçük ağzı burnunun gölgesinde kayboldu.

“Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu Bay Blekinsop. “Ve nerede bitiriyoruz? Yani, Chumley onu tava getirdiğinde kızı nereye götüreceğiz?”

“Barnet Yolu’nun dışında bir han var,” diye bildirdi Bay Dubois. “Aslında benim değil. Amcama ait. Ama han sahibi görmezden gelecektir. Evlilik imasında bulun Chumley, sonra da anne ve babanla tanıştırmaya götürdüğünü söyle. Onu hana bırak ve biz de işi kimin halledeceğini belirlemek için kura çekeceğiz.”

“Birimiz ya da *hepimiz*,” diye kıkırdadı Harry Blekinsop.

“Adil bir anlaşma,” dedi Chumley. “Bu sayede param da bende kalabilir. Demek istediğim, her şeyi ben organize edeceğem...”

Diğer üç adam önce Chumley’ye sonra da birbirlerine baktı. İçlerinden biri sonunda ödülü kazanamayacaksa zevki kalmazdı.

Jeremy Bryce sonunda, “Bahsi kaldırma Chumley,” dedi. “Tüm işi senin yapmamanı sağlayacağız. Buldum! Ona içimizden biriyle *gönül rızasıyla* yatma şansı tanıyacağız. Kimi seçerse para onun olacak. Eğer seçtiği kişi Chumley olursa parası onda kalır.”

Dördü de kendilerini içten içe karşı konulmaz gördüğü için bu öneri gürültülü bağrıışlarla kutlandı.

Biraz daha şarap sipariş ettikten sonra kumpas ve plan kurmaya koyuldular.

Şimdiden rakipleri olduğunun farkında değillerdi.

St. James Sokağı'ndan çok da uzak olmayan White's'ta, kendilerini züppe takımının liderleri olarak gören üç beyefendi Minerva Armitage hakkında konuşuyordu.

Bu kişiler Vikont Barding, Sör Peter Yarwood ve Bay Hugh Fresne'ydi.

Hepsi yirmili yaşlarının sonlarında olan önceki dört komplocunun aksine üç züppe otuzlu yaşlarının ortalarında idi. Hem Vikont Barding hem de Sör Peter Yarwood evliydi. Bay Fresne ise bekârdı. Lord Barding ve Sör Peter kendi eşlerini taşrada saklardı, eşlerinin yanlarında olmasının yaratacağı dezavantajlar olmadan sezonda boy göstermeyi tercih ediyorlardı. Ayrıca terzi faturalarına harcayabilmeleri için para tasarrufu sağlıyordu.

Lord Barding saçları seyrelemiş tıknaz bir adamdı. Sarıya çalan bir teni ve huysuz bir mizacı vardı. Sıkı bir korse takıyordu ve omuzları onu olduğundan daha iri gösteren pamuklu bezden vatkalarla şişirilmişti. Dar pantolonu içindeki bacakları incecikti. Geniş omuzları ve korseli geniş vücuduyla hareket eden bir kutuya benziyordu.

Sör Peter Yarwood inceydi, zarıftı ve cansızdı. Onunla ilgili her şey sönük gibiydi. Sürekli saç maşası kullanmasına rağmen kumral saçları tutamlar halinde kulaklarının üzerine düşmüştü. Ağzı düşmüştü, göz kapakları düşmüştü ve gömleğinin yakaları düşmüştü. Parmaklarının ucunda saçaklardan sarkan buzlara benzeyen çok uzun, cilalı tırnakları vardı.

Bay Hugh Fresne uzun boyluydu ve içten içe Byron tarzında olduğunu düşündüğü şekilde yakışıklıydı ve için için yanan gözlere, sessizce düşünceye dalmaya düşkündü. Her zaman evlenme raddesine gelirdi ve –gizemli bir sebepten– son anda vazgeçerdi.

Minerva Armitage'den nefret etmek çabucak moda olmuştu ve topluca hınç duymaktan daha keyifli bir şey olmadığından üç züppe kendilerini birbiriyle uyum içinde bulmuştu. Genellikle azılı rakiplerdi, bir ceketin kesimi veya boyun bağının rengi yüzünden araları açılırdı.

Yarwood ve Barding'in eşlerini evde bırakarak pintilik etmesine rağmen üçü de çok zengindi. Kendileri için seve seve bolca para dökerken başka biri için para harcamazlardı.

Brummel mahmurca bu üçünün züppeliğın adını lekelediğini belirtmişti. Fakat onlar kendilerini sosyetenin yıldızları olarak görüyordu ve ilgi çekmek için modanın uçlarında giyiyorlardı.

Bir el daha iskambil oynadıktan sonra sosyetenin son panzehrini –bu panzehir Minerva Armitage oluyordu– kötülemeye koyuldular. İlerleyen haftalarda bunu kimin önerdiğini hiçbirı hatırlamayacaktı fakat altıncı porto şarabından sonra aniden bahis defterini istediler ve aşağıdaki iddiayı yazdılar.

“Bay F, Sör Y ve Lord B işbu vesileyle Bayan A'nın gönlünü kazanmayı başaran kişiye ödenmek üzere elli bin pound bahse girmektedir.”

Bay Bryce ve arkadaşlarının aksine bu üçlü Minerva'nın bekâretine değil, haysiyetine saldırmayı planlıyordu. Plan, Minerva'nın içlerinden birine âşık olmasını sağlamak ve sonra onu mümkün olan en umumi ve küçük düşürücü şekilde red-detmekti.

Ayrıca bu beyefendilerin zamanlarını geçirmek için yapacakları daha iyi bir şey yok mu, diye merak ediyorsanız cevabı *hayır*, yoktu.

Ne kiracılarını ne de çiftlik hayvanlarını umursayan, arazilerine uğramayan toprak sahipleriydiler. Zampara takımından değillerdi, yumruklaşmazlardı, eskrim yapmazlardı, ateş etmezlerdi ve avlanmazlardı. Gündüzlerinin çoğunu esprilerini akşam için süsleyerek geçirirlerdi. Eğlenceleri son moda argoda da geçtiği gibi şişinmek için bir *erkek veya fahişe* eklemektir. Çok fazla içlerdi, hazımları zayıftı ve herkesten nefret ederlerdi.

Kumara bolca para yatırılırdı ve hemen hemen hiç kazanamazlardı. Ünlü ve önemli insanların isimlerini ve lakaplarını arkadaşlarıymış gibi zikrederek bu sayede şöhretlerinden biraz faydalanmayı umarlardı. Ülkesi için savaşılan her erkek anlaşıl-maz şekilde kendilerini suçlu hissettirdiğinden ordu mensup-larından tüm kalpleriyle nefret ederlerdi.

Kumar ateşi tüm sosyeteyi özellikle de züppe takımını avu-cuna almıştı. White's, Boodle's ve St. James'teki Brooks'ta bir gecede bir beyefendi için otuz bin veya kırk bin pound kay-betmek hiç önemli değildi. White's'ın sahibi Raggett umarsızca yerlere dağıtılan altınları toplamak adına sabahın erken saatle-rinde halıları bizzat süpürebilmek için hizmetkârlarını yatmaya göndererek gece boyunca kumarbazlarla otururdu.

Tasarruf yapmak modası geçmiş olmak anlamına geliyordu, hiçbir beyefendi durup bunu düşünmeyi bile hayal etmezdi. Kapıda bekleyen icra memurlarına ve altın taklidi pirinçten ça-

lışma dolaplarında gözden uzakta istiflenen ve miras kalmasıyla ödenmesi taahhüt edilen senetlere rağmen zengin bir hayat sürmeye kararlıydılar.

Kıyafetlere ve bakım yaptırmaya da dünya kadar zaman ve para gidiyordu. Beau Brummell banyosunda her sabah en az beş saat geçirirdi. Önce süt banyosu yapardı, kolonya ve suyun ardından cılız, açık kahverengi saçlarını sanatsal buklelere dönüştürme işini üstlenen kuaförünün özenli bakımında bir saat geçirirdi, daha sonra kolalı boyun bağıny “buruşturmak” için iki saat daha harcardı.

Minerva’nın onurunu lekelemeyi planlayan yedi beyefendi yüksek sosyetenin zirvesini temsil etmekten uzak olsa da revaıtaki sosyetenin en kötü özelliklerinin hepsini temsil etikleri kesindi.

Gelecek kaygıları veya kötü rüyalar tarafından rahatsız edilmeyen huzur içinde uyuyan Minerva’ya karşı ordular böylece kurulmuş oldu.

Leydi Godolphin ertesi sabah papaza mektup yazarak beyefendiden Minerva’yı eve götürmesini istemeye sessizce yemin etmişti. Kızın bu kadar iffet düşkünü olması yazıktı çünkü çok güzel bir kızdı. Fakat Minerva’nın güzelliğinin yarısına ve kasaba bronzluğuna sahip herhangi bir genç kızın başarı şansı daha yüksekti. Leydi Godolphin Charles Armitage’i çılgın bir genç olduğı zamanlardan tanıdığı için ona karşı zaafı vardı. Kendi parasından çok fazla harcamaması şartıyla papaza yardım etmeyi arzuluyordu.

Minerva’nın kıyafetlerine şimdiden epey para harcamıştı ve parasını geri alabileceğine dair pek umudu kalmamıştı. Leydi Godolphin ertesi sabah yaşlı kafasını boya bulaşmış yastı-

ğından kaldırdığında Albay Brian'ı düşünmeye başladı. Artık hayatında bir erkek vardı! Fakat Minerva yakında adamın evli olduğunu öğrenirdi, elbette çoktan öğrenmediyse, her şeyi kesin mahvederdi. Hanımefendi giyinip eski makyajının üstüne yeni bir boya katmanı sürdükten ve daha o sabah gelen sarı bir peruk taktıktan sonra Minerva'yı bir an önce yollaması gerektiğine her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

Hayatın tuhaf bir istikamete yöneldiğini ilk kez kâhyası Mice'ı koridorda uşaklara güzel çiçek buketleri için vazolar bulmaları talimatı verirken bulduğunda sezmişti.

"Tüm bu bagetler nereden çıktı, Mice?" diye sordu hanımefendi. Mice hanımefendinin baget ile buketi kastettiğini yorumlayarak yavaşça eğilip selam verdi ve Bayan Armitage'e geldiklerini söyledi. Bayan Armitage yeşil salonda kartları okuyordu.

Leydi Godolphin, "Foliküller," diyerek nefes verdi. "Kendine çiçek göndererek epey para harcıyor."

Leydi Godolphin içeri girince Minerva ayağa kalktı.

Minerva üzerindeki açık yeşil muslinden İspanyol örtülü yüksek yakalı patiska elbiseyle canlı ve güzel görünüyordu. Saçları 'Roma' tarzında şekillendirilmişti, başının tepesinde toplanmıştı ve aralardan dağınık lüleler dökülüyordu.

Elinde bir sürü kart vardı. Leydi Godolphin öyle olduğuna hiç inanmadığını ima eden bir sesle, "Hayranlarından mı?" dedi. "Bir bakayım!"

Minerva kartları uzattı.

Leydi Godolphin kartları hızlıca inceledi ve şaşkınlıktan saçları sarı peruğunun altında kayboldu. Gerçek oldukları belliydi.

"Yüce Tanrım!" dedi. "Bakalım kimler varmış! Bryce, Blekinsop, Chumley, Dubois, Barding, Yarwood ve huysuz Bay

Minerva

Fresne! Amma da kibirliler! Pekâlâ. Her şeye karşın başarmış-sın gibi görünüyor. Tam bir işe yaramaz sürüsü... ama Chumley'nin servetini ve Fresne'nin mülkünü hafife almamak gerek.

"Şimdi, bunu neye borçlu olabiliriz? Metodist tavırların ol-madığı kesin. Ah, anladım! Lord Sylvester Comfrey. Buna ön-cülük eden kişi o."

"Kendini beğenmiş gibi görünmek istemem," dedi Minerva, "ama belki ben de onları biraz etkilemiş olabilirim..."

"Foliküller! Şuraya yazıyorum, Comfrey sayesinde oldu. Her zaman oyunlar oynar. Bir keresinde babasının eski pelüş av mantosunu giyerek taşradan dönmüştü ve aptal Chumley'ye gidip bunun çok popüler olduğunu söylemişti. Chumley tüm St. James'e söyledi ve kısa süre içinde hepsi etrafta korkunç av mantolarıyla gezinmeye başladı, ta ki bunun bir söylenti oldu-ğunu ve Lord Sylvester'ın her zamanki şık giysileriyle Bath'te olduğunu öğrenen kadar. Comfrey de çiçek göndermiş mi?"

Minerva kızardı ama bir şey söylemedi.

Leydi Godolphin kendi sorusuna cevap vererek, "Hayır, hiç sanmıyorum," dedi. "Şimdi, randevularımıza göz atayım..."

Minerva arkasına döndü, bu kadar kolayca kızarmamayı di-liyordu. Bir buket çiçek gelmişti, yanında imzasız bir kart vardı ama Minerva çiçeklerin Lord Sylvester'dan geldiğine emindi. Başka kim ona bu kadar terbiyesiz bir şiir gönderirdi?

Notta Minerva'nın "dansın getirdiği zorluklardan" kurtul-muş olduğu umuluyordu. Ardından da şiir geliyordu.

"Neden kızarıyorsun, güzel kız, söyle bana neden?"

Hiç gerek yok, sana kanıtlayabilirim;

Çünkü çorap bağların gözüme ilişse de

Düşüncelerim çok daha yukarılardaydı."

Diğer taraftan, yanaklarındaki kızarıklık geçerken Minerva lordun ayıp bir şey kastetmiş olamayacağını düşündü. Belki de iffetsiz olan asıl kendi aklının sesiydi. “Düşüncelerim çok daha yukarılardaydı,” derken kesinlikle lordun düşüncelerinin çok daha yüce şeylerde olduğu kastediliyordu. Belki de Minerva’nın takındığı yüksek ahlaklı tutum lordun uçarı ruhunu etkilemişti. Minerva insanlar hakkında kötü düşünmenin *yanlış* olduğunu söyleyerek kendini azarladı. Lord onu çok utanç verici bir durumdan kurtarmıştı ve... ve... kendini bir ağabey olarak atfetmişti.

İçini serinleten bu düşünceler sayesinde arkasını dönerek Leydi Godolphin’le sakince yüzleşebildi.

Leydi Godolphin kart yığınına hızla gözden geçirerek, “Elimizde pek bir şey yok,” dedi, “bu akşama kadar. Rus elçiliğinin bahçesindeki balo. Kontes Lieven rica ediyor.”

Minerva biraz çekinerek, “Gitmek zorunda mıyız?” diye sordu. Elleriyle ağızlarını örten ve sert bakışlar atan insanların fısıltılarını düşünerek tedirginleşti.

“Gitmek! Elbette gitmek zorundayız. Kontes Lieven, Naip’ten daha nüfuzlu biridir. Ne dediğini biliyor musun? ‘Benim olmadığım yer reva’da olmaz,’ diyor ve bu, durumu tam olarak özetliyor. Yüksek sınıfın en önemli liderlerinden biridir.” Leydi Godolphin sınıf kelimesini Fransızca anlamındaki gibi değil de kumaşların sınıflandırılmasını tasvir ediyormuş gibi söylemişti.

Leydi Godolphin Minerva’ya diplomatik konuşmanın faziletleri hakkında bir kez daha nutuk çekmek üzereyken Lord Chumley’nin geldiği bildirildi. Lorda Bay Bryce, Bay Blekinsop ve Bay Dubois eşlik ediyordu.

Minerva korkunç şekilde yüzünü buruşturan Leydi Godolphin’e ürkek bir bakış attı ve onu memnun etmeye koyuldu. Fakat Leydi Godolphin beyefendilerin konuşmasını dinledikçe

Minerva

onların Minerva'dan daha can sıkıcı ve ahlak düşkünü olduklarını gördü. Lord Chumley kumar şeytanlarından yakınıyordu, Bay Silas Dubois içki şeytanlarını uzun uzun anlatmıştı, Bay Blekinsop kiliseye gidenlerin sayısının düşmesinden dolayı epey hırslanmıştı ve Bay Bryce hapisane reformunu kesinlikle onaylamıyordu. Minerva sessizce dinliyordu ama ne onay veriyordu ne de karşı çıkıyordu.

Leydi Godolphin, Lord Barding, Sör Peter Yarwood ve Bay Hugh Fresne suretindeki züppe takımının gelişiyile iyice dehşete düştü. Yeşil salon bir anda ahlak dersi veren beyefendilerle dolup taşmıştı.

Leydi Godolphin öfkelenerek, bu kız *hiç* mutlu olmaz mı, diye düşündü. Minerva'nın tüm bu ahlaklı konuşmalardan dolayı kendinden geçmesini beklerdi ama kız giderek daha tedirgin ve utangaç bir ruh haline bürünüyordu.

Mice kapıda durarak, "Lord Sylvester Comfrey," diye bildirdi.

İrkilen yüzler lorda doğru döndü.

Adam tek camlı gözlüğünü takarak salonu inceledi.

Lord Sylvester gözlüğünü bırakıp yanına geldiğinde ve eğilerek şık bir selam verdiğinde Leydi Godolphin, "Neyin peşinde acaba?" diye düşündü.

Lord Sylvester neşeli bir sesle, "Bayan Armitage'i araba gezintisine çıkarmaya geldim," dedi.

"Bence," diye öğüdüne başladı Lord Barding. Adamın korsesi bir hapisane gemisinin eski keresteleri gibi gıcırdıyordu. "Bayan Armitage senin gibi bir gevezeyle gitmek istemez."

"Leydi Barding nasıllar?" diye sordu Lord Sylvester tatlılıkla. "Ya küçük Bardingler?" Yavaşça dönerek ve burnundan soluyan Sör Peter'a bakarak, "Ve Leydi Yarwood?" diye devam

etti. “Şehre tekrar gelmiyor mu? Tüh, tüh! Siz beyefendilerin eşlerinizi taşrada o şekilde saklamanız çok yazık.”

Lord Barding ve Sör Peter Yarwood karşılık olarak somurtmakla yetindi. Minerva evli olduklarını öğrenmeden önce onu etkilemeyi ummuşlardı. Artık boşa kürek çekiyorlardı. İddia devam edemezdi. İkisi de öfke dolu bakışlarını Lord Sylvester’den son umutları Bay Hugh Fresne’nin şöminenin yanında esefle içten içe kızarak oturduğu yere çevirdiler. Fakat Bay Fresne sergilediği romantik tavırdan dolayı Minerva’nın iç geçiriyor olması gerektiğine ikna olmuştu ve yüzünün yandan görüntüsünü en iyi şekilde gösterebilmek için dalgın dalgın şömineye bakıyordu.

Rakip takım umut vaat eden kozları Lord Chumley’yi harekete geçirdi.

“İşe yaramaz,” dedi Lord Chumley. “Bayan Armitage araba gezintisine benimle çıkmayı tercih edecektir. Sana sebebini de söyleyeyim. Çünkü Bayan Armitage yüce gönüllü bir kız, işte o yüzden. Sen gelmeden önce kumar oynamanın yol açtığı bedbahtlıklardan bahsediyorduk. Sen de sıkı bir oyuncu olduğuna göre Comfrey eminim ki bu sohbetin üslubu...”

Lord Sylvester’in şaşkın bakışları yüzünden Chumley’nin sesi canlılığını yitirdi.

Lord Sylvester Lord Chumley’ye sırtını dönerek beyefendiye Weston’un muhteşem terziliğinin harika bir görüntüsünü sundu.

“Bayan Armitage,” dedi Lord Sylvester. “Bana eşlik etme onurunu lütfederseniz kendimi dünyanın en mutlu erkeği sayarım.”

Leydi Godolphin’in küçük, soluk mavi gözleri, Minerva, Comfrey’yi kesin reddedeceğinden kızın maiyetindekilerin yüzlerindeki bakışlardan, halının desenini inceleyen Minerva’nın kendisine gidip geliyordu.

Minerva

Minerva gözlerini kaldırdı. “Kibar davetinizi kabul etmekten memnuniyet duyarım,” dedi. İnanamayarak iç çeken insanların nefes sesleri duyuldu.

Leydi Godolphin’in gözleri parladı. Comfrey sadece eğleniyordu. Ama Minerva’nın son derece akıllıca bir stratejik hamle yaptığını düşündü.

Yaklaşık on dakika sonra, Lord Sylvester dizginleri eline aldı ve Minerva’nın içlerinden birinin eskiden babasına ait olduğunu fark ettiği muhteşem dorular zarifçe yürümeye başladı.

Lord Sylvester kıza baktı. Minerva’nın yüzü hasır kenarlı bir boneyle örtülüydü.

“Peki neden?” diyerek yüksek sesle düşündü adam, “bana eşlik etme şerefini bahşetmeye karar verdiniz acaba?”

Sessizlik.

“Gördüğüm kadarıyla beyefendilerle aynı görüşleri paylaşıyordunuz.”

“Öyleymiş gibi davranıyorlardı,” dedi Minerva usulca.

“Vay canına! Beni çok şaşırtıyorsunuz. Beyefendiler dürüst olmadığı için olabilir mi?”

“Dürüst olmadıklarını biliyorsunuz.”

“Gerçekten de öyle. Belki onları ıslah etmişsinizdir diye düşünmüştüm.”

“Bence beni maskara etmek niyetindeler.”

“Bunu kendiniz yaptınız zaten... Büyük ustalıkla hem de.”

“Lordum, çok acımasısınız,” dedi Minerva öfkeyle. “Fazla dobra davranmış olabilirim. Ama sadece standartları yokmuş gibi görünen bir grup insanın arasında standartlarımı korumaya çalışıyordum.”

“Takdire şayan. Fakat belki de o kadar uzatmanız gereksizdi. İster inanın ister inanmayın ama ciddiyetsiz gruplarımızın arasında gerçek reformcular da barındırıyoruz. Ancak bu kişiler ıslah işlerini en işe yarar olabilecekleri ve seslerini duyurabilecekleri yerlerle sınırlıyorlar. Örneğin, Avam Kamarası. Sosyetenin umursamaz üyelerini sadece projelerine maddi kaynak sağlamak için haklı şekilde kullanıyorlar. Şimdi gelelim asıl üzücü konuya, Bayan Armitage. Ailenize destek olabilmek için iyi bir evlilik yapmayı istiyorsunuz. Önce can, sonra canan. Bunu aklınızdan çıkarmamalısınız. Üzücü bir gerçek ama zengin bir talip yakalamak istiyorsanız sizin durumunuzdaki diğer kızlar gibi olmalısınız. Flört etmeniz, cezetmeniz ve en önemlisi memnun etmeniz gerekir.”

“Artık işe yaramaz,” dedi Minerva acınası bir halde. “İtibarım mahvoldu.”

“Ah, hayır. Yardımımı kabul ederseniz çok iyi bir tiyatro sergilediğiniz dedikodusunu yayacağım. Şaka yaptığınızı anlamadıklarını kabul etmeye asla cüret edemezler. Sırf size ilgi göstererek bile sizi popüler yapacak gücüm var...”

“Kibirlisiniz.”

“Hayır. Sağduyuluyum.”

“Ya ilginizi istemiyorsam?” dedi Minerva hırçın bir tavırla.

“İlginin ciddi olmaktan ziyade yardım amaçlı olduğunu bildiğinizden ilginizi sizi rahatsız etmemeli. Ben son taliplerinizi gözden geçirirken bunu bir düşünün. Dörtlü bir grup ve üçlü bir grup var. Dörtlü gruptakiler Bryce, Blenkinsop, Chumley ve Dubois. Ne züppe takımına ne de zampara grubuna mensuplar çünkü ikisinin de en kötü tavırlarını sergiliyorlar. Ne çok iyiler ne de çok kötüler... Tek bir istisnayla.”

“Neymiş o?”

“Bay Silas Dubois. Onun isminin karıştığı rezil hikâyeler var. Ona karşı hiçbir şey kanıtlanamıyor. Diğer taraftan onu iyi

gösterecek bir şey de denemez. Sadece uzman bir nişançı olması dışında, sanırım İngiltere'deki en iyilerden biriymiş. Her zaman zayıf bir erkek grubuna yapışır ve onları aptalca şeyler yapmaya sürükler.

“Üçlü grup ise züppe takımına özenir. Bunlar Barding, Yarwood ve Fresne'dir. Üçünün tek cephede birleştiğini görmek şaşırtıcı... Genellikle fena halde kapışırlar. Size son derece medeni bir teklifte bulunmuştum. Düşündünüz mü? Yardımımı istiyor musunuz?”

Minerva başını kaldırarak şapkasının kenarından adamın yandan görüntüsünü izledi. Lordun abartılı zarafetinin onu güvenilmez kıldığını hissediyordu. Yüzünde bile bakımlı bir ifade vardı: Düşük göz kapaklı gözleri, ince ve düz burnu, biçimli ağzı, tek bir sakal bile görülmeyen iyice tıraş edilmiş kare çenesi...

Saçları dalgalıydı ve hafifçe eğik taktığı dalgalı kenarlı kunduz şapkasına uyacak biçimde şekillendirilmişti. Gömleğinin yakaları kısmen yüksekti ve boyunbağı karmaşık, beyaz bir heykeli andırıyordu. Dizginleri tutan uzun parmakları oğlak derisinden ince eldivenlerle örtülmüştü. Hayat onu eğlendiriyor gibiydi. Minerva onu kızdırmayı, lordun onu üzdüğü kadar çok üzme-yi arzuluyordu.

“Herhangi bir şeyi gerçekten önemseydiğiniz oluyor mu?” diye sordu. “Yani kıyafetleriniz dışında?”

Yeşil bir göz ona doğru döndü.

“Eleştirimle duygularınızı gücendirdiysem özür dilerim,” dedi lord. “Karşı saldırıda bulunmayı arzuladığınız belli ve her an beni bir züppe olmakla suçlayacaksınız gibi görünüyor. İnsanın kendini en iyi haliyle göstermesinde yanlış bir taraf görmüyorum. Örneğin, yüzümü boyasaydım ve saçlarımı Frizya tavuğu tüyleri gibi şekillendirseydim, karnımı korseyle sıksaydım ve göğsümü petlerle kabartsaydım, misk kedisi gibi koksaydım ve

bir canı gibi yürüyebileyim diye misafir salonunda ayaklarıma sabit mahmuzlar taksaydım o zaman düzeltilecek bir şeyler görürdüm. İşte *bu*, Barding, Yarwood ve Fresno'nun ilgisinin dürüst olup olmadığını anlamamızın bir yolu. Onlara züppelere katlanamadığınızı söyleyin. Bu gece bir fırsatınız olacak. Sanırım Kontes Lieven'in balosuna gidiyorsunuzdur, değil mi?"

"Evet."

"O zaman deneyin. Soruma yine cevap vermediniz. Yardımımı istiyor musunuz?"

Minerva tereddüt etti. Parkın kapılarından dönüyorlardı. Güneş ağaçların açık yeşil yapraklarının arasından büyük huzmeler halinde yansıyarak at arabalarının vernikli kaplamalarının, mücevherlerin ve boyalı yüzlerin, pırıl pırıl atların ve gümüş koşum takımlarının üzerinde ışıldıyordu. At binmeyen şık insanlar aşağı ve yukarı doğru yürüyordu. Arabanın tekerleklerinin kaldırdığı hafif bir toz bulutu öğlen havasında asılı kalmıştı.

Minerva sonunda kararını verdi. Ailesi önceliği olmalıydı. Evlenmeliydi ve zengin biriyle evlenmeliydi. O yüzden itibarına verilen hasarı derhal onarmalıydı.

"Evet," dedi.

"Harika," dedi adam neşeyle.

"Beni ziyaret eden beyefendilerin samimi *olabileceği* aklınıza hiç gelmedi mi?" diye sordu Minerva.

"Hayır. Gelmedi. Ama diğer taraftan kim bilir? Güzelliğiniz onları ıslah etmiş olabilir."

Kendinizi beğenme huyunuz olmadığını düşünüyorsanız – ki Minerva kesinlikle olmadığına inanıyordu– ortaya çıktığınızda canavarı fark etmek çok zor olur.

Minerva da ona doğru atılan hayranlık dolu birkaç bakışın giderek daha fazla farkına vararak ve lordun son sözlerini

Minerva

aklında tekrarlayarak onu ziyaret eden beyefendilere çok sert davrandığı için kendini suçlamaya başladı.

Sosyetenin en azından yedi üyesini biraz olsun ıslah etmede faydasının dokunabileceği düşüncesi kök salmaya ve büyüme-ye başladı.

Lord Sylvester'in teklifini kesinlikle kabul edecekti, popüler olmaya ve iyi bir evlilik yapmaya çalışacaktı. Ama bu sırada belki iyi hizmetler de yapabilirdi.

Daha sonra vicdanında acı bir sızı hissetti. Annabelle olsaydı bu tür ahlaki konularla ilgilenmezdi. Güzel, uçar Annabelle insanları etkilerdi, memnun ederdi ve sezon başladıktan iki hafta sonra zengin bir adamla nişanlanmış olurdu.

Lord Sylvester tüm dikkatini atlarını yoğun trafikte ilerletmeye vermişti. Minerva, Annabelle'in ne yaptığını ve Guy Wentwater'dan bir daha haber alıp almadığını merak etti.

Annabelle Armitage yol kenarındaki birkaç devedikeninin tepesini bir fındık dalıyla vurarak acımasızca uçurdu ve tüm kalbiyle Minerva'ya imrendi. Minerva Hyde Park'ta araba gezintisine çıkarken Annabelle, Leydi Wentwater'a kitap okumaya gidiyordu.

Leydi Wentwater, Guy'ın adını haftalardır anmamıştı ve sonucunda Annabelle düşüncelerinin genç adama arzu ettiğinden daha fazla kaydığını fark etti. Osbadiston'un kâhyası Jimmy daha önceki gün ölmüştü. Doktor, Jimmy'nin yaşlılıktan öldüğünü söylediğinde herkes şaşırılmıştı çünkü siyah insanların beyazlar kadar fark edilebilir şekilde yaşlanmadığı gerçeğinden haberleri yoktu. Çok sevilen ve yası tutulan Jimmy, Berham kontluğundaki tek siyahi bağlantıyı ve köle ticaretiyle ilgili dehşetin doğrudan vücut bulmuş halini beraberinde mezara götürmüştü.

Aralarındaki mesafe ilişkilerine belli bir cazibe kattığından ve Guy'ın yerini alacak genç bir adam çıkmadığından Guy Wentwater'ın gösterdiği ilgi Annabelle'e daha çekçi geliyordu.

Annabelle giderek daha fazla sıkıldığını ve sinirlendiğini fark ediyordu.

Minerva'nın daha o sabah gelen mektubunu arzuyla okumuştur ama Minerva'nın tek bir bekâr beyefendinin bile ismin-den bahsetmediğini anlayacak kadar açığözdü.

Annabelle, *muhtemelen Minerva onlara bir vaaz okumuştur, diye düşündü. Minerva iyi bir seçim ama ah, orada ben olsaydım çok daha başarılı olurum ve Minerva da burada çok daha başarılı olurdu!*

Annabelle annesinin Minerva'nın sorumluluklarından bazılarını üstlenmesini hevesle beklemişti ama bunun teklif edilmesi bile Bayan Armitage'in ünlü spazmlarından biriyle sonuçlanmıştı.

Minerva gideli daha birkaç gün olmuştu ve Annabelle şimdiden kiliseyle ilgili görevlerin ağırlığı altında eziliyordu. Minerva neden *bu kadar çok şey* yapıyormuş ki? Artık cemaat üyelerinin hepsi Annabelle'in de aynı işleri yapmasını bekliyordu.

Annabelle kendi kendine, "Bir hizmetçiden halliceyim," diye yakındı. "Mesela Bayan Jeebles'i ele alalım. Sıtma yüzünden hastalandığında Minerva çocuklarına bakmıştı. Bayan Jeebles artık hasta değil ama papazlığın ona her gün ücretsiz çocuk bakıcısı sağlamasını bekliyor. Eğer gitmezsem ve babama gittiğimi söylersem Bayan Jeebles papaz evine gelecektir ve ağlayıp sızlayacaktır. Josephine ile Emily Londra için aldıkları yeni elbiseleriyle gösteriş yapmak için uğrayıp durmasaydı belki hepsine katlanabilirdim. İkisi de sezonda yer alacak. Bu hiç adil değil."

Fakat öfkesi yavaş yavaş azaldı. Annabelle'in öfke nöbetleri her zaman kısa sürerdi. Biraz sonra her zamanki neşeli haline geri dönmüştü.

Baharın sonlarında güzel bir gündü. Eski atkestanelerinin tepeleri akşam güneşinde bembeyaz parlıyordu. Tepesinde, kırlangıçlar havada dalıp çıkıyordu ve mısır tarlalarının üzerinde uçuk yeşil bir tabaka uzanarak filizlerin kahverengi topraktan çıkmaya başladığı yerleri belli ediyordu. Alıç çiçekleri ve yol kenarındaki hendekten gelen nemli ot kokularıyla havada hoş bir koku vardı. Gökyüzü altın sarısıydı ve çok durgundu. Baş kalabalık bir ördek arkasında bir ok şeklinde dizilen yavrularıyla köy göledinin karşısına geçiyordu.

Annabelle, Blyne Nehri'nin üzerindeki kambur köprüde durdu ve aşağıdaki kahverengi, köpüklü sulara elindeki yaprakları attıktan sonra küçük donanmasının köprünün altından geçişini izlemek için köprünün diğer tarafına koştu.

Üzerinde koyu mavi benekleri olan açık mavi patiska bir manto vardı. Asi sarı buklelerinin üzerine ucu başının arkasına gelecek şekilde katlanmış, yapay peygamber çiçekleriyle ve mavi kurdelelerle süslenmiş küçük bir mendil takmıştı. Bu başörtüsü akşam için son derece moda bir aksesuar olsa da Annabelle neler olacağını biliyordu ve saat beş, düşündüğünüzde gerçekten de akşamın başlangıcıydı. Yanakları kendi hazırladığı bir makyaj malzemesiyle pembeye boyanmıştı. Annabelle kendi hazırladığı makyaj malzemelerini köydeki kadınlara satarak biraz harçlık biriktirirdi. Ruju 18 pay sülüğen, 12 pay safran çözeltisi, 30 pay süsen kökü tozu, 120 pay çökertilmiş tebeşir, 120 pay kurşun oksit, 2 pay kafur, 9 pay ıtır esansı, 2 pay nane yağı ve yeteri miktarda badem yağını karıştırarak yapmıştı.

Annabelle makyaj malzemelerini at arabalarının konulduğu binada bir kutuda saklı tuttuğu için allığını papaz evinden çıktıktan sonra sürmüştü.

Bir süre sonra, köprünün üstünden yaprak atmaktan sıkıldı ve Leydi Wentwater'ın malikânesine doğru bir kez daha yola

koyuldu. Konuk odasında yıpranmış bir koltuğa oturduğunda Leydi Wentwater'la ilgili sıkılarak gördüğü sorun kadının okuması için fevkalade romanlar, zaten çoğunu kadının kendisinin okuduğu kitaplar vermesiydi. Kitapların ortasından veya sonundan başlamak zorunda kalması Annabelle'i deli ediyordu. Annabelle hafifçe iç çekerek okumaya başladı:

"Prithee," diye fısıldadı lord hazretleri, "şu kaçık kadın annen mi?"

"Yüce Tanrım, bayım, böyle bir soru için nasıl bir kelime seçimi! Hayır, lordum."

"O halde bekâr teyzen mi?"

"Her kimse kendi işine bakmasını dilerdim; otuz yaşından sonra bir kadının ne için yaşadığını bilmiyorum; diğer insanların yoluna çıkmaktan başka işe yaramıyor..."

"Bu kadar yeter," dedi Leydi Wentwater öfkeyle. "Şu Fanny Burney'nin dili öyle keskin ki neredeyse kendini bile kesecek."

Annabelle *Evelina* kitabının nüshasını sıkıca tutarak, "Ama çok komik," diye sızlandı. "Ayrıca okumaya daha yeni başladım."

Leydi Wentwater daha yumuşak bir sesle, "Boş ver," dedi. "Guy döndü."

"Neden?" Annabelle'in gözleri kucağındaki kitaba kaydı. "Beyaz köleler mi arıyor?"

"Saygısızlık etme. İngiliz olanlar sadece yirmi pound ederken ve iyi bir siyahın fiyatı yüz kırk dört pounda kadar çıkarırken kim beyaz bir köle ister?"

"İngiliz olanlar mı?" diye sordu Annabelle cılız bir sesle.

"Ah, gazeteleri hiç okumuyor musun? Geçen gün Bow Street'te birkaç aptal kadın vardı. Her birinin çok az para edeceği bir yere nakledilmeleri veya burada kalıp suçları için asılmaları önerilmiş. Ve biliyor musun, o aptal kadınların dörtte biri asılmayı seçmiş."

Annabelle omuz silkerek, “Belki de hızlı bir ölüm o korkunç gemilerde yavaşça ölmekten daha cazip gelmiştir,” dedi.

“Neyse, böyle konularla *keyfimizi kaçırmayalım*. Guy çok varlıklı bir adam. Artık ticaret yapmıyor.”

“Ne güzel! Umarım geceleri rahat uyuyordur.”

“Yaptığı ticaretin nişanlanmanızın önündeki tek engel olduğunu düşünmüştüm.” Leydi Wentwater’ın tombul yüzü odanın derinleşen gölgelerinin arasında beyaz, bulanık bir şekilden ibaretti.

“Bay Wentwater’la arkadaşlığım sona erdi,” dedi Annabelle kararlı bir tavırla. Yanında duran masadaki mumu yakarak okumaya başladı:

“*Toplantıya gelecek misiniz?*”

“*Sanmıyorum, lordum.*”

“*Olamaz! O halde zamanınızı nasıl geçirebiliyorsunuz?*”

“*Siz lord hazretlerinin çok sıra dışı bulacağı bir şekilde,*” diye bağırdı Bayan Selwyn, “*genç hanımefendi kitap okuyor.*”

Leydi Wentwater yelpazesinin fildişi çubuklarıyla oynayarak genç refakatçisinin yüzünü inceliyordu. *Bırakayım okusun,* diye düşündü. *Guy ilgisini tekrar kazanmayı başaracaktır.*

Annabelle sonunda kendini Leydi Wentwater’ın malikânesinden serin akşam havasına atabilmişti.

Güneşten arda kalan tek şey ufukta soluk pembe bir çizgiydi.

Evin duvarlarını kaplayan sarmaşıktaki uyuklayan kuşların uyuşuk cıvıltıları duyuluyordu. Gündüzün ılıklığı geçmişti ve kısa garaj yolunun sonundaki büyük demir kapılar dokunulmayacak kadar nemli ve soğuk görünüyordu.

Annabelle, Guy’ın geri dönmüş olduğu bilgisini aklında tekrarlayıp duruyordu. Adamın dudaklarının kendi dudaklarındaki hissini isteksizce hatırladı. O zaman çok... *baştan savma*

gelmişti. Şimdi bu hatıra neden bu kadar heyecan verici geliyordu?

Akşam karanlığı çökerken eve doğru hızla yürüdü. Hall'un kapılarına vardığında tiz kahkaha seslerini duyabiliyordu. Emily ile Josephine berrak tınılı kahkahalar atmak için çok uğraşırdı. Henüz amaçlarına ulaşamamışlardı, sadece kalından ince sese doğru inen keskin bitişli kıkırtılar çıkarabilmeyi başarmışlardı. Daha sonra bir erkek kahkahasının boğuk sesi duyuldu.

Emily ile Josephine ziyaretlerine gelmiş olduğu belli olan ve şu anda gitmeye hazırlanan uzun boylu, zarif bir beyefendiyle konuşuyordu.

Guy!

Annabelle'e sırtı dönüktü. Emily ile Josephine, Annabelle'i görmemiş gibi yaparak hararetli konuşmalarına devam etti.

Fakat Guy, Annabelle'in yoldaki hafif adım seslerini duydu ve arkasını döndü.

Annabelle o ana kadar Guy'ın ne kadar da yakışıklı olduğunu unutmuştu.

Guy ona doğru eğilerek selam verdi.

"İyi olduğunuzu umuyorum, Bayan Armitage."

Annabelle reverans yaparak, "Çok iyiyim, Bay Wentwater," dedi.

Guy başıyla selam verdikten sonra Annabelle'e zafer dolu bakışlar atan Emily ve Josephine'e döndü.

Annabelle hafifçe kızarak başını gururla yukarı kaldırdı ve yoldan aşağı doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Demek Guy ona olan ilgisini kaybetmişti!

Ve Emily ile Josephine denen şu sinsilerle flört ediyordu.

Minerva

Eğer zevki uzun burunlu aptal sönüklere kaydıysa Annabelle ona şans diliyordu.

Ama Guy artık köle ticareti yapmıyordu. Ayrıca çok yakışıklı görünüyordu. Annabelle hayatı boyunca sahip olduğu tek sevgiliyi Emily ile Josephine'e kaptırmaya katlanamıyordu.

Guy'ın ellerinin belinde yarattığı hissi hatırladı. Ama onu unutmalıydı. Bir kez köle tüccarı olan hep köle tüccarı kalırdı.

Ama kahretsin! Hopeworth'ta hayat çok sıkıcıydı. Neden tüm o zarif erkeklerle eğlenen, flört eden ve gülen kişi Minerva olmak zorundaydı? Annabelle durdu, ablasının flört ettiğini ve güldüğünü hayal etmeye çalıştı ama tamamen başarısız oldu.

Minerva tam da o anda bir adamın kollarında sıkıca tutuluyordu.

Lord Sylvester uşağına atları tutmasını söylemişti, arabadan inerek Minerva'nın inmesine yardım etmek için kollarını uzatmıştı.

Minerva faytonunun yüksek oturağından onu indirebilmesi için ellerini lordun omuzlarına hafifçe koymak niyetindeydi.

Bronz püsküllü altın rengi kumaş pabuçlar giymişti ve hain püsküllerden biri koltuğun altındaki keskin tahta parçasına takıldı. Minerva tökezlenerek lordun kollarına düştü, pabucunun teki arabada sıkışıp kaldı.

Minerva bir an için Lord Sylvester gibi soğukkanlı ve zarif bir erkeğin yeni buhar makinelerinden biri gibi bir çarpıntı hissi yaymasına şaşırdı. Lordun bütün bedeni hayat, şehvet ve erkeksilikle dolup taşıyor gibiydi. Adam onu göğsüne sıkıca bastırırken o güzel şekilli ağzı Minerva'nın dudaklarına çok yakındı. Minerva gözlerini kapattı.

Lordun, "Ne korkunç bir hanımefendisiniz!" diye dalga geçen sesi duyuldu. "Sürekli üstüme balıklama atlıyorsunuz."

Minerva'yı yere bıraktı ve uşağına pabucu getirmesini söyledi. Minerva eğilerek ayakkabısını giyerken lord belinden kibarca tutup destek verdi.

Lord Sylvester bir kez daha yapmacıktı ve durgundu. Nefesi kesilen ve sarsılan Minerva ise adamdan yayıldığını hayal ettiği duygunun aslında kendinden geldiğini düşünmekten başka bir şey yapamadı.

"Bu gece görüşürüz," dedi Lord Sylvester. "Baloda."

Minerva arkasını dönerek, "Evet. Bu gece," dedi.

"Belki bu sezon kendime bir eş bulurum."

Minerva kocaman açılmış korku dolu gözlerle arkasını döndü. Daha sonra ağır kirpiklerini indirerek gözlerini gizledi.

"Neden olmasın?" diyerek güldü.

Lord Sylvester başıyla selam verdikten sonra faytonuna bindi ve dizginleri aldı.

Minerva kendini keyifsiz ve üzgün hissetti. Lord Sylvester onunla evlenmek istemediği için, adamın başka bir kadınla evlenmek isteyebileceğini hiç düşünmemişti.

Ah, bu Londra sezonu ne kadar da can sıkıcıydı!

Yedinci Bölüm

Kontes Lieven sosyetenin bezgin arzularını canlandırma konusunda bir uzmandı.

Rus Elçiliği'ndeki balosu yılın en heyecan verici etkinliklerinden biri olacak gibiydi.

Londra'nın çeşitli kısımlarında, davet edilme şerefine nail olan konuklar elbiseleri konusunda dokuz doğuruyorlardı.

Üç züppe; Barding, Yarwood ve Fresne üzülererek iddiayı sona erdirmeye kararı almıştı. Barding ve Yarwood evli olmalarının büyük bir engel teşkil ettiğini savunmuştu. Fakat iddia bahis defterinde kalmaya devam etti. Her şeye karşın, Bay Hugh Fresne sahaya çıkmayı denemesi için teşvik edilmişti. Bryce ve arkadaşları gibi gösteriş düşkünlerinin başarılı olması düşünülemezdi.

Bryce ve arkadaşları Lord Sylvester'la mücadele edemeyeceklerini hissettiklerinden kararlılıklarını kaybetmişlerdi. Comfrey'nin bir çapkın olarak şöhretinden ve herkesçe bilinen evlilikten kaçma uzmanlığından bahsetme işi Bay Silas Dubois'ya kalmıştı.

Minerva giyinirken Leydi Godolphin'e İncil'den bir bölüm okumakta ısrar ederek kadının içini karartmayı başarmıştı.

Minerva

Minerva en iyileriyle flört etmeye ve göz süzmeye kararlı olduğu baloya gitmeden önce sadece kendi karakterini güçlendirmeye çalışıyordu. Fakat Leydi Godolphin tüm o nesil açıklamalarının başını ağrıttığını ve tadını kaçırdığını açıklayarak okumayı kısa kestirdi.

Minerva nihayet gitmeye hazır olduklarında Leydi Godolphin'in ıslatılmış, şeffaf muslin giymeye niyetli olduğunu görünce dehşete kapıldı ve önceden kendini gerçekten çok güçlü bir karakter olarak nitelendiren Leydi Godolphin Minerva'nın bunu ona nasıl kabul ettirdiğini anlayamasa da kendini kuru muslinin altına jupon giyerken buldu.

Sonunda yüzünü ekşiterek Minerva'nın insanlara kendilerini ni suçlu hissettirmede çok başarılı olduğuna karar verdi.

Leydi Godolphin emanetinin çok iyi görüldüğünü itiraf etmeliydi. Minerva uçlarında altın anahtar desenleri bulunan beyaz bir tunik elbise giymişti. Gece siyahı bukleleri şık bir kaplumbağa kabuğu tarakla tepesinde tutturulmuştu. Ayakkabılarının dolgu topukları boyunu uzatmıştı. Babasının köpeklerini gezdirirken bronzlaşan teni epey açılarak yanaklarında sağlıklı bir pembelik bırakmıştı.

Leydi Godolphin baloyu talip arayan bir genç kız gibi umutla bekliyordu. Albay Arthur Brian orada olacağına söz vermişti ve Almack's tarafından henüz tasdik edilmeyen nefis derecede edepsiz bir dans olan vals için partneri olmaya söz vermişti.

Kalabalık yüzünden arabacılarının daha fazla yaklaşamayacağını anlayan Leydi Godolphin ve emaneti arabalarından Rus Elçiliği'nin biraz uzağında inmek zorunda kalmıştı. Arabacılar küfrediyordu, kavga ediyordu ve birbirlerine kırbaçlarını sallıyordu.

Minerva kısa süre içinde Kontes Lieven'in sosyal başarısının sebebini anlayacaktı. Londra'daki başka hiç kimse böylesi bir yaratıcılık sergileyemezdi.

Balo elçiliğın bahçesinde düzenlenmişti; dans etmek, içecek servisi ve olmazsa olmaz kart oyunları için tenteler ve seralar kullanılıyordu.

Seraların duvarları rengârenk yosunlarla kaplanmıştı ve yerlere içlerinde çiçeklerin büyümeye başladığı belli olan yeni biçilmiş çimler serilmişti. Her çiçek sapının dibine küçük lambalar yerleştirilmişti ve çiçekler birer mücevhermiş gibi görünüyordu. Seraların arasındaki yürüyüş yollarına lambalar konulmuştu ve berrak bir dolunay gökyüzünde sakince durarak dekorasyonun abartılı bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Mis kokan hava heyecanla coşuyordu sanki. Gizli kapaklı buluşmalar için uygun bir geceydi, şehvetli bakışmalar ve kaçamak öpücükler için hazırlanmış bir ortam gibiydi. Sevgilinizin biraz hava almanızı sağlamak ve seralardan birindeki ilginç şeyleri göstermek için size gizemli yürüyüş yollarından birinde eşlik etmesi çok uygun olduğundan refakatçinizi başınızdan atmanın mümkün olabileceği bir akşamdı.

Hava ılık ve yumuşaktı. İnce muslin kumaşlar aydınlatılan çiçeklerin üstünde salınıyordu ve Minerva, Leydi Godolphin bir jüpon giydiği için sessizce şükretti fakat aşağıdan yansıyan akıllıca aydınlatma kadınların çoğunun içlerine bir şey giymediğini gözler önüne seriyordu.

Anlaşılan Lord Sylvester çok hızlı çalışmıştı çünkü talip arayışındaki kızlardan bazıları kıkırdayarak Aubryns balosunda onları iyi kandırdığını söyleyerek Minerva'ya takıldı. Romantik ortam Minerva'nın duygularını etkilemeye başlamıştı ve dans başlayınca Lord Sylvester'ın çok güzel bir kadınla dans etmesini izlemekten kendini alamayarak lordun ona doğru bakmasını diledi.

Yine de adam onu *düşünmüştü*, itibarını kurtarmak için elinden gelenin en iyisini *yapmıştı*, Minerva da iyi olmalıydı

ve ailesinin ihtiyaçlarını dşnmeliydi. O yüzden Minerva ay ışığından ve güzel bahçelerin ılık havasından destek alarak flört etti, güldü ve tek bir ciddi kelime etmedi.

Minerva ancak Bay Chumley onunla iki kez dans ederek elini sertçe sıktığında ve Bay Fresne *ikinci* dansını talep etmeye geldiğinde Lord Sylvester'ın züppe takımı hakkında söylediklerini hatırladı.

Böylece, Bay Fresne için için yanan ışıltılı bir bakışla onu se-ralarda gezdirmeyi teklif ettiğinde, Minerva, bu beyefendilerin niyeti ciddi mi değil mi anlamak için teklifi kabul etti.

Bay Fresne kasvetli bir yakışıklılığa sahipti. Fakat gece ceketinin göğsü öylesine şişirilmişti ve beli öylesine sıkılmışti ki asık suratlı bir güvercine benziyordu. Dahası, Minerva'nın bir baloda giymek için çok tehlikeli olduğunu düşündüğü sabit mahmuzlar takmışti. Ayrıca bu yüzden bir denizci gibi bacaklarını iyice açarak ve yalpalayarak yürümek zorunda kalıyordu.

Kavalyesi onu balodan çıkarıp güzel yürüyüş yollarına götürürken Minerva, "Dandy denen züppelerden hiç hoşlanmıyorum," dedi.

Bayan Armitage'in inanması sağlandığı gibi ahlak dersi veren bir ukala değil de çok düzgün bir kız olduğunu düşünmeye başlamış olan Bay Fresne bir anda durarak Minerva'ya şaşkınlıkla baktı.

Nihayet konuşabildiğinde, "Ama Dandy takımı sosyetenin liderleridir," diyebildi.

"Ah, Bay Brummel çok iyi," dedi Minerva. "Ama çok fazla votka kullanan ve yüzlerini boyayanlara katlanamıyorum."

Bay Fresne pamuklu bezle şişirilen göğsünün ihtişamına baktı ve Minerva'yı boğmak istedi.

Sonuçta kadınların çoğu mumdan veya pamuktan sahte göğüsler takıyordu ve kimsenin onlara *bu konuda* tek kelime etmesine müsaade edilmezdi!

“Elbette *sizi* kast etmiyorum,” dedi Minerva. Gece yüzünün kızardığını gizleyecek kadar karanlık olduğu için memnundu. Yalan söylemek çok zordu!

Bay Fresne saçını başını düzeltti. Elbette erkeksi yapısıyla bunu tahmin etmiş olmalıydı ve hanımefendi göğsünün tümüyle ona ait olduğunu sanıyordu.

“Size katılıyorum, Bayan Armitage,” dedi kararlılıkla. “Ama... şey... hava atmak için gereken vücut yapısına sahip olmayanlara merhamet göstermelisiniz. Bence, Bayan Armitage, ay ışığında çok güzel görünüyorsunuz.”

Bay Fresne şaşkınlık içinde Minerva’nın gerçekten de çok güzel göründüğünü düşündü. Onu küçük düşürme fikri ve tüm o zırvallar gereksizdi. Bir öpücük çalacaktı ve ahbaplarına zafer edasıyla hikâyesini aktaracaktı. Belki de ganimet olarak göstermek için Minerva’nın elbisesinden küçük bir parça koparabilirdi.

Fakat rahatsız edilmeden bir öpücük çalabilmesi için onu ışıklardan uzağa, çalıkların karanlığına sürüklemeliydi. O sırada insanların çoğu içecek salonunda veya balo salonunda olduğundan yürüyüş yolları boş sayılırdı.

“Sanırım devam etmeliyiz,” diyordu Minerva.

“Ah, ne? Ah, evet, vay canına... sessiz sessiz. Bence...”

Tekrar bir anda durdu, elini kulağına götürdü, karanlık çalıkların gölgesine doğru eğildi ve “Bakın!” dedi.

Minerva, Bay Fresne’nin çok abartılı davrandığını düşünerek, “Neye bakayım?” dedi.

“Ah, eğilin ve dinleyin,” diye devam etti Bay Fresne. “Başı belada küçük bir yavru kedi duyuyorum.”

Minerva

“Elimden geldiğince eğiliyorum ve dinliyorum ama kedi filan duymuyorum.”

“Ama,” dedi Bay Fresne. “Net bir şekilde duydum. Başı belada olan bir hayvan düşüncesine dayanamıyorum.”

Minerva tereddüt etti. Daha sonra çalıların karanlığından net bir *miyavlama* sesi geldi.

“Gerçekten de bir kedi var!” diye bağırdı Minerva.

Bay Fresne züppeleri koruyan tanrıya sessizce şükrederek, “Öyle,” diye haykırdı.

“O halde onu mutlaka kurtarmalıyız,” dedi Minerva. Tekrar tereddüt etti. “Belki de başı belada değildir, sadece... vakit geçirmek için miyavlıyordur.”

Bunun üzerine görünmez kedi korkunç boğuk bir ses çıkardı ve Minerva’nın şüpheleri uçup gitti. Hemen arkasından gelen Bay Fresne ile birlikte çalılığa daldı.

Çalılar partinin ışıklarını engelleyerek arkalarını karartıyordu ve onları ılık bir karanlığa hapsediyordu.

Kedi yakınlarda bir yerden hüzünlü bir sesle, “Miyav,” dedi.

Bay Fresne kediye unutmuştu. Ilık karanlıkta Minerva’yla yalnızdı. Kızın sürdüğü çiçeksi parfümün kokusunu duyabiliyordu. Kollarını Minerva’ya dolayarak onu pamuklu bezle şişirilen göğsüne bastırdı.

Minerva tüm gücüyle çırpınarak, “Bay Fresne!” diye bağırdı. “Kedi!”

Bay Fresne boğuk bir sesle, “Kedinin canı cehenneme,” dedi. Büyük eliyle Minerva’nın çenesini sıkıca tuttu ve dudakları Minerva’nın dudaklarını aramaya başladı.

Bay Fresne işine gelen karanlığın çalılar yüzünden olduğunu düşünmüştü. Fakat kısa süreliğine bir bulutun arkasına

giren ay tekrar görüldüğünde kendini Minerva'nın öfke dolu gözlerinin siyahlığına bakarken buldu.

Kulağının dibinde alaycı bir ses, "Miyav," dedi.

Son miyav sesi bir insanın sesine benziyordu ve Bay Fresne başını çevirdi.

Lord Sylvester bir ağacın alçak dallarından birinde oturuyordu, başı Bay Fresne'nin başının hemen üstündeydi.

"Miyav," dedi konuşur gibi.

Bay Fresne konuşmaya çalışarak, "Sen neden..." dedi.

"Bayan Armitage'i bırakın," dedi Lord Sylvester miskin bir tavırla.

Bay Fresne, "Beni ne cüretle kandırırsın!" diye bağırırdıktan sonra Minerva'yı serbest bıraktı ve derhal dövüş pozisyonu aldı. "Gel ve dövüş, seni ukala. Gel de burnunu kırayım."

Gölge boksı yapar gibi yumruklarını sallayarak ve adamın dalından korku içinde düşmesini bekleyerek Lord Sylvester'a doğru dans eder gibi ilerledi.

Lord Sylvester Bay Fresne'nin soytarılığını eğlenerek inceledi ve sonra ayağı aniden öne fırlatarak Bay Fresne'nin göğsüne öyle sert indi ki şaşırان adam büyük bir çatırtıyla çalılardan içine devrildi.

Lord Sylvester tünediğı daldan kolayca inerek, "Lütfen koluma girin, Bayan Armitage," dedi ve Minerva'yı oradan uzaklaştırdı. Dalları Minerva'nın önünden çekerek ilerledi ve kısa sürede onu güven içinde yürüyüş yoluna geri çıkardı.

Arkalarında kalan çalılıkta uğursuz bir sessizlik hâkimdi.

Minerva, "Belki de yaralanmıştır," deme cesaretini gösterdi.

"Sadece onuru. Yabancı erkeklerle çalılardan içinde dolaşmayı öğrenmelisiniz, Bayan Armitage."

Minerva

“Tehlikedeki kediyi duymasaydım gitmezdim. Ve o kedi sizdiniz, lordum.”

“Ama her şekilde kandırılabilirdiniz. Size tetikte olmayı öğretmeliydim.”

“Böylesine acımasız bir ders vermeniz gerekmezdi,” dedi Minerva öfkeyle. “Sizin yardımınız olmasaydı Bay Fresne’yle çalılığa gitme tehlikesinde olmazdım ve kedi hakkındaki hikâyesine de inanmazdım.”

“Göreceğiz,” dedi lord hazretleri neşeyle. “Kolunuzu çekiştirmeyi kesin, Bayan Armitage. Yardımımı kabul ettiğinizi unutmayın. Benimle mücadele ederken görülmeniz itibarınıza bir nebze olsun katkı sağlamayacaktır.”

“Beni nereye götürüyorsunuz?”

“Sadece içecek bir şeyler almaya gidiyoruz. Şimdi, yanımda olmaktan mest oluyormuşsunuz gibi davranın.”

“Ama öyle yapmam olası bir talibi kesin kaçıracaktır.”

“Asla. Ben çok revaçta olan biriyim.”

“Ve kendini beğenmiş.”

“Ve dürüst. Gelin hadi, bu muhteşem ortamı bozuyoruz ve dersleriniz ciddi olarak başlamak üzere. Öncelikle, bana delicesine âşık olduğunuzu hayal etmelisiniz...”

“Lordum!”

“Bana delicesine âşıksın. Dokunuşum seni titretiyor. Gece-nin asla sona ermemesini diliyorsun. Viyaklayan ve kıkırdayan bu insanların yok olmasını ve bizi geceyle baş başa bırakmalarını diliyorsun.”

“Saçmalıyorsunuz.”

“Sadece pratik yapıyorum. Kendimi komik duruma düşürmeye hazırım... Affedersiniz, benim de size aynı derecede âşık olduğumu hayal edin.”

“Şey... Pekâlâ, belki de rol yapabiliriz. Ama *aşırıya kaçmadan*,” dedi Minerva tedirgince. “Biliyorsunuz, bir talip bulmalıyım.”

“Bulacaksınız. Rekabeti herkes sever.”

Lord Sylvester seranın kapısını iterek açtı. İçerinin havası rutubetliydi, nemliydi, çiçeklerin ve bitkilerin kokuları yüzünden ağırdı. Bir grup gürültücü genç küçük bir şampanya şelalesinin etrafını sarmıştı.

“Sakın ondan içmeyin,” dedi Lord Sylvester. “Kesin tadı kaçmıştır. Aynı şampanyayı tekrar tekrar kullanır.”

Lord Sylvester büyük beceriyle ikisi için köşede bir masa, iki tabak atıştırmalık, kendisi için şarap ve Minerva için de Ratafia likörü buldu.

Minerva badem aromalı likörü yudumladı, ilgiyle etrafına bakındı.

“Çok tuhaf,” dedi, “Londra sosyetesinde her gittiğim yerde sert tavırlar ve nezaket bulacağım öğretilmişti. Ama burada... herkes nedense bunları terk etmiş görünüyor. Hanımefendilerin bazıları çok sarhoş ve yanlarında bulunması gereken refakatçilerin çoğu ortalarda yok.”

“İşin sırrı insanın nasıl davrandığında değil. Önemli olan bir kusur işlerken yakalanmamaktır. Yani toplumun asla *affetmeyeceği* bir şey yaparken. Minerva, gözlerin lamba ışığında büyük siyah göletlere benziyor ve saçların bir kuzgunun kanatları gibi parlıyor.”

“Denemeniz işe yaramıyor,” dedi Minerva, “Utaniyorum.”

“Siz denemiyorsunuz. *Ben* kendimi şu an için size âşık olduğuma ikna ettim ve çok zevk duyuyorum. Bana bakın!”

Minerva lordun gözlerine baktı. Gözleri ne kadar da yeşildi!

“Kimse izlemiyor. Elimi tutun.”

Minerva

Tereddütsüz yeşil bakışlar tarafından hipnotize edilmiş gibi hisseden Minerva elini uzattı ve elinin lordun uzun parmakları tarafından sarılmasını hissetti.

Lord başparmağını nazikçe Minerva'nın avucunda gezdirdi.

“Seni seviyorum, Minerva,” dedi.

Minerva'nın başı döndü. Baş döndürücü bir duygu girda-bında dönüp duruyor gibiydi. İçinde derinlerde küçük bir ses, “Keşke ciddi olsaydı,” diye çılgık atıyordu.

“Âşıkmiş gibi yapmakta çok başarılısınız,” dedi Minerva nefes nefese. “Hiç âşık olmadığınızı sanıyordum.”

“Olmadım. Yani aşk diyebileceğim bir duygu yaşamadım. Şehvetime biraz maneviyat katmayı severim ama tutku sona erdiğinde geriye hiçbir şey kalmaz.”

Oğlak derisi eldivenini Minerva'nın kolunda yavaşça gezdirdi ve sonra elini zapt ederek eğildi, dudaklarını Minerva'nın bileğinde deli gibi atan nabzına bastırdı.

Minerva'nın titreyen diğer eli sanki otomatik olarak hayat bulmuştu ve uzanarak lordun sık, altın kahve saçlarını okşamaya başladı. Ardından Minerva'nın zihninde alarm zilleri çalmaya başladı.

Bu tür duygular günahtı. Bu adam bu oyunu muhtemelen defalarca oynamış pişkin bir zamparaydı. Elini geri çekti ve iki elini de kucağına koyarak cüretkâr bir tavırla lorda baktı.

“Zor bir vakasınız,” diye mırıldandı lord. “Yemeğinizi yiyin.”

Lord Sylvester'ın havadan sudan konuşmaya başlaması ve yeniden o havalı, zarif yabancıya dönüşmesi Minerva'yı şaşırttı. Bir kez daha o tuhaf kaybetme duygusunu yaşadı ve biraz olsun flört etmeye başladığını, lordun hikâyelerine güldüğünü ve kendi hikâyeleriyle onu eğlendirmeye çalıştığını fark ederek şaşırdı.

“Leydi Godolphin gerçekten iyi biri,” dedi Minerva. “Tüm cüretkâr sözleri ve tuhaf elbiseleri sadece rol icabı.”

Lord Sylvester çatalıyla Vestfalya budundan ince bir parça kopararak, “Buna inanmamalısınız,” dedi. “Leydi Godolphin kendi tarzında naziktir ama kesinlikle hiç ahlakı yoktur ve asla da olmamıştır. Aksine inanırsanız, şok yaşamınız kaçınılmaz.”

“Söylediğiniz kadar kötü biri olsaydı babam beni ona göndermezdi,” diye karşılık verdi Minerva. “Bazen bir din adamından ziyade bir avcı gibi görüldüğünü biliyorum ama bir an için bile olsa tasvip etmezdi.”

“Leydi Godolphin’i gençliğinden beri görmedi ve leydi o zamanlar ilk kez dul kalışını kutlayan havai bir güzellikti. Evet, o kocaman gözlerinizle dik dik bakabilirsiniz. Ama babamın söylediğine göre Leydi Godolphin bir zamanlar Londra’daki en güzel şeymiş. Fakat bize dönelim. Yemeğiniz bittiyse balo salonuna döneceğiz.” Başını hafifçe eğerek trompetlerin belli belirsiz duyulan sesini dinledi. “Naip geldi.”

“Ah, onu görmeliyim. Ailem onun hakkındaki her şeyi duymak isteyecektir. Onu kaçırsam beni asla affetmezler.”

Lord Sylvester peçetesini tabağının yanına bırakarak, “O halde acele etmeliyiz,” dedi.

“Sadece on beş dakika kalacakmış. Kendini halsiz hissettiği bildirilmiş ama kontes davet ettiğinde o bile katılmak zorundadır.”

Balo salonu olarak kullanılan çizgili çadıra doğru giden telaşlı kalabalığı izleyerek yürüyüş yoluna döndüklerinde Lord Sylvester onu yoldan uzaklaştırmaya ve karanlık çalılığa giden dar bir patıkaya sürüklemeye başladı.

“Telaşa kapılmayın, Bayan Armitage,” diye takıldı. “Sadece sizi en hızlı yoldan götürüyorum. En uçtaki kapıdan gireceğiz ve bu sayede bu taraftaki izdihamdan sıyrılacağız.”

Minerva

Minerva kendini, “Daha önce bana Minerva demiştiniz,” derken buldu.

“Ah ama o zaman size âşıktım. Bir an için siyah gözlerini-
zin bir göle yansıyan yıldızlar gibi parladığındaydı. Büyüleyici
gözlerin var, Minerva. Gün ışığında yağmur suyu gibi griler,
akşamüstü gümüş rengi, gece ise siyahlar. O yıldızların tekrar
parladığını görmek isterdim. Onları senin gökyüzünde ışılat-
mak için ne yapabilirim?”

Patikanın sonuna yaklaşmışlardı. Orkestranın gürültüsü ve
sohbet edenlerin sesleri akşam havasında net bir şekilde duyuluyordu.

Minerva onun ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan,
Lord Sylvester kızı kollarından hafifçe tutarak kendine çevir-
mek için hızlıca döndürmüştü.

“Bırakın beni, lordum,” diye fısıldadı Minerva. “Bağıracağım.”

“Hayır. Beni öpeceksin.”

“Lordum, ben...”

“Öp beni, Minerva.”

Sesi boğuktu ve şefkatliydi. Gözleri ay ışığında parlıyordu ve
soluk tebessümü güzel ağzında bir kıvrım oluşturmuydu.

Minerva'nın bedenine bastırды, sert bedeni genç kızın duyularına korkunç şeyler yapıyordu. Minerva bedeninin eridiğini ve lordun bedeniyle birleştiğini hissetmeye başlamıştı. Adamın eli ensesini okşuyordu ve Minerva inilti gibi boğuk bir ses çıkardı.

“Ağabeyini, akıl hocanı öpmeye korkuyor musun?” diye takıldı Lord Sylvester. “Hadi, Minerva, sevgilim, pratiğe çok ihtiyacın var. Ayrıca bizi kim görecektir?”

“Birileri görebilir.”

“Sadece ay ışığı.”

Minerva içine hücum eden tuhaf şiddetli arzulardan korkarak, “Bırakın beni,” diye yalvardı bir kez daha.

“O zaman öp beni.”

Minerva, “Ah, pekâlâ,” diyerek yüzünü buruşturdu ve büzüştürdüğü dudaklarıyla lordun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ama her nasılsa lordun dudakları Minerva’nın dudaklarına mühürlenmiş gibiydi, Minerva kendine hâkim olamadı, dudaklarının gevşediğini, lordun dudaklarının artan baskısına cevap verdiğini hissetti.

Daha sonra her türlü zaman ve mekân olgusunu kaybetti. Ilık, karanlık bir denizde durmadan dönüyordu ve asla ama asla karaya tekrar ayak basmak istemiyordu.

Lord Sylvester sonunda onu bıraktığında, Minerva’nın yaşadığı şok öyle büyüktü ki titriyordu, kocaman açılmış nemli gözlerle lorda bakıyordu. Adamın yüzündeki, ani bir farkındalık mı yoksa kaygı mı olduğunu anlayamadığı tuhaf ifadeyi hayretle fark etti.

Lord Sylvester, Minerva’nın koluna girerek ve balo salonuna doğru yürümeye başlayarak, “Hiç vals yaptınız mı?” diye sordu.

“Ha-hayır.”

“Denemek ister misiniz?”

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Minerva. Lordun nasıl bu kadar soğukkanlı görünebildiğini merak ediyordu.

Balo salonunun girişine vardıklarında yüzlerce mumun parlak ışığı yüzünden gözlerini kırıştırdılar.

“Sylvester!”

Lord Sylvester sessizce bir şeyler söylendi. Karşılarında ışıldayan bir tebessüm ve sert bakan gözleriyle kızıl saçlı çekici bir kadın duruyordu.

Minerva

“Bayan Armitage, Bayan Dattrey’yi tanıştırmama izin verin. Bayan Armitage şehre yeni geldi.”

“Ve ay ışığında hıncır Sylvester ile mi dolaşıyor? Ayıp size lordum. Genç masumların peşinde koşmak size hiç yakışmıyor.”

Lord Sylvester tek camlı gözlüğünü takarak Bayan Dattrey’nin boyalı yüzünü inceledi. Gözlüğünü bırakıp hafifçe iç çekerek, “Haklısınız,” dedi. “İlgimi genellikle fahişelere saklarım.”

Bayan Dattrey tiz bir kahkahayla, “Vay canına, Sylvester,” diye bağırdı. “Gerçekten çok kızgınsın.”

Minerva kolunu Lord Sylvester’in kolundan çıkararak refakatçi kadınlara doğru yürüdü. Öfkeden yüzü yanıyordu. O korkunç kadın... Adama Sylvester diye hitap ediyordu. Ve kadının ona bakışı çok samimi bir ilişkileri olduğunu işaret ediyordu. Ayrıca Lord Sylvester genellikle fahişelerle düşüp kalktığını söylemişti. İtiraf etmişti! Minerva ise öyle bir adamın onu samimi bir şekilde tutmasına izin vermişti. Genç kız, Leydi Godolphin’in yanına varamadan şişman ve kırmızı yüzlü Harry Blekinsop vals için elini istemeye geldi. Minerva ilk başta bu dansı bilmediğini açıklayamayacak kadar öfkeliydi ve sarsılmıştı.

Adamın onu piste götürmesine izin verdi ve eli beline dolınca korkuyla iç çekti. “Bu dansı yapamam!” diye bağırdı.

“Ah, çok basit,” dedi Blekinsop hırıltılı bir sesle. “Sadece beni izleyin.”

Minerva durmadan döndürülürken tökezlenip düşmemeye çalışıyordu. Adam Minerva’nın kolunu müzikle uyumlu biçimde çevik bir şekilde havaya kaldırıp indiriyordu ve Minerva hafif eteğinin bacaklarından havalandığını hissedebiliyordu. Leydi Godolphin’in düşünceli davranışı sayesinde bir çift mavi ipek çorap bağı taktığı için memnundu.

İnsanın çorap bağlarının görünmesi utanç vericiydi fakat Leydi Godolphin'in de belirttiği gibi bir şekilde görünürlerse en azından güzel olabilirdi.

Yine de Minerva dansın biraz edepsizce olduğunu hissetti. Bay Blekinsop nizam gereği onu otuz santim uzağında tutsa da Minerva valsın çok hızlı olduğunu düşünmeden edemedi. Ayrıca balodaki kadınların çoğu yarı çıplakmış gibi görünüyordu. Minerva tüm Londra'nın mümkün olduğu kadar çok çıplak ten göstermeye kararlı olduğunu hissetti. Hicivcinin de söylediği gibi: "Uşak veya erkek hizmetçi, şeffaf bir kumaştan gizli güzelliklerinin hatlarını keşfedebilsin diye hizmetçi kızlar kendilerini her türlü kombinezondan mahrum bırakmıştır."

Lord Sylvester'ı kollarında hoş bir kadınla ustaca dönerken, ardından da Albay Brian'la bir derviş gibi dönerek ten rengi ipek çoraplar ve kırmızı çorap bağlarıyla bezenmiş kaslı baldırlarını gözler önüne seren Leydi Godolphin'in sergilediği şaşırtıcı tabloyu görünce Minerva'nın huzursuzluğu daha da arttı.

Gururu imdadına yetiştii. Lord Sylvester çapkınlığının onu ne kadar çok üzdüğünü görmemeliydi. Gözleri lordun günahkârlığına bir kez daha açıldığı için minnettar olmalıydı.

Minerva, ahabları pistin kenarında kıskanarak onları izlerken Harry Blekinsop'la flört ettiğini, güldüğünü ve hararetle sohbet ettiğini ve sonunda Lord Sylvester'ı bir nebze olsun önemsemediğini fark edince rahatladı.

Bay Jeremy Bryce, "Onu etkileyecek kişinin Harry olacağını sanmazdım," derken Lord Chumley sızlanarak aynı fikirde olduğunu belirtti.

Ancak, Silas Dubois büyük burnunun yan tarafına vurarak göz kırptı. "Kız ona biraz olsun ilgi duymuyor," diye alay etti. "Etkilemeye çalıştığı kişi Lord Sylvester. Tartışmışlar ve Comfrey'ye onu hiç umursamadığını göstermeye çalışıyor. Bu ara-

da, tüm şehirde dolanan dedikoduyu duydunuz mu? Anlaşılan Bayan Armitage tüm o ahlak dersi verme işiyle sosyeteye şaka yapıyormuş.”

“Ne!” İki arkadaşı sarsılmış görünüyordu. Daha sonra Lord Chumley aklı başında görünmeye çalıştı. “Hepsinin söylentiden ibaret olduğunu biliyordum,” dedi. “Ona o yüzden bu kadar karşı çıktım. Bir kadında o tür davranışlardan hoşlanmam. Hiç kadınlara göre değil.”

Bu sırada Bay Fresne saçlarını taramıştı ve eski ihtişamına kavuşmuştu. Küçük düşürülmesinden iki arkadaşı Lord Barding ve Sör Peter Yarwood’a bahsetmeye dili varmıyordu. Ama onlara Minerva’nın züppeler hakkındaki yorumlarını anlattı.

Lord Barding somon pembesi ceketine –en azından boyun bağını oluşturan donmuş kolalı muslin tabakasının üstünden görebildiği kadarına– baktı ve “Tanrım!” diye bağırdı. “Tanrının cezası tuhaf bir kadın... Ama söylentilere göre hepimize bir oyun oynuyormuş. Sözümü dinle, seninle dalga geçiyordur.”

Vals yapan Minerva’nın sergilediği görüntüye öfkeyle bakarak, “Hayır,” dedi. “O yorumu hariç her bakımdan çok etkileyici bir kızdı. Söylediğinde ciddiydi.”

“Yani,” dedi Sör Peter Yarwood ilgisizce. “Barding ve ben yarış dışı kaldık o yüzden dert etmemiz gereksiz.”

“Diyorum ki,” dedi Bay Fresne, “eğer bahis iptalse neden buna devam etmem gerektiğini anlamıyorum.”

“Yeni bir bahis!” diye haykırdı Barding. “Yarwood ve ben onu kendine âşık edemeyeceğine on bin pound koyuyoruz.”

“Kabul!” dedi Yarwood neşeyle. “Barding ve ben sana desteğimizi sunacağız. Bunu bir düşün. Kadınlar seni hep sevmiştir.”

Bunun üzerine Bay Fresne somurtarak düşündü.

Minerva dans etmeye devam ediyordu. Dans nihayet sona erince rahatladı. Aniden Naib'i arayacağını hatırladı ve onu azıcık olsun görme şansını kaybetmemiş olmayı umdu. Leydi Godolphin hasır bir iskemlede oturuyordu ve yaşlı kavalyesi onu yelpazeyle serinletiyordu.

Minerva, Harry Blekinsop'tan kurtulduktan sonra, "Naip nerede?" diye sordu.

Leydi Godolphin yelpazesini sallayarak, "Ah, şurada," dedi soluk soluğa. "Alveney ve Brummell'in yanında." Minerva yelpazenin doğrultulduğu yöne baktı ve gece kıyafetlerinin içine tıkıştırılmış gibi görünen kumral, şişman ve gösterişli bir adam gördü. Dolgun göğsünde Dizbağı Nişanı takılıydı. Fakat Minerva sadece gücü ve ihtişamı görüyordu, kraliyet ailesine mensup birini ilk kez görmenin şaşkınlığı içindeydi. Naip, Brummell'in söylediği bir şeye kahkahayla gülüyordu. Daha sonra beraberindekilerle birlikte çadırın girişine doğru ilerledi. Birkaç dakika durarak Kontes Lieven ile sohbet etti. Ve sonra gitti.

Minerva acısını ve küçük düşmesini bir anlığına unutarak haz dolu bir iç çekti. Eve yazacak müthiş bir mektubu olacaktı.

Ev!

Aniden sezona katılma amacını hatırladı ve yüzüne bir gölge düştü.

Uzun boylu bir beyefendi sıradaki dans için elini istemeye geldi. Minerva göz ucuyla baktığında Lord Sylvester'in güzel, olgun kadınlardan birini daha dansa kaldırdığını gördü. Başını hafifçe kaldırarak kavalyesini büyülemeye koyuldu.

Leydi Godolphin, Minerva'nın gösterdiği ilerlemeyi şaşkınlık ve memnuniyetle izliyordu.

"Minerva'nın dans ettiği şu genç Chester," dedi Albay Briana. "Epey serveti var. Bağnaz Minerva'mızın bu kadar büyülenmiş olabileceği kimin aklına gelirdi?"

Minerva

“Büyüleyici,” diye düzeltti Albay Brian. “Tıpkı sizin gibi, zarif hanımefendi.”

Minerva ayakları acımaya ve bilekleri ağrımaya başlayana kadar durmadan dans etti. Pembe şafak, lambaların ışığını gölgede bırakana kadar dans etti. Lord Sylvester bir kez bile yanına gelmedi. Ama kesin ziyaretine gelirdi. Bir kadının kavalyelerinin balodan sonraki gün iltifatlarını sunmak için ziyarete gelmeleri gerekirdi.

Ama Lord Sylvester, Aubryns balosundan sonra hizmetçisiyle bir kart göndermekle yetinmişti. Kişinin bizzat gelmesi gerekmezdi. O yüzden belki de gelmezdi. Zaten Minerva’nın da umurumda değildi.

Lord Sylvester kendine de Minerva’ya da hâlâ kızgındı. Şu aptal Bayan Dattrey’ye kaba davranmıştı ve o sinir bozucu kadını küçük düşürmek niyetinde değildi. Minerva’ya ise yürüyüp gittiği için kızgındı.

Öfkesi nihayet duruldu. Gidip Bayan Dattrey’ye karşı olabildiğince kibar davranmaya karar verdi. Ve bunu yapması Minerva’yı kızdırırsa da, elinden umut etmekten başka bir şey gelmiyordu. *Neyi umut etmek*, diye sordu beynindeki küçük, korkmuş bir ses. Lord Sylvester duraksadı, omuz silkti ve Bayan Dattrey’ye doğru ilerledi.

Minerva onu gördü ve Leydi Godolphin gitmeleri gerektiğine karar verince ancak bu kadar mutlu olabilirdi.

Leydi Godolphin biraz çakırkeyifti ama Minerva’ya övgüler yağdırıyordu. “İyi ve erdemli bir kız olduğunu kabul ediyorum,” dedi şefkatle. “Uyumadan önce bana her gece okuyabilirsin.”

Kadının bu sözleri üzerine Minerva’nın acısı biraz olsun hafifledi. Lord Sylvester Leydi Godolphin hakkında yanılmıştı. Sadece biraz tuhaftı, Lord Sylvester’in iddia ettiği gibi aşâğılık bir çapkın değildi.

Eve varır varmaz Leydi Godolphin iyi geceler dedi ve saat sabahın altı buçuğu olmasına rağmen gözünü bile kırpamayacak kadar heyecanlı olduğunu söyledi.

Minerva, Leydi Godolphin'in hizmetçisi tarafından yatmaya hazırlandıktan sonra uyuyamayacak kadar üzgün olduğunu hissetti. Bir saat boyunca yatakta dönüp durdu, uyanan sokakların sesini dinledi.

Leydi Godolphin'in odasına gitmenin ve hanımefendi uyanıksa ona kitap okumanın iyi bir fikir olacağına ve bunun ikisini de sakinleştireceğine karar verdi.

Minerva bir şiir kitabı alarak Leydi Godolphin'in odalarına doğru sessizce ilerledi. Kapının dışında durarak dinledi. Leydi Godolphin'in sesi panellerden hafifçe duyuluyordu.

Minerva gülümsedi. Zavallı, komik, yaşlı kadın kendi kendine konuşuyordu. Kapının panellerine yavaşça vurdu.

"Kim o?" diye bağırdı Leydi Godolphin.

"Benim! Minerva."

"Git buradan!"

Minerva bir öğretmen edasıyla, "Size neyin iyi geleceğini biliyorum," dedi. "İçeri geleceğim ve siz uykuya dalana kadar kitap okuyacağım."

"Hayır..." diye konuşmaya başladı Leydi Godolphin ama Minerva kapıyı iterek açtı.

Battaniyeler karman çormandı.

Minerva makyaj masasında duran mumu yaktı ve yatağın yanına götürdü.

Leydi Godolphin ona vahşi gözlerle bakıyordu. Yatak örtüleri kadının etrafında intizamsız bir dağ gibi toplanmıştı.

"Git buradan," dedi Leydi Godolphin sert bir sesle. "Beni yalnız bırak, Minerva."

Minerva

Minerva yatağın yanına bir sandalye çekerek, “Bakalım,” dedi. “Uyuyamadıklarında anneme ve kız kardeşlerime kitap okurum. Bu ciltte çok güzel şiirler var. Başlıyorum...”

“Gidin! İlerleyin cesur köpeklerim, koşun.

Zevkli idmanın sevinçlerine.

Parlak kızıl sabah hızla üstümüze doğarken...”

Bu sırada Leydi Godolphin tuhaf bir şekilde kıkırdayarak yatak örtülerine şaplak attı.

Minerva ayağa kalkarak, “Bırakın sizin için örtülerinizi düzelteyim,” dedi.

“Hayır!” diye bağırdı Leydi Godolphin.

“Pekâlâ,” dedi Minerva yeniden oturarak.

“Ve sahanın eğlencelerine davet eder.

Gidin! Sesler ileride ve neşe saçıyor...”

Leydi Godolphin çok öfkeli bir sesle, “Anlaşılan tüm ailen avcılığa takıntılı. Git Minerva. Uykum geldi,” dedi.

Minerva kadına şüpheyle baktı. Leydi Godolphin’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi ve yüzünü ince bir ter tabakası kaplamıştı.

“Eğer öyle hissettiğinizden eminseniz, efendim,” diyerek kitabı isteksizce kapattı. “Ateşiniz var sanki.”

“O halde yalnız kalmam daha iyi olur,” diye çıkıştı Leydi Godolphin. “Hemen gitmezsen Minerva lazımlığı kafana fırlatacağım.”

Minerva özür dileyerek, “Beni affedin leydim,” dedi. “Sizi asla kızdırmak istemezdim. Sadece...”

“Lütfen git,” diye inledi Leydi Godolphin.

Minerva mumu söndürerek parmak uçlarında kapıya ilerledi. Dışarıda güneş parlıyordu ama pencerelerdeki kalın perdeler ve panjurlar yüzünden oda çoğunlukla karanlıktı.

Kapıyı arkasından yavaşça kapattı ve tereddüt içinde kalarak durdu. Belki de odadan çıkmamalıydı. Leydi Godolphin süzgün ve hasta görünüyordu.

Acaba doktoru mu çağırmalıydı?

Minerva emin olmak için kapıyı hafifçe araladı. Ve az kalsın şaşkınlıktan ölecekti.

Albay Brian’ın gri kafası yatak örtülerinin arasından uzanıyordu.

“Tanrım!” dedi albay. “Nefes alamayıp boğulacağımı sandım.”

“Ben de utançtan öleceğimi sandım,” diye karşılık verdi Leydi Godolphin. “Kız çıkana kadar ellerini kıpırdatmadan duramaz mıydın? Tüm bedenimde o şekilde gezdirmen... O bağnaz kız seninle cinsli münasebete girdiğimi düşünseydi hemen oracıkta düşüp bayılırdı.”

“Eğer cinsel münasebeti kastediyorsan henüz yapmadık. Gel ve öp beni seni leziz yaratık.”

Daha sonra tıkanan bir tahliye borusunun sesine benzeyen bir sürü emme sesi duyuldu.

Sarsılan Minerva kapıyı çok yavaşça kapattı. Sessizce odasına döndü ve yanan yüzünü yastığa gömdü. Leydi Godolphin’e bir daha bakmaya asla katlanamazdı. Gitmeliydi. Babası onun böyle bir evde kalmasına izin vermezdi.

Leydi Godolphin’in yaındaki bir kadın bir tarafa *herhangi biri* nasıl olur da...

Lord Sylvester’in, vücuduna bastıran sert bedeninin düşüncesi istemsizce genç kızın aklına geldi.

Ve Minerva birdenbire ağlamaya başladı.

Sekizinci Bölüm

Yeni günün aydınlığı, Minerva'nın kötülüğünü isteyen kişilerin komplolarını ve entrikalarını değiştirmeye yetmedi. Bay Fresne, Lord Sylvester'dan yediği yumruk yüzünden utançtan için için yanıyordu ve bu kızgınlığını arkadaşları Yarwood ve Barding'i galeyana getirmek, Mineva'nın küçük düşmesi için planlarını ilerletmek için kullandı.

Dört kafadar *komplolarında* enerjik Bay Silas Dubois tarafından yüreklendiriliyordu. Bay Dubois artık Minerva'dan çok Lord Sylvester'dan intikam almak istiyordu; ancak bu gerçeği kendine sakladı. Lord Sylvester, Bay Dubois'nin sahip olmayı arzuladığı ama başaramadığı her şeye sahipti. Popülerdi, birinci sınıf bir centilmendi ve kadınlar ona bayılırdı. Lord Sylvester, Minerva'nın hamiliğini üstlenmiş gibi görüldüğünden Bay Dubois genç kızı küçük düşürmenin ve itibarsızlaştırmanın mükemmel Lord Sylvester'ı üzeceğinden emindi.

Yedi adam komplimanlarını sunmak için Hanover Meydanı'na bizzat ziyarette bulundu. Üç züppe son derece ağırbaşlı giyinmişti ama Minerva'nın Lord Sylvester'la yürüyüşe çıktığını öğrendiler.

Hepsi birden, Lord Sylvester hayatında ilk kez evlenmeyi mi düşünüyor, diye merak etmeye başladı.

Lord Sylvester'in teklifini kabul etmiş olması Minerva'nın çektiği ısırap hakkında çok şey anlatıyordu. Sadece birkaç saat uyumuştı, yalnızlık ve hüsrân dolu kasvetli bir duyguyla uyanmıştı. Leydi Godolphin'in yaptıkları onu çok şaşırtmıştı ve kadının yüzüne bir daha asla bakamayacağını hissediyordu. Lord Sylvester'a gelince, o da bu berbat, ahlaksız Londra sosyetesinin ayrılmaz bir parçasıydı. Fahişelerle yatıp kalktığını itiraf etmemiş miydi zaten? Minerva'nın duygularını okşayan ve onu baştan çıkaran öpücüğü lorda göre sadece hoş bir oyundan ibaret değil miydi?

Minerva giyinmişti, oturup Leydi Godolphin'e bir mektup yazmak ve hizmetçilere sandıklarını toplamalarını söylemek üzereyken kâhya Mice, Lord Sylvester'ın geldiğini söylemişti.

Yalnız ve çaresiz hisseden Minerva daha bir dakika önce onu zihninde bir zampara olarak kınadığını unutarak lordun bu aşağılık dünyada tek arkadaşı olduğunu düşündü.

Lord Sylvester'ı görünce gözyaşlarına boğularak bu günahkâr evde bir saniye daha kalamayacağını söyledi. Adam sessizce mantosunu ve bonesini almasını söyledikten sonra onu evden çıkardı.

Minerva'yı arabasıyla Hyde Park'ın kapılarına götürdü ve genç kızın inmesine yardım ederken uşağına atlara göz kulak olmasını söyledi.

"Size gereken biraz yürüyüş yapmak," dedi Lord Sylvester.

Gökyüzü üniformalardaki gri tondaydı; tipik bir İngiliz günüydü. Parkın üzerinde sakın, gri bir gökyüzü uzanıyordu ve nemli, rutubetli bir rüzgâr Serpentine Nehri'nin sularını dalgalandırıyordu.

Lord Sylvester sonunda Minerva'yı bir bankta yanına oturttu ve ellerini tuttu.

"Şimdi," dedi.

Minerva konuşmaya çalıştı ama bunun yerine ağlamaya başladı. Lord Sylvester, Minerva kendini toparlayana kadar sessizce oturdu ve mendil görevi gören küçük, ıslak dantel parçasının onun elinden alarak yerine kendi kullanışlı mendilini verdi.

Minerva birkaç kez hıçkırdıktan sonra boğuk bir sesle Leydi Godolphin'in günahkârlığının hikayesini anlattı.

Lord Sylvester gülmek için dudaklarını ısırıyordu.

"Ayrıca Albay Brian *evli*," diye sızlandı Minerva. "Leydi Godolphin zina yapıyor."

"Gerçekten çok kötü," dedi Lord Sylvester. "Beni asıl şaşırtan şey hanımefendinin daha dikkatli davranmamış olması. Demek istediğim, görmenize sakince izin vermesi..."

"Ah, izin vermedi." Minerva kızarıp bozarak Albay Brian yatak örtülerinin altında saklanırken Leydi Godolphin'e kitap okuduğunu anlattı.

Lord Sylvester yüzünü saklamak için uzun elini kaldırdı. Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu ama yapamadığını fark etti. Sonunda mücadeleyi bırakarak kahkaha boğuldu ve soluklarının arasında bunun kaba komediden daha komik olduğunu söyledi.

Minerva'nın gerginliği ve utancı ani bir öfke patlamasına dönüştü.

"Siz de onlar kadar kötüsünüz," diyerek hiddetlendi. "Ahlaksız, günahkâr, şehvet düşkün..."

Lord Sylvester mantosunun kuyruklarındaki cepten başka bir mendil çıkararak gözlerini sildi ve "Kes şunu!" dedi.

"Bak, hayatım, yaşın biraz daha büyüdüğünde bu tür şeyleri anlayacaksın. Leydi Godolphin seni sezona dahil etme çabasıyla kibarlık etti. Ahlakı kötü ama seninki değil. Birçok hanımefendi aynı şekilde davranır ve ağızlarını sıkı tuttukları sürece

kimse önemsemez. Bana öyle ters ters bakma. Leydi Godolphin kaba biri mi? Hizmetkârlarını dövüyor mu? Hayır. Diğer insanları değiştiremezsin, Minerva. Biraz daha hoşgörülü olmaya çalış. Seninle döneceğim, bu sayede Leydi Godolphin'le karşılaştığında destek olmak için yanında olacağım. Olan biteni görmezden gelmek en iyisi olacaktır.”

“Hopeworth'u bu kadar çok özleyeceğim aklıma gelmezdi,” dedi Minerva usulca.

“Ama şehre daha yeni geldin. Ev özlemi duymak için henüz çok erken değil mi? Senin gibi genç bir hanımefendi için taşranın sakın yaşantısıyla kıyaslandığında şehirde pek çok eğlence vardır.”

“Londra beni şok ediyor,” dedi Minerva yavaşça. “Ah, ah-lak dersi vermeyeceğim. Ama Londra'yı hep bir tür Camelot gibi hayal etmiştim; açık bir günün aydınlığında süzülen kuleler ve sivri kilise binaları. Nezaket, onur ve ince espriler... Oysa sosyetenin çoğu üyesini tam anlamıyla kaba buluyorum. Ya havaya ne demeli! Kapalı havada zorlukla nefes alıyorum ve kanalizasyonlar çok iğrenç kokuyor. Ekmeğin tadı ekşi, etler sert, sular kirli ve sütün rengi mavi. Hopeworth'ta da eğleneceğimiz şeyler var. Duyabileceğiniz en güzel yerel etkinlikleri düzenleriz; koyun yıkama ve koyun kırpma, eski ve büyük bir ağacı fırlatma, köy derneği ziyafeti, harman sonu ve büyük bir domuzu yakma...”

“Domuzu *ne* yapma dedin?”

Minerva gülümsedi. “Kulağa çok rüstik geliyor olmalıyım. Köyde bir domuz yakıcımız var. Yaşlı Bay Toms, yaklaşık yirmi kiloluk büyük bir domuzu alır ve saman tabakaları yardımıyla ölü domuzun tüylerini derisini yakmadan ütüler ve domuzu güzel renkli bir lületaşına benzetir.”

“Tiyatronuz, operanız yok mu?”

“Noel’de maskeli oyuncular gelir. Her zaman gerçek kılıklı Aziz George, onun öldürdüğü Mısır Kralı ve her şeyi iyileştiren Doktor olur. Oyunların çok eski olduğunu düşünüyorum. Ayrıca orada bana *ihitiyaç* duyulduğunu hissediyorum. İnsanlara yardım edebiliyorum.”

“Bütün hayatını başkaları için yaşayamazsın,” dedi Lord Sylvester.

Minerva, “Ne demek istediğinizi anlamıyorum. İnsanın başkaları için yaşaması gerekir,” demek istedi ama kendini, “Bana o şiiri ve çiçekleri siz mi gönderdiniz?” diye sorarken buldu.

Lord Sylvester, bir inek sürüsünün parkta huzur içinde otla-
dığı yeşillığe doğru bakarak ve Minerva’nın sorusunu duymaz-
dan geldi. “Seni sarsan şey taşradan şehre gelince yaşadığın de-
ğişim,” dedi. “Burada biraz zaman geçirdikten sonra taşra sana
çok yavan gelecek.”

“O zaman değerlerimi kaybetmiş olurum.”

“Ve biraz dürüstlük kazanmış olursun. Düşünmen gereken-
leri düşünmen çok iyi bir şey fakat seni sadece belli bir süre
idare eder. Ruhun kendine karşı dürüst olması iyidir.” Yeşil göz-
leri Minerva’ya bakarken parlıyordu. “Bana âşık olsan ve man-
tığın beni geri itmeni söylese korkunç olmaz mıydı?”

“Hayır, hiç de korkunç olmazdı. Özellikle de *fahişelerle* tat-
min olduğunuzu söylediğiniz dün gecedен sonra, lordum.”

“Evet, çok kabaydım ve söylediklerimin tek kelimesinde bile
ciddi değildim. Bayan Dattrey beni çok kızdırdı. Ruhum ro-
mantizm, ay ışığı ve ılık dudaklarının hatırasıyla doluydu...”

Minerva, “Eve gitmek istiyorum, lordum,” diyerek hızlıca
ayağa kalktı ve elbisesindeki kırıksıklıkları düzeltti.

“Eğer seni utandırıyorsa bu tür sözlerle karşılaşmayı ve kaç-
mamayı öğrenmelisin,” dedi Lord Sylvester sert bir biçimde.

Minerva

“Sana iltifatlarda bulunan veya unutmayı tercih edeceğin bir şeyleri hatırlatan beyefendiden hoşlanmıyorsan sadece konuyu değiştirmelisin.”

Minerva oturmaya devam eden lorda bakarak, “Çiçekleri ve şiiri siz mi gönderdiniz diye sorduğumda yaptığınız gibi mi?” diye sordu.

Lord Sylvester ayağa kalktı. “Sen ayakta durduğuna göre ben de ayağa kalkmalıyım. Diğer taraftan, sana iltifat eden beyefendiden hoşlandıysan ama konuşmasını biraz fazla samimi bulduysan utanırsın, başını kaldırıp yelpazeni sallayarak nefesin kesilmiş gibi yapıp, ‘Ah, lütfen yapmayın,’ dersin. Tüm bunlar oyunun bir parçasıdır. Gerçekten evlenmek istiyorsun, değil mi?”

Minerva başını çevirip ileri doğru gururla bakarak, “Ailemi borç kapanından kurtarmak istiyorum,” diye bağırdı.

“Nasıl bir asalet! Nasıl bir fedakârlık!” diye dalga geçti lord hazretleri.

“Sizin kesinlikle anlamadığınız bir şey, lordum.”

“Ah ama anlıyorum. Hakikat olduğunda. Gel hadi, Minerva, gidip Leydi Godolphin’le yüzleşelim. Yolda bana şu kız ve erkek kardeşlerinden bahset.”

Minerva dudağını ısırды ama sevgili ailesi hakkında konuşma arzusu çok güçlüydü.

“Harika çocuklardır ve onları tüm kalbimle seviyorum. Elbette, Annabelle on altı yaşına girdiği için artık çocuk sayılmaz.” Minerva farkına varmadan Lord Sylvester’in koluna girdi. “Annabelle çok güzeldir. Babam sarışın kızların revaçta olmadığını söyledi ama Annabelle’in Londra’da benden çok daha fazla şansı olurdu. Çok güzel flört eder.”

“Peki, sarışın Annabelle kiminle flört ediyor?”

Minerva'nın küçük, etkileyici yüzüne gölge düştü. "Ah, aslında çok korkunçtu. Leydi Wentwater'ın yeğeniyle nişanlanacaktı. Bu arada, Leydi Wentwater bizim komşumuz oluyor. Ama adamın bir *köle taciri* olduğu ortaya çıktı."

"Ah, yani Annabelle'i flört ederken görme şansın oldu. Muhterem peder evlenmelerini yasakladı mı?"

"O raddeye gelemedi. Annabelle dahil hepimiz Bay Wentwater'dan tiksindik. Yaptığı ticareti duyduktan sonra evlilik teklifi olmadı."

"Ya diğerleri?"

"On dört yaşındaki Deirdre var. Çok yaramazdır ama zekidir, sürekli süslenip püslenir. Çok akıllı ve haşarı... Sonra Daphne geliyor, onun ardından da Diana ve sonra Frederica. Oğlanlar, Peregrine ve James, harika küçük adamlardır. Tek yumurta ikizleridir ve onları ayırt edebilen tek kişinin ben olduğumu söyleyebilirim..."

Minerva, Lord Sylvester'in koluna girerek ve ışıldayan yüzünü ona çevirerek konuşmaya devam etti.

Minerva ile Lord Sylvester, parkın kapılarına doğru yürürken, Bay Silas Dubois bir ağaç gövdesinin arkasından yavaşça çıkarak çifti inceledi. Lord Sylvester'a olan nefreti o kadar ağır basıyordu ki resmen titriyordu ve lord hazretleri ona doğru gönderilen düşmanca dalgaları hissetmiş gibi başını Bay Dubois'ya doğru hafifçe çevirdi.

Minerva hayatı boyunca böyle iyi bir dinleyici görmemişti. Ailesi hakkında konuşmak güvenini tazeledi ve bu günahkâr dünyayla baş edebilirmiş gibi hissetmesini sağladı. Yeşil salona girdiğinde ve Leydi Godolphin'in gayet normal görüldüğünü fark edince –elbette leydi Godolphin'in herhangi bir zamanda normal görüldüğü söylenebilirse– kendinin bile şaşırdığı bir soğukkanlılıkla selam verebildi.

Minerva

Leydi Godolphin, Ciudad Rodrigo'nun alınması yüzünden İngiliz başarısıyla dolup taşıyordu, Wellington'ı öve öve bitiremiyordu ve Whigs partisinin can çekişmesini umuyordu. Galler Prensi geçen yıl saltanat vekili olarak atandığında Whigs büyük bir darbe almıştı. Wellington'ın aptal bir beceriksiz olduğu ve Napolyon'a karşı savaşın zaman kaybı olduğu inançlarına destek verdiğini farz etmişlerdi. Naip açılış konuşmasında Wellington'a övgüler yağdırırken Fransızları yerin dibine sokmuştu.

Leydi Godolphin'in savaşla ilgili görüşü belki tuhaftı ve Britanyalıların Fransız "zinalarının" tepesine binmelerini coşkuyla anlatırken Lord Sylvester başını hızla çevirmek zorunda kalmıştı.

Tüm bunlar Minerva'ya yabancı geliyordu. Hopeworth'ta köylüler savaştan habersiz görünüyordu. İspanya çok uzaktaydı ve Napolyon onları uzun süre dehşete düşüren bir gulyabaniydi, onun tehdit oluşturmaya devam ettiğini unutmışlardı. "Ama anlamıyorum," diye bağırdı Minerva. "Fransızlar bu kadar aşağılıksa, onlarla bir savaşın içindeyse, onları bu kadar hakir görüyorsak neden onların modalarını benimsiyoruz ve sosyetedeki herkes neden konuşmalarını Fransızca kelimelerle süslüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Leydi Godolphin. "Ama St. James'te söylediğimiz gibi *chaçun á son goat*, yani zevkler ve renkler tartışılmaz."

Leydisinin sözcükleri yanlış kullanmasından bıkan Minerva, "Gout," diye düzeltti.

"Nereye gideyim?" diye sordu Leydi Godolphin şaşırarak.

"Bayan Armitage sadece bu öğleden sonra herhangi bir randevunuz var mı diye merak ediyordu," dedi Lord Sylvester inadına.

Leydi Godolphin kıza şaşkın bir bakış atarak, "Bu öğleden sonra yok," diye cevapladı. "Aksanının kaymamasına dikkat

etmelisin, Minerva. Git olacak, gout değil. Kırsal sesler uygun olmaz.”

Minerva omuzları gülmekten titreyen Lord Sylvester’a ters bir bakış atarak, “Pekâlâ, leydim,” dedi.

“Bu akşamdan önce biraz kestirmek için yatmam gerekiyor. Yaptığım onca aktivite beni yordu,” dedi Leydi Godolphin hiç utanmadan. “Uslu duracağına itimat ediyorum, Comfrey.”

Leydi Godolphin sallanarak çıktı.

“Onu cesaretlendirmemelisiniz,” dedi Minerva sertçe. “Lisa-nı dehşet verici. Fransız zinaları.”

“Sanırım leydi hazretleri zindan demek istedi.”

“Ah.”

“Çok hınzır bir ruhun var, Minerva.”

“Hiç de değil. Şimdi izin verirsiniz...”

Lord Sylvester, Minerva’nın elinin üstüne eğilerek öptü ve onu tutmaya devam ederek doğruldu, genç kızın gözlerinin içine baktı. Minerva o tuhaf erime duygusunu hissetti. Kendini lordun kollarına atmak için duyduğu acı verici özlem duygusuna dayanamayan Minerva bu hisle mücadele etmek için elini kaba bir şekilde geri çekti, şöminenin yanına giderek lorda arkasını döndü.

Ancak sonunda arkasını döndüğünde ve Lord Sylvester’ın gitmiş olduğunu gördüğünde daha da sinirlendi.

Minerva, Leydi Godolphin’in zina işlediğini keşfettikten iki gün sonra Hopeworth köyünün üstüne sakin, güneşli bir sabah doğdu.

Annabelle uzun bacaklarını uzatıp gerinerek kiliseye giderken ne giymesi gerektiğini düşünüp duruyordu. Guy Wentwater hafta boyunca akşam dualarına katılmamış olsa da Annabelle onun kiliseye geleceğini hissediyordu. Josephine ve Emily Almack'ın çarşamba günü yapılacak açılış balosuna katılabilmek için Londra'ya gitmek üzere pazartesi yola çıkacak olsalar da Annabelle, Guy ona karşı olan hislerini canlandırabilecek mi diye görmek istiyordu. Sör Edwin'in kızlarından birinin sevgili olduğunu görmek çok sinir bozucu olurdu.

Annabelle ev işlerinden ve kilise görevlerinden bıkmıştı ve Minerva'nın böyle bir emsal oluşturmamış olmasını diliyordu. Yapması gereken ziyaretler, fakirler için hazırlanması ve hastalık durumuna hazırda tutulması gereken yatak örtüsü ile çarşafın bulunduğu kilise torbaları, düzenlemesi gereken ev bütçesi vardı. Annabelle'in eğri büğrü yazıları Minerva'nın evle ilgili çiziktirdiği muhasebe kayıtlarının düzgün satırları altında düzensiz görünüyordu.

Sonunda bahar dalları desenli güzel muslin bir elbise giyerek çocukları Bayan Armitage'in hevesiz teftişine götürdü. Bayan Armitage ikizleri kulaklarını temizlemeye ve Deirdre'yi saçlarını tekrar söküp örmesi için gönderdiğinde Annabelle ani bir sabırsızlık duygusuna kapıldı.

Sonunda kiliseye giden kısa yürüyüş yoluna çıkmaya hazırdılar.

Önceki gece sağanak yağmur vardı, yeni çıkan yeşil çiçekler gürleşmişti ve ipek gibi parlıyordu. İnekler çamurlu otlaktaki su birikintilerinde hareketsiz duruyordu ve kıvrak bir rüzgâr solmuş alıç çiçeklerinin havada dans ederek öbekler halinde su dolu yoldaki çamurlu çukura düşmesine yol açıyordu. Annabelle çamur yüzünden güzel ayakkabılarının üstüne nalınlarını giymek zorunda kalmıştı ve kiliseye varmadan nalınlarını çıkarmasının mümkün olup olmayacağını merak ediyordu.

Annabelle'in papaz konutunda sabahtan akşama kadar duyduğu tek muhabbet paraydı, daha doğrusu parasızlıktı.

Babasının görkemli tazılarından birinin satılması onları dar boğazdan kurtarabilecekken sürekli kısıntı yapmaktan bıkmıştı. Güzel şeylere ve kültürlü ortamlara arzu duyuyordu. Guy zengindi, Guy yakışıklıydı, Guy ona tüm bu hazları sağlayabiliyordu.

Annabelle onu geri iterek fazla mı gururlu davrandığını merak etmeye başladı. Guy'ın bir köle taciri olduğunu haykıran vicdanı biraz para ve güvence arzusunun feryadı altında boğuluyordu.

Dışarıdaki güneş ışığından sonra kilise serin ve nemli geldi. Şövalye Radford'un kilise sırasının yanından geçerken saygılarını sunan her zamanki köylüler; kilisenin ön kısmında okuma bilmeyen ve toplu dua kitaplarına boş bir şaşkınlık ifadesiyle bakan bir grup yaşlı erkek ve kadın; üst balkonda ise çiftlikte yetişmiş bir sürü sarsak oğlan vardı. Koroya her zamanki gibi büyük viyolonselde nalbant, klarnette berber, fagotta değirmenci ve flütte fırıncı eşlik ediyordu. Hepsi cemaate Mezmurlar Eski Lahit'ten Sternhold ve Hopkins versiyonlarında rehberlik etmek için hazırды.

Armitage ve Radford ailelerinden ölenlerin anısına yapılan mermer levhalar uzun cam pencerelerden yansıyan ışıktaki solukça parlıyordu. Mozaik camlar VIII. Henry'nin askerleri tarafından parçalanmıştı ve bir daha yenilenmemişti. Vitrayların tek bir görkemli parçası mihrap penceresinin tepesinde rengârenk ışık prizmalarını Minerva'nın işlediği güzel sunak bezine yansıtmaya devam ediyordu.

Anne babalarının yanında oturan Josephine ve Emily incik boncuk kaplıydı ve yerlerinde duramayarak kıkırdıyorlardı. Armitage ailesi iki sırayı kaplıyordu. Bayan Armitage küçük ço-

cuklarla bir sırada otururken Annabelle daha büyük olanlarla diğer sıradaydı. Leydi Wentwater, Armitage ailesinin karşısındaki sırasında tek başınaydı. Annabelle başını eğerek hüznle elbisesinin kumaşına baktı ve hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalıştı.

Kendiliğinden ayin kurallarına göz geçirmeye başladığında sağ yanağında hafif bir karıncalanma hissetti. Guy Wentwater'ın gelmiş olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

Bonesinin gölgeleğinin altından kaçamak bir bakış attı ve Guy'ın neşeli, soluk mavi bakışlarıyla karşılaşınca utandı.

Annabelle, Minerva'daki aşırı faal vicdanla kutsanmamıştı –ya da lanetlenmemişti, istediğiniz şekilde görebilirsiniz– o yüzden düşüncelerini günahkâr bulmadı.

Babasının dindar bir adam olduğunu düşünmüyordu ve bazen avlanma takıntısını alaycı bir şekilde komik buluyordu. Kendine has yöntemiyle cemaat üyelerini çoğu papazdan daha çok önemseyen bir papaz olduğunu öğrenseydi çok şaşırırdı.

Yine de rahibin vaiz kürsüsünde yaptığı konuşma her zamanki tarzında olduğundan Annabelle düşünceleri yüzünden suçlanmamalıydı.

Babası vaazına Matta'dan çok iyi bilinen bir metinle başlamıştı. “Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalışırlar ne de iplik eğirirler.” Daha sonra, insanların ve hayvanların çok çalışmasının gerektiğini belirterek devam etti. Örneğin tazıları yazın dinlenmeyi hak etmişlerdi. Erkekler tilki peşinde koşan tazılar gibi, yani birlikte ve uyum içinde çalışmalıydı.

“Yardımlaşmak tilki tazılarının bir özelliğidir. İçlerinden biri keşif olduğunu düşündüğü bir şey bulursa geri kalanlar bir şey bulmuş mu diye bakmak için yanına koşar.” Ve böylece papaz tuhaf bir şekilde köylüleri köpek sürüsüne benzetti ve son büyük sur üflendiğinde hazır olmalarını söyledi.

Cemaatin daha az okuryazar olan kesiminden onay mırıltıları yükseldi. Papazın konuşmasında Minerva'nın şatafatlı fikirlerinden daha fazla anlayabilecekleri bir şeyler vardı.

Tören sona erince Annabelle kardeşlerini önüne katarak kuzenleri ve onların ebeveynleri Sör Edwin ile Leydi Armitage'in durduğu eğik mezar taşlarının yanına götürdü. Guy Wentwater ise Leydi Wentwater'ın koluna girerek dışarı çıktı. Annabelle'e başıyla selam verdikten sonra Josephine ve Emily'nin yanına gitti.

"Yüzünü ne cüretle kilisede gösterdiğini merak ediyorum," diye tısladı Deirdre. Annabelle, "Sessiz ol. Artık ticaret yapmıyormuş," diye mırıldandı.

Annabelle, Guy Wentwater'ın ailesi tarafından tersleneceğini bildiği için ona katılmadığını düşünerek kendini teselli etti. Annabelle onu bir kez daha çekici bulmuştu. Emily ve Josephine ile öylesine büyük bir rekabet içindeydi ki rekabet ruhunun tek başına bile bir erkeği çekici kılmaya yeteceğinin farkında değildi.

Annabelle kendini yüzüstü bırakılmış ve bunalmış hissederek aile üyelerinin bulunduğu yerin en ucuna doğru yürüdü.

Günün ferahlığı geçiyordu ve ince bir sis güneşi örtüyordu.

"Piiişt!"

Annabelle başını hızlıca çevirdi ve köydeki çocuklardan birinin çitteki yapraklardan fırlayan kirli suratını gördü.

"Ne var Jem?"

Çocuk buruşmuş bir notu uzatarak Annabelle'in eline koydu.

Annabelle dar yolun iki tarafına da gizlice bakındı. Aile üyeleri epey ilerideydi ve yoldaki bir dönemece gelmek üzereydiler.

Minerva

Notu hızlıca açtı. “Sevgili A,” diye okudu. “Sizinle ailenizin önünde konuşamam. Lütfen benimle arazinin köşesindeki korulukta buluşun. G.”

Annabelle’in kalbi bir an için tepesindeki tarlakuşu gibi neşeyle şarkı söylerken bir anda yere çakıldı. İnsanın ailesinin onayını alarak genç bir adamla flört etmesi başkaydı. Ama onunla gizli kapaklı buluşması yanlıştı. Minerva’nın evde olmasını diledi. Minerva gitmesine izin vermezdi ve karar vermeyi Annabelle’in omuzlarından almış olurdu. Fakat günlerden pazardı, Minerva Londra’daydı ve muhtemelen kilisedeydi...

Zavallı Minerva bir Londra kilisesini ilk ziyaretini çok tuhaf buldu. Dini bir törenden çok gürültücü bir kalabalığa benziyordu. Minerva ve Leydi Godolphin meydanın hemen karşısına yürüdükleri ve arabacıları topluca ilerleyen araba sırasına girerken beklemek zorunda kalmadıkları için şanslıydı. Kadınların şık elbiseleri, şarkılar, orgun yüksek sesi, çatlak ve detone bir sesle bağıra bağıra ilahi okuyan yaşlıca bir lordun başka birileri de söylüyor mu takmadan sebep olduğu rahatsızlık, gençlerin arasında dua kitaplarının kenarlarından kaçamak bakışlarla durmadan devam eden gizli cilveleşmeler ve yaşlılardan gelen gürültülü horlamalar töreni gerçekten çok tuhaf kılıyordu.

Ona kur yapan yedi adam da oradaydı fakat hepsi son derece usturuplu giyinmişti. İlahileri yürekten söylemeleri ve tüm dikkatlerini törene vermeleri onları tanıyanları şaşkına çevirmişti. Minerva’nın sosyeteyle dalga geçmediğine kanaat getirmişlerdi, ilk düşündükleri kadar bağınaz biriydi.

Tören sona erdikten sonra, kilisenin dışında Minerva’nın etrafına üşüşerek, diğer kadınların kıskanç bakışlarının Minerva’nın üstünde toplanmasına ve kızın kendini huzursuz hisset-

mesine yol açtılar. Minerva çok uğraşsa da hiçbirini, hatta için için yanan Bay Fresne'yi bile çekici bulmuyordu.

Leydi Godolphin de yarasına tuz basarak yedi adamı da şarap ve bisküvi için davet etmişti. Ancak, Minerva, Lord Sylvester'in talimatlarına uyarak elinden geldiğince flört etti. Çünkü bir şekilde biriyle evlenmeliydi. Ailesi ondan bunu istiyordu. Ayrıca oğlanların okul ücretleri ödenmeliydi.

Önceki geceden üç kavalyesi kompliman yapmak için uğramıştı fakat çok fazla ahlak dersi veren ve Minerva'nın şöhretini bir kez daha kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmasına yol açan yedi adamın hezimetine uğramışlardı.

Sonunda gittiler. Minerva kendini hırçın ve huysuz hissediyordu. Rahatlamak için Leydi Godolphin'e *Death Bed Scenes* isimli gelişim kitabından en sevdiği bölümlerden biri olan ve Kafir Çiftçi'nin hikayesini anlatan bir kısım okudu.

Minerva sonunda Leydi Godolphin'in onu dinlemediğini anladı. İç çekerek kitabı bıraktı.

Minerva, "Leydim," deme cüretinde bulundu, "zina işleyenlerin sonsuz ateşte yandıklarına inanıyor musunuz?"

Leydi Godolphin şaşkın bir masumiyetle, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç düşünmedim."

"Şimdi düşünün," diye teşvik etti Minerva ısrarla.

Leydi Godolphin düşünmeye odaklanınca, kadının yüzündeki boyalar korkunç kırıksıklar halinde büzüştü. Başını salladı. "Bilmiyorum," dedi tekrar, "ama cehenneme gittiğimde sana bildiririm."

"Leydim!"

"Minerva, böyle kasvetli şeyler düşünmemelisin. Tüm taliplerine bakılırsa yakında evlenmiş olacağını düşünüyorum. Vay canına, kısa süre içinde geriliğini düşünüyor olacağız. Godolp-

Minerva

hin'le evlendiğimde çok güzel bir geriliğim vardı. Tamamen dantelden ve satendendi. Kocam bile kumaşı parmaklarında gezdirirdi ve hiç o kadar güzel bir şey görmediğini söylerdi.”

“Gelinlik mi demek istiyorsunuz, leydim?”

“Gerilik, gelinlik, ne fark eder? Lord Chumley bence en iyi talibin.”

“Koyuna benziyor.”

“Çoğunun koyunlarla ortak bir yanı vardır. Comfrey'nin evlenecek bir tip olmaması çok yazık. Elindekilerle en iyisini yapmak zorundasın. Chumley nispeten genç sayılır. Evlendikten sonra da âşık olabilirsin. Sosyetedeki kadınların çoğu öyle yapar.”

Ama Minerva güzel başını salladı. “Evlendiğimde ne olursa olsun kocama sadık kalacağım.”

“Chumley'yi bir düşün. Her kadın aklına koyarsa kendini âşık olduğuna ikna edebilir.”

Peki, âşık olmadığına ikna edebilir mi, diye düşünen Minerva'nın aniden canı sıkıldı. Zaten Lord Sylvester'a âşık olamazdı. Olamazdı.

Hafifçe iç çekerek çıkmak için izin istedi ve eve mektup yazmaya odasına döndü. Annabelle olsaydı sezondan kim bilir nasıl keyif alırdı! Minerva belki yüzüncü kez, benim yerime onun burada olmaması çok yazık, diye düşündü.

Dokuzuncu Bfm

Papaz, büyük kafasını yana eğerek av köpeklerinin yaz kulübelerinden müzik gibi gelen seslerini zevkle dinledi. Köpekler diğer kabiliyetlerinin yanına şarkı söylemeyi de katıyor gibiydiler, özellikle de parlak ve güneşli günlerde. Sesleri koro halinde yükselip iniyordu ve papaz bunun yeryüzündeki en tatlı müzik olduğunu düşünüyordu.

Shakespeare'in Bir Yaz Gecesi Rüyası'ndaki, Theseus karakteri gibi köpeklerini düşünüyordu. "İş ahenkli ses çıkarmaya geldiğinde sırasıyla dizilmiş anlardan aşağı kalmazlar."

Papaz meyve bahçesinin kenarındaki bir ağaç kütüğüne oturmuş, sabah havasının tadını çıkartıyordu.

Bereketli bir hasat olacağına dair işaretler vardı. Aklından en büyük kızı geçti. Minerva'yı asla gndermemeliydi. Minerva çok güzeldi fakat sevgi dolu babası bile kızının bir kız kurusu olmak için yaratıldığını itiraf etmeliydi.

Dahası, onu şimdiden özlemişti. İşler eskisi gibi pürüzsüz ilerlemiyordu. Çocuklar sürekli kavga ediyordu. Diğer taraftan, Minerva'nın paralı biriyle evleneceğini garantilemesi konusunda Leydi Godolphin'e itimadı tamdı. Çünkü Leydi Godolphin'de eskiden beri parasını geri alma zaafı vardı. Minerva'nın görev duygusuyla hoşlanmadığı bir adamla evlendiği düşünce-

si yüzünden vicdanı sızlıyordu. Daha sonra, dünya düzeninin böyle olduğunu düşünerek kendini teselli etti. Kendi karısının bile ondan pek hoşlanmadığından emindi. Evlendirdiği, mih-rapta önünde duran, bahar kokan ve daha bir yıl bile geçmeden kedi köpek gibi dalaşan onca çifti düşündü. Daha uysal olanlar daha iyi yuva kuruyor gibiydi.

“Bay Armitage!”

Papaz başını kaldırdı, sakince düşündüğü anın bozulmasın-dan dolayı öfkelenmişti.

Yardımcısı Bay Pettifor önünde duruyordu, adamın uzun, kırmızı burnunun ucu heyecandan seğiriyordu.

“Evet, Pettifor, ne var?”

Papaz yardımcısı, “Dedikodulara inanmam,” diyerek göster-melik bir giriş yaptı.

“O zaman inanma,” dedi papaz mantıklı olarak. “Şu tazıları dinle, Pettifor. Semavi bir müzik, kesinlikle öyle. Semavi mü-zik.”

“Evet, evet, Bay Armitage ama sanırım... size... söylemeli-yim. Bayan Annabelle hakkında.”

Bir çimen parçasını aylakça tekmelemekte olan papaz durdu ve kürek biçimindeki şapkasının gölgeliğinin altından gözlerini kısarak, papaz yardımcısına keskin bir bakış attı.

“Annabelle, heh! Öt bakalım o zaman. Ah, hadi ama. Vicda-nını rahatlatacaksa sana *emrediyorum*.”

Papaz yardımcısı eğilip fısıldamaya başlayarak, “Pazar günü,” dedi. “Bayan Annabelle arazinin köşesindeki koruda Bay Wentwater’la görülmüş. Pazar öğleden sonra. Şehvetli bir pozisyonda görülmüşler.”

Papazın alnında ter damlacıkları belirdi fakat sakın bir ses-le, “Daha açık ol,” dedi.

Bay Pettifor papaza gerilerek baktı. “Bay Wentwater... şey... elini samimi bir şekilde tutmuş ve sonra onu dudaklarından öpmüş!”

Papaz şapkasını çıkararak alnını sildi.

“Peki, Annabelle buna nasıl tepki vermiş?”

“Korkunç olan da o kısmı zaten. Gülüyormuş ve cilveleşiyormuş.”

“Yani hepsi bu mu? Bir öpücük ve elini tutmak mı?”

“Merhametli Gökler! Masum kızınız! Bu yetmez mi?”

“Ah, evet evet. Sana bunu kim söyledi, Pettifor?”

“Genç Jem Parsley.”

“Ah.”

“Jem dedi ki pazar günü erken saatlerde Bay Wentwater Bayan Annabelle’e bir not iletmesi için ona bir şilin vermiş.”

“Unut gitsin. Bu konudan bahsetme, Pettifor.”

“Ama Bay Armitage...”

“Unut gitsin, dostum. Şövalye Radford’u ziyarete gideceğim. Tek kelime daha etme. Kızlarımla nasıl baş edeceğimi biliyorum.”

Papaz tam bir saat sonra Şövalye Radford’un evinin dışında atından inerken, aslında *bilmiyorum*, diye düşündü. *Hatırladığım kadarıyla Jimmy Radford’un bir kızı vardı. O küçük eniği kamçılamaadan önce tavsîye almanın zararı olmaz. Ayrıca Annabelle’le asla başa çıkamam.*

Şövalye, bir zamanlar büyük bir gezgin olan suratsız, ufak tefek, yaşlı bir adamdı. Otantik taşra evi İtalya’dan getirtilen mermerler ve Hindistan’dan gelen pirinç eşyalar, Çin’den gelen ipekler ve Lübnan’dan getirtilen sedir oymalarla doluydu. Kimse Bayan Radford’u net olarak hatırlayamıyordu ve bazen

şövalye hiç evlenmemiş gibi geliyordu. Papazı bahçede geniş bir çınar ağacının altındaki masaya götürdü ve Hintli uşağını bir şişe şarap getirmeye gönderdi.

Şövalye tiz, gür sesiyle, “Endişelisin, Charles,” dedi. Papazın karşısındaki sandalyeye oturdu. Yanları işlemeli çoraplarındaki ince, çubuk gibi bacakları bileklerinden kibarca üst üste atılmıştı, ayakkabılarının gümüş tokalarına güneş vuruyordu. Küçük, kırışık yüzünü daha küçük gösteren, özenle bukle yapılmış ve pudralanmış bir peruk takıyordu.

Papaz öne doğru eğilerek şövalyenin dizine hafifçe vurdu. “Tavsiyene ihtiyacım var, Jimmy,” dedi. “Annabelle hakkında.”

Şövalye papaza bir kadeh uzatarak, “Bakalım,” dedi. “Bundan hoşlanacaksın, Charles. Mükemmel şarap. Ah, evet, Annabelle. Leydi Wentwater’ın yeğeniyle nişanlanmanın eşliğinden dönen kız. Fakat sen adamın köle ticareti yaptığını öğrendin ve nişan iptal oldu. Doğru hatırlıyorsam Annabelle’e bir şey demene gerek kalmamıştı. Genç adamdan kendiliğinden uzaklaşmıştı.”

Papaz, “Evet,” diyerek şarabını yudumladı ve gür kaşlarını kaldırarak şarabın geri kalanını tek dikişte içti. “Ah, gerçekten güzelmış. Evet, biraz daha alırım. Endişe beni susatıyor. Evet, Annabelle, Guy Wentwater’la cilveleşirken görülmüş. Çabuk parlayan bir adamım ve ilk düşüncem oraya gidip adamı kırbaçlamak oldu.”

Şövalye dehşetle ellerini kaldırdı. “Bir beyefendiyi kırbaçlamazsın!”

“O bir beyefendi değil.”

“Fazla heyecanlanıyorsun. İyi ki önce bana gelmişsin. Elbette bir sebepten kızınla konuşma düşüncesini reddetmişsin ve bu çok tuhaf.”

“Annabelle’in canı sıkılıyor. Etrafında genç ve zengin bir adam dolanan sıkkın bir genç kızdan daha tehlikelisi yoktur.

Eğer ona engel olursam kaçıp Gretna'ya gider. Adamdan hoşlanmıyor. Guy'ı ona hoş gösteren sadece can sıkıntısı. Burnumu sokarsam Annabelle ona âşık olacaktır.”

“Bana bunları anlatarak beni kasten üzmeye çalışmadığına itimat ediyorum, yanılıyor muyum?” dedi şövalye.

“Asla öyle bir şey...”

“Elbette yapmazsın. Kızımı yıllar önce serserinin tekine kapırdım. Kızım Mary... uçarı bir kızdı. Çoğunlukla evden uzakta oluyordum ve karım onu çok fazla şımartıyordu. Seyahatlerimden birinden döndüğümde çok uygunsuz genç bir adamla nişanlandığını öğrendim ve derhal buna bir son verdim. Kızım bana onunla kaçacağını söyleyince ben de onu odasına kilitledim. Karım –huzur içinde yatsın– tüm olanların sözlerle ifade edilemeyecek kadar romantik olduğunu düşünüyordu. Mary'nin o aptalla kaçmasına yardım etti. Gretna'da evlendiler ve sonunda güne ye geri dönerek Londra'ya yerleştiler. Onlarla her türlü ilişki mi kestim. Mary'ye para gönderiyordum çünkü çok zor durumda oldukları anlaşılıyordu. Adı Percy Fitzwilliam olan bu adam aşırı kumar oynuyordu. Mary doğum yaparken öldü ve Fitzwilliam para koparmaya çalışmaya devam etti. Onu görmeyi ve mektuplarına cevap vermeyi reddettim. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Tüm bunlar yıllar önceydi, siz burada yaşamaya başlamadan önceydi. Bunu duymamış olman beni şaşırttı, Charles.”

“İnsanlar bana pek dedikodu yapmaz,” dedi papaz. “İnsanlar dedikodu yaptığı nda ilgi göstermek zorunda kalırsın. Eski yaralarını açtığım için özür dilerim, Jimmy.”

“Hayır, artık canımı yakmayacak kadar eskide kaldı. Ama durumu farklı bir şekilde halletseydim, genç adamı Mary'nin veya karımın haberi olmadan uzaklaştırmanın bir yolunu bulsaydım kızım bugün hayatta olabilirdi. İşte sana tavsiyem, Charles. Wentwater'a oyna.”

Minerva

“Ve onu kırbaçlayayım mı?”

“Hayır, hayır. Onu korkutmanın, küçük düşürmenin bir yolunu bulmalısın. Bir düşüneyim. Bu arada sen de biraz daha şarap al, Charles.”

Papaz ona söyleneni yaptı. Güneş ışıkları çınarın yapraklarının arasından süzülerek şövalyenin buruşuk yüzüne vuruyordu. Sessizce gelen uşak masaya bir şişe daha bıraktı ve ses çıkarmadan gitti.

Bahçenin içinden Blyne Nehri'ne karışan küçük bir dere akıyordu ve sakinleştirici mırıltısı papazın başının üstündeki yapraklarda oynayan rüzgârın sesine karışıyordu.

Papaz kendini Minerva'nın şehvetli rüyalarını düşünürken buldu. Belki de bir umut vardı. Minerva gibi iyi kızlar bu tür düşünceleri doğrudan evliliğe ve çocuk yetiştirmeye bağlardı. Ama Minerva bunları sisteminden çıkarmaya meylederdi. Belki de ona bu tür duyguların doğal olduğunu söylemeliydi.

Şövalye küçük, kuru bir öksürükle papazın dikkatini çekti.

“Söyle bana Charles,” dedi. “Tilkilerin zararlı hayvanlar olduğunu biliyoruz. Köyde bir tilki olduğunu duysaydın ne yapardın?”

“Şey... elbette yakalayana kadar peşine düşerdim, onu avlardım!”

“Aynen,” dedi şövalye.

Papaz, arkadaşına şaşkınlıkla baktı, sonra minik gözleri parlamaya başladı ve dizine vurdu.

“Nazikçe, sakince,” diye uyardı şövalye. “Plan yapmalıyız...”

* * *

“Plan yapmalıyız,” dedi Leydi Godolphin. Minerva ve Leydi Godolphin, Lord Chumley’nin Surrey’de bir çayırda verdiği bahçe partisinde çimlerin üstünde birbirinde biraz uzakta oturuyorlardı.

“Evet,” dedi Minerva kederli bir sesle.

Leydi Godolphin onaylayan bir ses tonuyla, “Onu kancaya geçirdin,” dedin. “Gerçekten içinde olduğunu hiç sanmıyordum. Chumley çok iyi bir av.”

“Onun ilgisini kazanmak için benimle rekabet eden başka birini görmüyorum,” diye belirtti Minerva.

“Ah! Çünkü hepsi umudunu kesti. Almack’ın açılış balosunda onu resmen büyüledin. Comfrey müdahale edebilir diye düşünmüştüm fakat şu havalı dul Jane Carstairs’le fazlasıyla meşguldü.”

“Evet.”

“İstikrarlı biri ve görüntüsüne zamanla alışırsın. Daima istikrarlı biriyle evlenmek gerek. İlk kocam öyle değildi. İki hafta geçmeden cinsel temasla tamamlanmadığı gerekçesiyle evliliği iptal ettirmeye çalıştı fakat Brighton’da gayet tamamlanmıştı. ‘Sana kimse inanmayacaktır,’ dedim ve haklı olduğumu biliyordum.”

“Başka beyefendilerin de,” dedi Minerva, “ilgilenebileceğini ummuştum ve son derece çekici beyefendiler ziyarete geldi fakat Lord Chumley’nin üç arkadaşı veya Bay Fresne ile arkadaşları hep yoluma çıkıp diğer herkesi uzaklaştırmayı başardı. Lord Sylvester’ı bile,” diye ekledi alçak sesle.

“Ah, aklına koyduysa kimsenin Comfrey’yi uzaklaştırabileceğini sanmıyorum. Ama genç kızlarla uğraşmaz, asla uğraşmamıştır. Sadece ilgisinin azıcık da olsa seni popüler yapmasından dolayı şükret. Artık hiçbir dansa kenarda oturmuyorsun ve herkes Chumley’nin partiyi özellikle senin için verdiğini

biliyor çünkü normalde kumar masasıyla ilgili *olmayan* her konuda çok pintidir...”

“Siz de beni böyle bir adamla mı evlendireceksiniz? Cömert biri değilse aileme nasıl faydası dokunacak?”

“Ah, evlendiğinizde sana pençelerini para torbalarından ayırmasını nasıl sağlayacağını söyleyeceğim. Yılların deneyimine sahibim.”

“Evet, leydim,” dedi Minerva bitkin halde.

Lord Chumley’nin gelişini hüznle izledi. Bugün her zamankinden daha fazla yaramaz bir koyunu andırıyordu. Kumral saçları küçük, sıkı, kıvrıkcık, beyaz bir peruğun altında saklanmıştı ve sarı gözleri öfkeyle parlıyordu.

“Fırsatçılardan, yani davet edilmedikleri halde izin bile istemeden kendi kendilerini davet eden insanlardan nefret ediyorum. Comfrey atıyla havalı bir şekilde öylece geliyor, sadece geçiyormuş ve müziği duymuş, öyle diyor. Özel bir parti olduğunu söylediğimde, ‘Elbette, başka türlü bir parti vermeni beklemezdim,’ diyor, bir kadeh şampanya alıyor ve konuklarıma katılmak için yürüyüp gidiyor. İçimden onu hizmetçilerime attırmak geliyor.”

“Yapamazsınız,” dedi görmüş geçirmiş Leydi Godolphin. “Çok popüler biri.”

“Neden öyle olması gerektiğini anlamıyorum,” diye çıkıştı Lord Chumley.

Leydi hazretleri esneyerek, “Terzisine sorun,” dedi. “Albay Brian geldi mi?”

“Davetli değil.”

“Lanet sıkıcı bir parti,” dedi Leydi Godolphin. “Gidip eğlenceli birini bulmaya çalışacağım. Berbat insanlar tanıyorsun, Chumley.”

Leydi Godolphin ayağa kalkarak uzaklaştı ve Lord Chumley’yi arkasından öfkeli gözlerle bakarken bıraktı.

Lord Chumley, Minerva’yı hatırlayarak çimlerde yanına oturdu ve kesinlikle öldürücü olduğundan emin olduğu bir şekilde gülümsedi.

“Sizi çok iyi tanımaya başladığımı hissediyorum, Bayan Armitage.”

“Lordum?”

“Evet, aramızda bir bağ olduğunu hissediyorum.” Lord Chumley, Minerva’nın elini tuttu ve genç kız kendini elini geri çekmemeye zorladı. Yüzünün utanç ve öfkeden kızardığını biliyordu ve Lord Chumley’nin mahcubiyet yüzünden kızardığını sanacağından da farkındaydı.

Lord Chumley, “Aslında, bu partiyi sizin için verdim,” diye mırıldanarak Minerva’nın kırmızı yanaklarının üstünde kıpırdayan kalın kirpiklerine baktı ve ona karşı sevgi hissetti. Lord Chumley kendi planını kurmuştu. Diğerlerini memnun etmek için kaçırma işine devam edecekti ve Minerva onu seçtiğinde onu kollarına alıp diğerlerini şaşırtarak ona evlenme teklif edecekti. Her şeyi gözünde canlandırabiliyordu, Minerva’nın bedenini hissedebiliyordu, rahatlayarak kendini bırakmıştı, kendini ona bastırıyordu.

Minerva’ya yaklaşarak, “Bence,” dedi, “birini çok iyi tanımak için o kişinin aile geçmişini bilmek, ebeveynleriyle tanışmak iyi bir şey. Sizce de öyle değil mi?”

“Evet, lordum.” Minerva havanın çok sıcak olduğunu düşündü. Keşke kaçabilseydi. Ama bu adamla evlenecekti ve sonra asla kaçıışı olmayacaktı.

“O halde, onları ziyaret ederken bana eşlik ederseniz onur duyarım... demek istediğim anne ve babamı.”

Minerva

Minerva etrafına bakındı. Onun dışındaki herkes nasıl da tasasız görünüyordu. İnsanlar konuşuyor, oturuyor veya yürüyordu. Küçük bir orkestra küçük bir gölün kenarında büyüleyici şarkılar çalıyordu. Rüzgâr ağaçların ağır yaz yaprakları arasından usulca esiyordu. Leydi Godolphin ona doğru, “Kabul et,” der gibi bakıyordu.

Ve sonra Lord Sylvester biraz ileride kolunda güzel bir kadınla önlerinden geçti. Kadınla flört ediyordu, ona takılıyordu ve insanın yüreğini burkan o tebessümüyle kadının gözlerinin içine bakıyordu.

“Evet, sizinle giderim,” dedi Minerva. “Ne zaman?”

Lord Chumley yapması gereken tüm düzenlemeleri hararetle düşünerek, “Bilmiyorum,” dedi.

“O zaman her halükârda Leydi Godolphin’e bildirirsiniz,” diye belirtti Minerva.

“Elbette.” Lord Chumley Leydi Godolphin’in bir şekilde haberi olmaması gerektiğini düşündü fakat o anda bunu nasıl ayarlayacağına akıl erdiremedi. Baş komplocu Silas Dubois’ya sorması gerekecekti.

O sırada, hizmetkârlarından biri gelerek şampanya stoklarını açmalarının gerekeceğini bildirdi. Konuklar ilk partiyi içip bitirmişti.

Lord Chumley çok fazla içki tüketiminden o sorumluy-muş gibi Minerva’nın boş bardağına sertçe bakarak, “Mümkün olamaz,” dedi. “Affedersiniz, hayatım ama nasıl olduğunu görüyorsunuz. İşlerin düzgün halledilmesi gerekiyorsa her şeyle kendim ilgilenmeliyim.”

Lord Chumley’den boşalan yer, Bay Fresne’yi övme fikri aklına gelen Sör Peter Yarwood tarafından hemen dolduruldu.

Üç züppe de din adamları kadar usturuplu giyinmişti. Hepsi davet edilmişti çünkü Bay Silas Dubois bu üçünün tehdit oluşturmadığını belirtmişti. Aralarında evli olmayan sadece Bay Fresne'ydi ve Minerva adamın kur yapmasından hoşlandığına dair belirti göstermemişti, o yüzden bu üçlü başka umutlu talipleri uzaklaştırma görevi görüyordu. Sör Peter, günün sıcaklığı pestilini çıkarmış gibi her zamankinden daha halsiz ve durgundu. Aslında kendini son derece asil hissediyordu. Bay Fresne onlara Minerva'nın züppelere karşı olduğunu söylediğinden üzerinde sönük, usturuplu kıyafetler dışında bir şey yoktu. Ayrıca, partide kıyafetleriyle hava atmak istese de arkadaşlık hatırına böyle korkunç kıyafetler giyme düşüncesi ona kendini soylu hissettiriyordu.

İşin doğrusu, Minerva'nın ortaya çıkması üç komplocuyu birbirine öyle yaklaştırmıştı ki eskiden nasıl da kıran kırana rekabet ettiklerini ve tartıştıklarını unutmışlardı.

"Size özlem duyan birinin adına geldim," dedi Sör Peter baygın bir sesle. "Zavallı adam, nasıl da hasret çekiyor!"

"Anladım," dedi Minerva duygusuz bir sesle.

Sör Peter, "Ayrıca, o bir züppe değil ve züppelerden ne kadar nefret ettiğinizi biliyoruz," diyerek parmağını şakayla Minerva'nın burnunun altında sallarken az kalsın Çinli yetkililerin tırnaklarına benzeyen uzun, eğik tırnağının ucuyla Minerva'nın burnunun ucunu keşiyordu.

Lord Sylvester'in yanındaki kumral kadın neşeyle kahkaha atınca Minerva dişlerini sıkmamak için kendini zor tuttu.

"Züppelerden hoşlanmıyor değilim," dedi Minerva.

"Ama Bay Fresne'ye onları sevmediğinizi söylemişsiniz!"

"Ah, *şu mesele*," dedi Minerva omuz silkerek. "Hepinizin bana bir oyun oynadığınızı düşünüyordum, o yüzden kıyafetlerinizi uygun şekilde değiştirecek misiniz diye züppelerden hoş-

Minerva

lanmadığımı söyledim. Ve değiştirdiniz. Ama hatalıydım. İnsanların nasıl giyindiği öyle ya da böyle hiç umurumda değil.”

Sör Peter ayağa kalkarak, “Affedersiniz,” dedi. “Kendimi kötü hissediyorum. Sıcak...”

Yalpalayarak uzaklaştı. Gerçekten de kendini kötü hissediyordu. Ah, pamuklu vatkalar, sıkılaştırılmış bel, ah yüksek topuklu şık ayakkabılar ve parıltılı mahmuzlar, ah, gençlik veren allık ve boyalar; hepsini hem de hepsini onlara oyun oynayan ahlaksız, aptal bir velet yüzünden feda etmişti. Onlara *gölüyordu*. Günlerdir kargalar gibi giyiniyorlardı. Bond Caddesi muhteşem üçlünün kasılarak yürümesini izleme zevkinden günlerdir mahrumdu. Acısı kahrediciydi. Almack’ın açılış balosuna taşra papazları gibi giyinerek gitmişlerdi. Ah, acı! Önce üçünün Minerva’ya bir oyun oynadıkları gerçeği işkence çeken beynine girmiyordu. Daha sonra, ıstırabının derinlerinde bir yerde arkadaşlarının perişanlığının tadını çıkardı. Hele onlara bir söylesin!

Minerva tek başına sessizce oturdu. Hızlı hareket etmezse yanına birilerinin geleceğini biliyordu ve yalnız kalmayı özlemişti.

Hızla ayağa kalktı, konuşma sesleri ve müzik arkasında kalamaya kadar partiden uzaklaştı.

Su kenarında bir grup ağaç vardı, karşı tarafta ise gölün kenarında tek bir yassı taşın, bulunduğu küçük, çakıllı bir kumsal vardı. Minerva soğuk taşın üzerine oturabileceğini fark etti, ağaçlar partidekilerin görmemesi için kalkan vazifesi yapardı, aynı zamanda gölgeleriyle onu güneşten korurdu.

Kayaya oturarak güzel Lavinia bonesini çıkardı ve yerde yanına koydu. Eldivenlerini indirdi ve rüzgârın çıplak kollarında oynamasına izin verdi. Minerva, Vandyke etekli beyaz muslinden bir elbise ile bronz oğlak derisi Roma sandaletler

giyiyordu. İlk birkaç dakika boyunca serinliğin, özgürlük hissinin, yalnız kalmanın güzelliğinin tadını çıkardı. Daha sonra bir sıkıntı dalgası üzerine çullandı.

Birçok kız sezonu evlenmeden bitirirdi. Evlerine dönmelerine ve sonraki sene tekrar denemelerine izin verilirdi. Ama onların ailelerinin parası vardı, Minerva'nın ise yoktu.

Babasına mektup yazabilir ve onu eve götürmesi için yalvarabilirdi. Leydi Godolphin'in ahlaksızca davranışını anlatması yeterli olurdu. Babası bir gulyabani değildi. Ama oğlanlar okula gidemezdi ve kız kardeşlerinin çeyizleri ve gelecekleri olmazdı.

Minerva ahlaki standartlarının kötü şekilde kaydığından endişe ediyordu. Leydi Godolphin'e yüzü kızarmadan bakamaması gerektiğini hissediyordu fakat yaşlı kadın son derece kaygısız görünüyordu. Minerva kendini sık sık öpücükleri ve bedeni arzuyla sızlayana kadar onu sıkıca tutan güçlü kolları düşünürken buluyordu. Lord Chumley'nin yüzünü hayalindeki sevgiliye oturtmaya çalıştı fakat sürekli solarak yerini bir çift alaycı yeşil göze sahip yakışıklı bir yüze bırakıyordu.

"Evlilik hayali mi kuruyorsun?"

Minerva başını kaldırdı ve düşünmekte olduğu yeşil gözlerle baktı. Lord Sylvester ona gülümsüyordu. "Seni bulana kadar canım çıktı," dedi. "Kimseye soramazdım yoksa onlar da seni aramaya çıkabilirlerdi."

"Beni neden arama zahmetine girdiniz, lordum?" dedi Minerva huysuzca. "Son zamanlarda beni pek dert etmiyordunuz."

Minerva, Almack'taki açılış balosunu, onunla dans etmeyi, konuşmayı nasıl da hayal ettiğini, oysa lordun ona bir kez bile dans teklifinde bulunmadığını düşündü.

"Dert etmediğimi nereden biliyorsun?"

Minerva

Lord Sylvester'in elinde bir şişe şampanya ve iki kadeh vardı. Minerva'nın yanına oturdu, soğuk kalması için şişeyi suya koydu ve kadehleri düşmemeleri için Minerva'nın yerde duran şapkasına yerleştirdi.

"Sosyeteye takdim edilişimde bana yardım edecektiniz," dedi Minerva. Lordun ona çok yakın durduğunu fark ederek huzursuz oldu. Bedeninin lorda doğru olan tarafı her hücresi ona doğru çekiliyormuş gibi karıncalanmıştı. Baldırları titremeye başlayınca Minerva ellerini kucağında sıkıca kenetledi.

"Ama çok iyi gidiyordun! Yedili yalaka takımının herkesi uzaklaştırsa da sosyete senden büyülendi. Yine de Chumley'de karar kıldığını görüyorum."

"Evet."

"Bak sen! Öfkeli bir inkâr bekliyordum. Diğer erkekleri kıskandırmak için Chumley'nin ilgisini cesaretlendirdiğini sanmıştım."

"Hayır."

"Tek heceliler demek. Leydi Godolphin olsa tek heceli sözcüklere ne derdi? Muhtemelen tekleme derdi ve tek porsiyonluk muhallebi olduğunu düşünürdü."

Minerva, "Bazen onu anlamak zor oluyor," dedikten sonra suya doğru yürümeye başladı ve sakın kalmaya çalıştı. Lord Sylvester'in onu ne kadar çok rahatsız ettiğinden muhtemelen haberi yoktu.

"Fakat," diye devam etti Lord Sylvester, "kendini Chumley için israf edeceksen o halde sanırım bunu yapmana izin vermemliyim. Ne fedakârlık ama! Umarım ailen takdir eder."

"Lord Chumley çok kibar biri. Ayrıca, kısa süre içinde evlenmeliyim. İlgilenmem gereken bir ailem var. Leydi Godolphin de bu sezon yaptığı harcamaları geri ödememi bekliyor."

“Yok artık! Leydi Godolphin gibi eski alışkanlıklarına bu kadar para döken birinin kâr gözeteyeceği kimsenin aklına gelmezdi. Çok zengindir. Yanlış anlamadığına emin misin?”

“Eminim. Açıkça belirtti.”

“Peki, babanın haberi var mı?”

“Evet.”

“Bana acımasız veya anlayışsız bir adam gibi görünmemiști.”

“O bir *erkek*,” dedi Minerva bitkin halde. “O yüzden kadınların kendi evleri ve çocukları olduğunda yeterince mutlu olacaklarına inanıyor. Siz erkekler bizim cinsimizi kendinizi eğlendirecek bir şey olarak görüyorsunuz.”

“Sanırım beni çok yanlış anlamışsınız. Siz kadınların ayaklarına kapanırım. Durmadan peşinizde koşarım. Ben...”

“Çok alaycısınız. Bana bir çocukmuşum gibi davranıyorsunuz.”

“Birazcık daha fazlasısın,” dedi Lord Sylvester kıbarca. “Şunu anlamalısın, Minerva, evet, sevmediğin biriyle evlenmekte sorun olmayabilir fakat bu kişi isteklerine saygı gösterecek nazik ve güvenilir biri olmalıdır. Chumley gibi bir adamla evliliğin mahrem anlarını düşün.”

“Evliliğin mahrem anlarını düşünmek kadına düşmez,” dedi Minerva. “O kısmı sadece kadınların katlanmak zorunda oldukları bir şeydir. Erkeklerle aynı tutku ve şehvetlere sahip değiliz.”

“Öyle mi?” Lord Sylvester’ın kolları Minerva’ya dolanarak onu kendine çekti ve göğsüne sıkıca bastırdı. Minerva’nın yüzünü hafifçe öpmeye başladı; göz kapaklarına, yanaklarına ve burnunun ucuna küçük, muzip öpücükler kondurdu. Minerva onu itmek için tüm iradesini toplamaya çalıştı ama gözleri lordun kocaman açılmış baygın gözlerinin içine baktığında ağzı

Minerva

titremeye başladı. O sırada, adam dudaklarından nazikçe öptü, onu bırakacakmış gibi yaptıktan sonra bir şeyler mırıldandı ve onu tekrar öptü... tekrar... ve tekrar, ta ki inilti gibi bir ses çıkararak dudaklarını Minerva'nın ağzına sertçe bastırıp onu dudaklarını aralamaya zorlayana kadar. Minerva'nın dudağının iç kısmını ısırdı, keşfediyor, hırpalıyordu. Okşayan elleri Minerva'nın titreyen bedeninde serbestçe dolanmaya başlamıştı.

"Comfrey!"

Lord Sylvester, Minerva'yı çok yavaşça bıraktıktan sonra etrafına bakındı.

Leydi Godolphin ağaçların yanında duruyordu, tombul kolları göğsünde kavuşturulmuştu, kısa ve şişman bedeninde tuhaf ama güçlü ve otoriter bir hava vardı.

"Comfrey, Bayan Armitage konusunda niyetinin ne olduğunu sormak zorundayım," dedi Leydi Godolphin. "Bekliyorum."

Lord Sylvester ayağa kalkarak Minerva'yı da kaldırdı. Minerva'dan biraz uzaklaştı ve gergin bir ifadeyle ona baktı.

Daha sonra Leydi Godolphin'e döndü. "Bana niyetimi soruyorsunuz, hanımefendi. Kesinlikle çok kötü! En kötüsü!"

Ardından, yürüyerek uzaklaştı.

Leydi Godolphin kumsala indi ve Minerva bacakları artık onu ayakta tutamayacakmış gibi kayanın üzerine oturdu.

"Bekâretine dokunmadı, değil mi?" diye sordu Leydi Godolphin kaşlarını çatarak.

"Hâlâ bakire miyim, diye soruyorsanız, elbette öyleyim," dedi Minerva titreyen sesiyle. "Buna izin vereceğimi nasıl düşünebilirsiniz..."

Leydi Godolphin kayanın üzerinde Minerva'nın yanına oturdu. "Peki, peki, hemen telaşlanma. Bir şey olmamış, o yüzden tek kelime daha etmeyeceğim." Sonrasında Leydi Godolphin çok

daha fazlasını uzun uzadıya söylemeye başladı ve Lord Sylvester'in soğuması için suda bıraktığı şampanya şişesinden özgürce içti.

Lord Sylvester'a hiddetlenmişti, isterse Londra'daki her kadına sahip olabileceğini ve neden Minerva'nın ilgisiyle oyalandığını anlarsa çok mutlu olacağını söyledi. Adam çekici, yakışıklı ve çapkındı. Müzmin bir bekârdı. Başka bir adamın atları olabileceği gibi Comfrey'nin bir ahırını dolduracak kadar çok metresi vardı. Ama kesinlikle köylü bir kızla evlenmezdi.

Minerva başını eğerek sefil halde oturdu. Lord Sylvester onu öperken bir anlığına adamın tutkusunun da kendi tutkusu kadar büyük olduğunu hissetmişti. Fakat Lord Sylvester baştan çıkarma sanatında tecrübeliydi ve tutkuluymuş gibi yapmayı çok iyi biliyordu.

Daha sonra, düştüğü sefalet çukurunda ılık bir parıltı belirdi. Lord Sylvester'ı unutacaktı. Chumley'le evlenecekti. Nihai fedakârlığı bu olacaktı. Rahatlayarak hafifçe iç çekti. Göreve giden yol hemen önünde uzanıyordu.

Leydi Godolphin'in verip veriştirmesini yarıda kesti. "Lord Chumley'le evleneceğim, o yüzden rahatlayabilirsiniz. Paranızın her kuruşunu geri alacaksınız."

Çoğu cimri gibi Leydi Godolphin de hemen savunmaya geçti. Minerva'nın evlenmesi gerektiğini düşünmesinin sebebi bu değildi. Aksini gösteren kanıtlara rağmen o, yani Leydi Godolphin, fakir bir duldu. İki yakasını bir araya zor getiriyordu.

Minerva güneş ışıklarının Leydi Godolphin'in şişman ve pörsük boynundaki ağır elmas ve yakut kolyeye vurarak parlamasını izleyerek kadının savunmasını uysalca dinledi.

Leydi Godolphin konuşmasını, "Her neyse, seni Hopeworth gibi ruhsuz bir yerden uzaklaştırdığım için bana minnet duymalısın," diye bitirdi. "*Orada* heyecan verici hiçbir şeyin olmadığını kabul etmelisin!"

O günün erken saatlerinde Bay Guy Wentwater kuzeye giden Hopeminster yolunun tersi istikamette Hopeworth'un güneyine giden Cartham yolunda hızla ilerliyordu. Yüksek oturaklı faytonunun sarı tekerlekleri dönerken altına benziyordu ve güneş, uyumlu gri atlarının parlak böğürlerinde ışıldıyordu.

Wentwater ailesinin Hopeworth'tan yaklaşık elli kilometre uzakta oturan akrabalarını ziyaret gidiyordu.

Bu seyahati dikkatlice planlamıştı, amacı genç Annabelle'in onu özlemesini sağlamaktı. Emily ile Josephine Londra'ya gittikten sonra Annabelle'in ilgisi biraz azalmıştı ve Guy kurnazca fikir yürüterek Annabelle'in onu çantada keklik olarak görmeye başladığını ve tereddüt etmeye başladığını düşünüyordu. Köle ticaretini dilinden düşürmüyordu. Guy, Annabelle'i onunla kaçmaya ikna edebileceğinden emindi. Annabelle'i alıp uzaklara götürme fikri onu eğlendiriyordu ama skandala yol açardı ve Leydi Wentwater onu vasiyetinden çıkarabilirdi, Guy kazandığı onca paraya rağmen hep daha fazlasını isterdi. Halasının fakirlik beyanlarına bir an bile inanmamıştı, onu yaşlı bir paragöz olarak görürdü ve muhtemelen bu düşüncesi doğrudu. Hava muhteşemdi, önceki günlerin boğucu havası kalkmıştı. Büyük, yumuşak bulut kütleleri gökyüzünde ihtişamla süzülüyordu. Çalılıklar kuş civıltısıyla coşuyordu.

Arkasında, rüzgâr sesi yüzünden zayıf bir av borusu sesi duyduğunu sandı. Atlarını yavaşlatarak eşkin yürüttü. İşte tekrar duymuştu. Muhterem papazın kafayı yediğini düşündü. Yılın bu zamanı tilki avı duyulmuş şey miydi? Mümkün olamazdı. Atlarını durdurdu.

Kırlarda aniden yüksek bir bağırış yankılandı. "*Gidin! Gidin! İleri! İleri!*"

Guy, "Delirmiş," diyerek dizginleri tuttu. Ama bir sebepten başını çevirerek arkasında uzanan beyaz yol şeridine baktı.

Papazın tazıları koşarak toplu halde, coşkuyla geliyordu. Guy sessizce küfretti. En iyisi oturmak ve köpekler geçene kadar atları tutmaktı. Fakat tazıların yüksek sesle havlamaları Guy'ın içinde ilkel bir bam telini titretti ve günün sıcaklığına rağmen ürpermesine yol açtı.

Sürü ona doğru koşarken öylece kalarak onları izledi. Devasa bir avcı atının üstündeki papazın tıknaz sureti sürünün arkasında belirdi. Papaz şapkasını sallayarak tüm gücüyle, “*Durun!*” diye bağırdı. Av köpeklerini yetiştiren John Summer’ın “*Durun!*” diye cevap veren sesinin yankısı duyuldu.

Guy hoplayan, hırlayan sürü tarafından kuşatıldığını fark edince korkudan donakaldı. Atları şaha kalkıp inmeye başladı.

“Bay Armitage!” diye bağırdı Guy dehşet içinde. “Köpekleri geri çağırın!”

Papaz atıyla ilerleyerek, “Kalın!” diye bağırdı. Köpekler faytonun etrafında halka oluşturarak oturdu. Hayvanların dudakları keskin dişlerinin arkasına çekilmişti, kırmızı gözleri titreyen Guy’a çevrilmişti.

Papaz atından inerek, “Arabadan inin, Bay Wentwater, dedi.” “Size söyleyeceklerim var.”

“Ama beni parçalarlar!” diye bağırdı Guy.

“Orada kalırsanız parçalayacaklar ve onları uzun süre zapt edebileceğimden emin değilim. Aşağı inerseniz size dokunmazlar.”

“Atlarım kaçar.”

“John, Bay Wentwater’ın atlarını tut,” diye emretti papaz. “Şimdi, Bay Wentwater...”

Guy arabadan indi ve titreyen bacakları onu papaza doğru götürürken tökezledi. Papaz babacan bir tavırla kolunu Guy’ın omzuna attı ve onu yolun biraz aşağısına götürdü.

“Bunun için üzgünüm, Bay Wentwater,” dedi. “Sezon olmasına rağmen buradaki çiftçilere bir tilki musallat olmuş ve mülküne zararlı bir hayvanın girdiğini duyduğumda ondan kurtulurum. Sürüm sizden hoşlanmadı ve başka bir sefere sizi parçalamayacaklarına söz veremem. Leydi Wentwater’ı ziyaretiniz sona erdi, o yüzden Hopeworth’a bir süre dönmeyeceğinize eminim. Demek istediğim, belli olduğu üzere tazılar sizi lime lime edecektir. Bunun için üzgünüm. Ama arazimde haşarat bulunmasından hoşlanmam. Anladınız mı?”

Guy papaza baktı ve anladı.

Haysiyetini biraz olsun toparlamaya çalıştıysa da yüzü bembeyazdı ve tüm bedeni titriyordu.

Tuhaf, yüksek ve tiz bir sesle, “Bir süre dönmeyeceğim,” dedi.

“O halde endişeleneceğimiz bir şey yok. Yolunuza devam edebilirsiniz, Bay Wentwater.”

Guy her adımda ter dökerek ve sendeleyerek arabasına döndü ve kendini yukarı çekerek arabaya bindi. Tazılar yolun aşığına çekilmişti ve John Summer’ın etrafında duruyordu.

Papaz kürek şapkasını çıkarttı ve eğilerek selam verdi. “Hoşça kalın, Bay Wentwater. Sizi bir süre görmeyelim.”

Guy gülümsedi. Dudakları tazıların hırlamasının gülünç bir taklidini yapıyormuş gibi dişlerinin üzerine doğru kıvrıldı. Kamçısını şaklattı ve öyle bir hızla yola koyuldu ki birkaç saniye sonra oradan geçtiğini gösteren beyaz bir toz bulutundan başka bir şey kalmamıştı.

Papaz yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arkasını döndü.

“Bırakalım yesinler, John. Çok eski ve iğrenç olmasına rağmen umarım köpekleri zehirlemez.”

John Summer göz kırparak kolunun altındaki çuvalı açtı ve Guy Wentwater'ın arabasının altındaki kutuya saklanmış olan ölü tilkiyi çıkararak yakındaki bir tarlaya attı. Tazılar hemen tilkinin üzerine atladı. Papaz, Guy'la konuşurken John da çuvalı faytonda saklandığı yerden çıkarmıştı.

“Peh!” dedi John burnunu tutarak. “Adamın kokuyu almamış olması inanılmaz.”

“Ah,” dedi papaz neşeyle. “Onun gibi haşereler istenmediklerini hiç anlamıyorlar. İyi bir gün oldu, John ve benimle Şövalye Radford'a gelmeni istiyorum. Tüm ayrıntıları öğrenmek isteyecektir.”

Onuncu B6f6m

Brabington Markisi Peter kendine bir maşrapa daha bira doldurarak, “Seninle aynı çatı altında olma şerefini bahşetmen büyük nezaket,” dedi. “Sakin bir İngiliz kahvaltısı lüksünü bir daha asla tatmayacağımı sanıyordum.”

Lord Sylvester, *Morning Post* gazetesinin arkasından, “Evet,” dedi.

“Bir sezon daha görebileceğimi de sanmıyordum. Sırf şiddetli dizanteri ve ateş yüzünden hastane gemisinin güvertesinde bir kenara atılıp İngiltere’ye geri getirilmenin utancını anlayamazsın. Beni kendi halime bıraksalardı birkaç gün içinde alayıma dönebilecek kadar iyi olurdu.”

“Hı hı.”

“Ama artık burada *olduğuma* göre en azından bombardıman gü-rültüsünden uzakta sessiz ve sakın bir ay geçirebilirim. Çok çetin bir savaş, Sylvester. Lanet Boney Avrupa’nın çoğunu elinde tutuyor ve Whigs partisi İngilizlerin savaşmasındaki amacı anlayamıyor.”

“Öyle.”

“Söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyorsun. Muhtemelen o gazeteyi de okumuyorsun, sadece masum Minerva’yı hayal ederken bir kalkan olarak kullanıyorsun.”

“Ne!”

“Aha! Dikkatini çekeceğini düşünmüştüm. Daha şehre gelmeden bir saat önce dedikoduları duydum. Tüm kulüplerde herkesin dilinde. Papazın kızı en olmayacak talipleri –sen de dahil– parmağında oynatıyormuş.”

“Saçma.” Lord Sylvester gazetesini bırakarak arkadaşına bıkkınlıkla baktı. “O tür dedikoduları dinlememen gerektiğini biliyor olmalısın, Peter. Kısa pantolon giymeyi bıraktığımdan beri beni sürekli birileriyle baş göz ederler.”

“Bu dedikodunun farklı bir havası var.”

“İnan bana, hepsi söylentiden ibaret. Seni nasıl eğlendirebilirim? Birkaç güzel kadınla tanışmak ister misin?”

“Almayayım. Asla kadın delisi biri olmadım. Hopeminsters’da katılmayı düşündüğüm ödüllü bir dövüş var.”

Lord Sylvester, “Hopeminsters,” dedi düşünceli bir halde. “Belki sana eşlik edebilirim. Tamamen aklımdan çıkmış. Sanırım bu cumartesiydi.”

Lord Sylvester farklı boksörlerin özelliklerinden bahsetmeye başlayarak arkadaşının dikkatini Minerva’dan farklı bir yöne saptırmayı başardı.

Lord Sylvester havadan sudan konuşurken, *Minerva*, diye düşündü. *Şu lanet kızı aklımdan çıkaramıyorum. Bir bakıma, hastalık gibi bir şey.* Marki’nin yanında olmasından memnundu. Peter eski bir dosttu, yanında her zaman rahat davranabileceği bir arkadaştı. O yüzden, o lanet kızı her düşündüğünde içini kuşatan çalkantıyı neden dile getiremiyordu? Belki de tiyatro, balo ve gürültücü topluluklardan kaçmak için Peter’in ziyaretini kullanmak iyi bir fikirdi.

Kadınların hepsi ellerinden geldiğince zorlayarak peşinden koşsa da Peter’in o güne dek herhangi bir kadına fazla ilgi gös-

termemiş olması tuhaftı. Aşırı yakışıklıydı. Lord Sylvester ne kadar açık tenliyse Peter bir o kadar esmerdi. Siyah, gür saçları vardı. Lord Sylvester kalbinde ani bir sızıyla arkadaşının saçlarının Minerva'nın saçları kadar siyah olduğunu düşündü. Gözleri özgün bir sarımtırak kahve tonundaydı, "şeri" rengi gözleri vardı. Çukur çenesinin ve sert duruşlu ağzının üstünde kemerli, otoriter bir burun ile güçlü bir yüzü vardı. Uysaldı, bir panter gibi zarıftı ve Wellington'ın subaylarının çoğu gibi muhteşem dans ederdi.

Lord Sylvester aniden Peter'ın tekrar Minerva hakkında konuştuğunu fark etti. "Geçen akşam White's kulübünde adını defalarca duydum," dedi marki. "Bryce, Blenkinsop, Chumley ve Dubois bir araya toplanmış bir şeyler planlıyordu."

"Gerçekten mi! Söylesene ne?"

"Bilmiyorum. Sadece Minerva'nın adının defalarca geçtiğini yakaladım ve çok fena kişniyorlardı. Onun için korkunç bir şeyler planlıyorlar gibi geldi. Şu Dubois çok kötü bir adam. İngiltere'deki en iyi silahşordur ve iki kez düelloda adam öldürmüş. Masum görünebilmek için her zaman diğer adamın düello teklifi etmesini sağlar. Bana Bayan Minerva Armitage'den bahset."

Lord Sylvester esniyormuş gibi yaparak, "Anlatacak fazla bir şey yok," dedi. "Sosyeteye Leydi Godolphin tarafından tanıtılan, taşralı bir papazın kızı..."

"Vay canına, şu yaşlı çapkın."

"Aynen. O korkunç yaşlı kadın ve sözcükleri yanlış kullanışı. Biliyor musun, İngiliz birliklerinin Fransız zinalarına saldırdığını söyledi. Ama bazen bunu kasıtlı olarak yaptığını düşünüyorum."

"Emanetine eş olarak Chumley'ye gözünü dikmiş. Bayan Armitage'in kuzenleri Londra'ya geldi ve Chumley'le ilgileni-

yormuş gibi davranıyorlar, elbette sırf Minerva'yı kızdırmak için. O yüzden Leydi Godolphin Bayan Josephine Armitage'in tepesine dikilmiş, elbisesine iltifat etmiş ve "Çok vajinal görünüyorsunuz, hayatım," demiş. "Çok vajinal." Neyse ki Armitage kızlarından hiçbirisi o kelimeyi daha önce hiç duymadığı için leydinin sadece virjinal demek istediğini anlamış ve Leydi Godolphin'in lafı amacına ulaşamamış. Kuzenlerin de sürekli belirttiği gibi onların parası var, Bayan Minerva'nın ise yok." Bir an duraksadı ancak devam etti. "Şu Minerva'yla tanışmak için büyük bir arzu duymaya başladım."

"O halde ziyaretine gideriz. Ama sıradan bir kız. Sıra dışı bir şey yok. Kendimi sık sık onun için üzülürken buluyorum. Evlenmek zorunda aksi takdirde tilki avcısı babası borç batağında boğulacak.

"Şu bahsettiğin dörtlü Barding, Yarwood ve Fresne'den oluşan tuhaf grupla nedense hep ayakaltında dolanıyor ve Bayan Minerva'nın uygun birinde karar kılmasına müsaade etmiyorlar. Chumley'de karar kılacağına inanıyorum."

"Ah, muhtemelen çok iyi idare edecektir," dedi marki omuz silkerek. "Kadınlar evlilik söz konusu olduğunda çok mantıklı davranırlar. Aşk yerine parayı seçtiklerinde daha mutlu olurlar."

Adamın sesinde hafif bir öfke hissediliyordu ve Lord Sylvester arkadaşına merakla baktı. Marki unvanı miras kalmadan önce Peter'ın hiçbir şeyi yoktu. Geçmişte bir kız parasız diye onu geri mi çevirmişti? Sormanın faydası yoktu. Peter gülüp geçirdi ve inkâr ederdi.

"Bu öğleden sonra Bayan Armitage'in ziyaret ederiz, sen de bu sayede merakını giderirsin," demekle yetindi Lord Sylvester.

Leydi Godolphin uzandığı sırada ve Minerva'nın her zamanki yalakaları orada değilken ziyarette bulundukları için şanslıydılar.

Marki, Minerva'nın beklenmedik güzelliğinden etkilenmişti. Minerva'nın teni nurani sayılacak kadar solgundu, siyah saçlarının aralarında mor parıltılar vardı. Minerva ikisine de nazik davranmıştı, özgüvenli ve rahat görünüyordu. Fakat marki ikisinin arasındaki gerginliği fark etti ve sebebini merak etti. Arkadaşı Sylvester kendini zor tutuyordu ve sonunda aniden, "Peki, hâlâ Chumley'le evlenmeyi düşünüyor musun?" dedi.

"Bilmiyorum," dedi Minerva. "Anne ve babasıyla tanışacağım. Önemli kararlar vermeden önce kişinin ailesini tanımanın gerekli olduğunu söylüyor."

Lord Sylvester ince kaşlarını kaldırarak, "O kadar ciddi demek," dedi. "Leydi Godolphin zevkten dört köşedir herhalde. Chumley teklifte bulunmak için şüphesiz Leydi Godolphin'den izin almıştır."

Minerva sıkıntılı görünüyordu, gergin parmaklarını ipek elbisesinin kumaşına doladı.

"Ona söylememi istedi. Ailesi Barnet yakınlarında bir yerdeki akrabalarını ziyaret ediyormuş. Lord Chumley, Leydi Godolphin'e onunla gezintiye çıkacağımı söylememi önerdi. Çok düşünceli davranıyor. Eğer anlaşılamazsak ve ailesiyle tanışmamdan sonra bu kararı verirsek Leydi Godolphin hayal kırıklığına uğramayacaktır."

"Peki, bu görüşme ne zaman gerçekleşecek?"

"Cumartesi günü."

"Bu cumartesi mi? O kadar uzun süre yokluğunu Leydi Godolphin'e nasıl açıklayacaksın? Saatlerce dönmeyeceksin ve parkta basit bir gezinti için fazla uzun bir süre."

"Leydi Godolphin, Aubryn ailesinin davetini kabul etti ve burada olmayacak."

Minerva

Marki, White's kulüpte duyduğu kışnemeleri ve kısık sesleri hatırlayarak aniden, "Bence Leydi Godolphin'e söylemelisiniz," dedi.

"Ah, hayır, yapamam," dedi Minerva öylece. "Lord Chumley'ye söz verdim. Belki size de söylememeliydim. Ama sadece Leydi Godolphin'e söylemememi istemişti."

"Biraz düşündüm de," dedi Lord Sylvester, "Leydi Godolphin senin için iyi bir şaperon değil. Mesela, yanında olmaktan çok hoşlansak da yanında bir refakatçi olmadan iki beyefendiye ağırlamana izin verilmemeliydi."

Minerva bitkin halde hafifçe omuz silkti. Karşısında oturan iki yakışıklı adama baktı ve onlara başka seçeneği olmadığını açıklamak istedi. Defalarca dua etmişti ve görevi çok açıktı. Bir an önce evlenmeliydi.

O sırada, Josephine ve Emily Armitage ile annelerinin geldiği bildirildi ve üç kadın ipek ve dantel dalgasıyla içeri girdi. Leydi Edwin, Minerva'yı adeta görmezden geldi, Josephine ile Emily ise Minerva'yı tamamen görmezden geldi ve üçü de bakışlarını Lord Sylvester ile markiye dikti.

Brabington Markisi Peter ortama daha fazla katlanamayacağını anlayarak gitmeleri gerektiğini söyledi ve ayağa kalktı.

Leydi Edwin ve kızları da çok işleri olduğunu hatırlayarak hemen ayağa kalktı. Marki diğerlerini dışarı çıkardıktan sonra kapıda durdu ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Minerva ellerini kucacağında kavuşturup hiç kıpırdamadan oturdu. Marki de hafifçe eğilerek kısa bir selam verdi ve diğerlerinin arkasından dışarı çıktıktan sonra Lord Sylvester'ı kaba bir şekilde kadınların elinden kurtardı.

"Peh!" dedi marki. "Zavallı, güzel ufaklık! Artık onunla tanıştığımıza ve kötü durumunu gördüğüme göre bence yapılacak tek şey var."

İki arkadaş Hanover Meydanı'nda yan yana yürürken Lord Sylvester, "Neymiş o?" diye sordu merakla.

"Öncelikle, sanırım onunla evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Daha sonra, Lord Sylvester kısık bir sesle, "Çok genç ve masum, ayrıca taşrada büyümüş. Cevap bu olamaz," dedi.

"Aynen," dedi marki neşeyle. "O halde cevabı şu; sen zenginsin, ben de zenginim. Hopeworth'a gideriz ve şu sefil papaza kızını eve çağırması şartıyla kendi yağıyla kavrulmasına yetecek kadar para veririz."

"Kabul etmeyebilir," diye belirtti Lord Sylvester.

"Borç olarak verdiğimizizi söyleriz. Çiftliklerine ve arazilerine göz kulak olması için kâhyanı gönder. Dawson'ı bilirsin. Dawson her yerde her şeyi yetiştirebilir. Adam tam bir büyücü."

"Belki Minerva, Chumley'le evlenmek istiyordur."

"Saçmalık! Chumley'le kimse evlenmek istemez, belki annesi dışında. Peki, Chumley'nin ailesinin Barnet ziyaretine ne demeli? Annesi Sussex'teki şu ahır bozması yerden hiçbir yere ayrılmaz, babası ise annesinin sözünden çıkmaz, o halde Barnet'te ne işleri var? Her halükârda, dönüp dolaşıp papaza geliyoruz. Cumartesi günü ödüllü dövüşü izleyebiliriz, papaza uğrarız ve aynı zamanda eğlenmiş de oluruz."

Lord Sylvester aniden durarak, "Sen git, Peter," dedi. "Para işini avukatlarımızın arasında ayarlarız ve papaz isterse Dawson'ı gönderirim. Bence bu Barnet konusunu araştırmak gerek."

"Elbette."

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

"Ah, bir şey yok," dedi marki aceleyle. "Ödüllü dövüşü düşünüyorum olmalıyım."

Minerva

İki arkadaşın gidişinden sonra onları pencereden izlemek için ayağa kalkan Minerva iç çekerek perdeyi bıraktı. Fakat yüreğine su serpecek ufak tefek şeylerin olduğunu düşündü umutsuzca. Üç züppe sadece bir kez ziyaretine gelmişti ve saçlarını başlarını düzeltip önünde kurumla yürüyerek eski ihtişamlarına dönmüşlerdi. Konuşmaları alaycıydı ve kötü niyetliydi. Minerva onları kandırdığı için onu asla affetmeyeceklerini biliyordu.

Ayrıca tutumuna bakılırsa, Lord Sylvester Comfrey'nin daha fazla ilgi göstermesinden endişe duymasına gerek olmadığı ortaya çıktı. Minerva kolayca teslim olup kucağına düştüğü için muhtemelen ondan tiksinimişti. Ayrıca görev duygusuyla hareket etmeliydi. Artık onu unutabilirdi ve vicdanı rahatlayabilirdi.

Leydi Godolphin sosyal açıdan kabul görüyordu fakat diğer koca arayan umutlu kızların anneleri tarafından kesinlikle saygıdeğer biri olarak görülüyordu. O yüzden Minerva'nın içini dökebileceği kız arkadaşı yoktu. O sıradan kızlardan her biri Lord Chumley'ye söz verdiği gezinin Leydi Godolphin'e kesinlikle haber verilmesi gerektiğini söylerdi. Leydi Godolphinden daha saygıdeğer bir şaperon en azından hizmetçisini yanına aldığından emin olurdu. Fakat hal böyleyken Minerva âdetlerden ancak kapalı bir arabayla olmadığı sürece Lord Chumley'le baş başa seyahat etmesini uygun bulacak kadar haberdardı.

Yine de yağmur yağmasını ummadan edemiyordu, bu sayede ziyaret ertelenebilirdi.

Annabelle'den Guy Wentwater'ın döndüğünü ve Guy akrabalarını ziyarete gitmiş olmasına rağmen onun, yani Annabelle'in genç adam döndüğünde onunla görüşmeye kararlı olduğunu anne babasına söylemeye niyetlendiğini bildirdiği bir mektup alınca Minerva daha da bunaldı.

Annabelle'in fikrini ne değiştirmiş olabilir, diye düşündü Minerva. Guy Wentwater'dan kurtulduğuna memnun görünüyordu. Şimdi neden adamı cesaretlendiriyordu?

Onun, yani Minerva'nın evlenmesi ve Annabelle'e bir sezon şansı verebilmesi artık şart olmuştu.

Haftanın geri kalanı boyunca hava çok kötüydü, mevsim normallerine uymayacak şekilde soğuktu, nemliydi ve yağmurluydu.

Minerva operaya, Royal Academy'ye, iki kahvaltı ve bir toplantıya gitti ama Lord Sylvester hiçbirinde yoktu, Lord Chumley ise ona içecek almak ve yelpazesini tutmak için görev duygusuyla hep yanındaydı.

Minerva evlendiklerinde konuşacak ne bulacaklarını sık sık merak ediyordu. Lord Chumley çok az konuşuyordu ve ödüllü dövüşler, horoz dövüşleri ve Astley's Amfi Tiyatro'da sergilenen son harikanın tutkunuydu; sonuncusu rakip bir kurumda "koca, çirkin ayaklarını havada tava gibi salladıkları" görülebilen "çirkin" yabancıların aksine gerçek İngiliz Bedevi tarafından yapılan bir akrobasi gösterisiydi.

Cumartesi günü şafak söktüğünde hava sinir bozucu şekilde açık ve güzeldi. Lord Chumley, Leydi Godolphin'in o saatte henüz uyanmayacağını doğru tahmin ederek en geç saat onda yola çıkacaklarını söylemişti.

Minerva, Lord Chumley'nin arabanın oturağına çıkması için yardım etmesine izin vermeden önce tereddüde düştü. Yanlarında en azından bir seyis veya uşak olacağını düşünmüştü.

Belki de gitmeyi reddetmeliydi. Fakat tam o anda Lord Sylvester'ın meydanın köşesini döndüğünü gördü. Dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. Minerva'nın işleri son noktaya taşımaya kararlı olduğunu görecekti.

Lord Chumley çok az konuşuyordu ve at arabasını çok hızlı sürüyordu. Minerva nereye gittiklerini anlayamıyordu. Kalbinde ıstırap çörekledi. Ailesiyle tanışmak kaderini mühürlemek anlamına geliyordu. Yoldaki diğer at arabalarını ve faytonları

Minerva

kolayca geçerek Kuzey Londra boyunca hızla ilerlediler ve kır-
lara çıktılar.

Lord Chumley aniden ana yoldan çıktığında ve araba üzer-
lerine sarkan ağaçların gölgesinde tekerlek izleriyle dolu yolda
sarsılarak ilerlemeye başladığında çok uzun süredir yoldaymış-
lar gibi gelmişti. Atlar yavaşlayarak eşkin gitmeye başladı ve
taşranın tüm sakin sesleri arabaya doluştu; çalılarda kuşlar cı-
vıldıyordu, uzakta bir köpek havlıyordu ve yakınlarda bir yerde
bir inek kederle böğürüyordu.

Lord Chumley gergin bir tebessümle, “Neredeyse geldik,” dedi.

“Ailenize mi?” diye sordu Minerva şaşkınlıkla.

“Henüz değil,” diye cevap verdi Lord Chumley. “Sadece yeni
bir takım at eklettireceğim.”

“Ama bu yolda bir hanın olması imkânsız,” diye bağırdı Mi-
nerva.

Lord Chumley, “En iyisi var,” diyerek yorgun atları ilerletti.

Bir virajdan döndükten sonra uzun, alçak bir hanın önünde
durdular. Yıkık dökük bir tabela buranın adının Clarence Dükü
olduğunu gösteriyordu; çalılar arasındaki küçük bir han gibi
görünen bu yer için azametli bir isimdi.

Dışarıya üç at bağlanmıştı, o yüzden Minerva müşteri çek-
mesine bakılırsa içerinin dışarıdan daha azametli olması gerek-
tiğine karar verdi.

“Bir şeyler içelim,” dedi Lord Chumley.

Minerva arabanın üstünden Lord Chumley’ye şaşkınlıkla
baktı. “Seyis bile yok mu?” Lord hazretleri arabadan inmişti ve
atlarla kendi ilgilenenecekmiş gibi görünüyordu.

“Sevgilim,” dedi Lord Chumley sertçe, “bu kadar çok soru
sormamalısın. İnmene yardım edeyim. İşte oldu! Şimdi bir şey-
ler içebilirsin.”

Atlarını bağladıktan sonra Minerva'yı hana götürdü.

Ne kadar da sessiz bir yerdi!

İçeriden hiç ses gelmiyordu, kalaylı kapların tıkırtısı veya bardak şingirtisi bile yoktu.

Minerva biraz tereddüt etti. Lord Chumley kolunu şaşırtıcı derecede sıkıca kavradı. "Gel, hayatım," dedi. "Gören de korktuğunu sanır."

Minerva lordun onu hanın içine götürmesine gönülsüzce izin verdi. Girişte üç adam belirdi ve Minerva onlara inanamayan gözlerle baktı.

Her zamankinden daha yana kayık görünen Bay Jeremy Bryce, şişman ve kırmızı suratlı Bay Harry Blekinsop ve büyük burnunun egemen olduğu küçük, ince ve çarpık suretiyle Bay Silas Dubois oradaydı.

Minerva arkasını döndüğünde kapı kapandı.

Lord Chumley ona bakarak duruyordu, elindeki büyük anahtar sallıyordu. Artık zayıf veya aptal görünmüyordu ve içki salonunun loş ışığında daha da irileşmiş görünüyordu.

"Tüm bunların anlamı ne?" diye sordu Minerva titrek bir sesle.

Bay Blekinsop sözcü görevi yapıyordu. "Gerçek bir kadın gibi davranmayı öğrenmenin vaktinin geldiğini düşündük. O yüzden bekâretini içimizden kimin bozacağını seçmen gerekiyor. Sana bir seçim hakkı sunarak birer beyefendi gibi davranıyoruz."

"Siz delisiniz!" dedi Minerva. Lord Chumley'ye döndü. "Seninle evliliği düşündüğüm için ben de deli olmalıyım. Hepinin midemi bulandırılıyorsunuz... sizi erkek *müsveddeleri*."

Harry Blekinsop, "Öyle olsun," diyerek dudak büktü. "Şöyle anlatayım. Ya içimizden birini seçersin... ya da hepimizi birden."

Minerva çılgılık atmaya başladı.

Onu susturmaya çalışmadan öylece izlediler.

Bay Bryce dışlerini kurcalayarak, "Seni kimse duymaz," dedi. "Kilometrelerce mesafede kimse yok."

Minerva gözyaşlarına boğulma arzusuna direndi.

"Tanrım bana yardım et," dedi sadece.

"İşte yine başladı," diye kıkırdadı Silas Dubois. "Hep dua ediyor. Bu kez duaların karşılık bulmayacak. Beyler, onunla ilk kim birlikte olacak diye kura çekeceğiz."

"Ben," dedi Lord Chumley. "Bu şaka fazla ileri gitti. Seni sadece birazcık korkutmak istedik, Minerva. Şimdi, ben," bu noktada göğsüne vurdu, "seninle evlenmek istiyorum!"

Minerva ona iğrenerek baktı.

"Sakat bir koyunla evlenmeyi tercih ederim," dedi Minerva sakince. "Çünkü aynen öyle görünüyorsun."

Diğer üçü kahkahaya boğulunca Lord Chumley öfkeden ateş gibi kıpkırmızı kesildi.

"Onu bana bırakın," dedi boğuk bir sesle.

"Sakin ol. Yavaş," dedi Silas Dubois. "Önce kura çekeceğiz."

Minerva çılgına dönerek tüm bunların *aptalca* olduğunu düşündü. Bir kaçış yolu, bir silah, işine yarayacak *herhangi bir şey* aradı.

"Çıkış yolu yok," dedi Silas Dubois.

"Pencere hariç," dedi alaycı bir ses.

Minerva rahatlayarak çığlık attı. Pencere açıldı ve Lord Sylvester Comfrey pencere denizliğinden kolayca inerek içki salonunun kirli zeminine ayak bastı.

"Peki, anahtar kimde?" dedi gülümseyerek.

"Yakalayın!" diye bağırdı Dubois. "Biz dört kişiyiz."

Lord Sylvester, Minerva'yı bir köşeye iterek saldırıya hazırlandı. Minerva yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Bağrıışlar ve gümbürtüler ve çatırtılar ve inlemeler ve itişmeler ve iç çekmeler ve uzun bir sürenin sonunda ölüm sessizliği oldu.

Genç kız ellerini yüzünden çekti.

Lord Sylvester salonun ortasında tek başına duruyordu.

Jeremy Bryce ve Lord Chumley bayılmıştı. Harry Blekin-sop'un kafası baca deliğine sokulmuştu ve Silas Dubois bir bankın arkasına çömelmiş, kanlı burnuna bir mendil tutuyordu.

"Anahtar," dedi Lord Sylvester.

Minerva, yüksek sesle konuşursa ona işkence eden adamların hepsi canlanacakmış gibi fısıldayarak, "Chumley'de," dedi.

Lord Sylvester adamın yerde yatan bedeninin üstüne eğilerek anahtarı aldı. Bir elinin parmak boğumları kanıyordu ama onun dışında sabah ziyaretinde bulunuyormuş gibi normal görünüyordu.

"Hadi gel, Minerva," dedi.

Kolunu Minerva'ya dolayarak onu kapıya doğru götürdü.

Silas Dubois'nin, "Yerinde olsam vaktimi boşa harcamazdım," diyerek kıkırdayan sesi duyuldu. "Eteklerini başına kaldırdığında artık o kadar iyi gelmiyor. Hepsi aynıdır."

Lord Sylvester hızla ilerledi, eldivenli ellerini kaldırdı ve Silas Dubois'nin yüzüne yumruğunu indirdi.

"Düello şahidini belirle, Dubois," dedi.

Bay Dubois yavaşça çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Benim adıma Bryce olacak," dedi.

"Benim adıma da Brabington. Minerva, kolunu ver. Şu yarattıkların yanından ayrılalım."

Minerva

Minerva hanın dışında Lord Sylvester'a yaslanarak temiz havayı içine çekti.

"Konuşma," dedi adam. Minerva'yı atlı yarış arabasına bindirdikten sonra kendisi de bindi ve dizginleri eline aldı. "Barnet'te saygın bir han bulalım. Ağlama, Minerva. Kolumda ağlayan ve kumaşı buruşturan bir sulugöz olmadan da yeterince sorunum var."

Fakat Minerva'nın sinirleri çok yıpranmıştı ve Barnet'e kadar yol boyunca ağladı, yutkundu ve hıçkırıklara boğuldu.

Lord hazretleri bakımlı bir hanın bahçesine girerek, "Barnet'te görünüyorsun," dedi. "Burnun kıpkırmızı ve gözlerin ufacık kalmış."

"Hiç duyarlı değilsiniz," dedi Minerva. Fakat el çantasından çelik bir ayna çıkararak dağılmış görüntüsüne şaşkınlıkla baktı. Çıkışan saçlarını bonesinin altına tıkarak, "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu.

"Seni izledim. Çok kolay oldu."

Lord Sylvester handa Minerva için bir oda ayarladı ve onu gözlerini yıkaması için han sahibinin karısıyla birlikte odaya gönderdi.

Yarım saat sonra, Minerva özel bir salonda lorda katıldı. Dudaklarından teşekkür ve minnet sözleri dökülmek üzereydi.

Lord Sylvester zarif elini kaldırarak onu durdurdu. "Hayır," dedi. "Kibar bir konuşmaya başlamak üzere olduğumu görebiliyorum ve buna katlanacak durumda değilim. Otur ve şarabını iç. Açıklamanın faydası yok. Daha önce beni böyle bir karmaşaya bulaştıran bir kadın tanımamıştım."

"Dubois ile karşılaşmayacaksın," dedi Minerva. "Düello ya-sadışıdır."

Lord Sylvester kendine şarap doldurarak, “Öyle,” dedi. “Ama kesinlikle onunla düello yapacağım. Bu bir onur meselesi. Elbette, tuzağına düşmemeliydim. Dubois insanları düello için kışkırtmasıyla ünlüdür.”

“İngiltere’deki en iyi nişancıymış,” diye bağırdı Minerva. “Ve seni öldürecek. Sırf benim aptallığım yüzünden.”

“Sakın tekrar ağlama yoksa sana tokat atarım. Silas’ın beni öldürmeye çalışacağına şüphe yok. Ama düşünmem için rahat bırakılırsam onu kurnazlıkla yenebilirim.”

“Leydi Godolphin’e ne söyleyeceğim?”

“Ona benimle gezintiye çıktığını söyle. Gerçeği söylersen tüm Londra’ya veryansın edecektir ve itibarının paramparça olduğuna şahit olabilirsin. Düellodan kimseye bahsetme. Bu da sana zarar verebilir. Aileni düşünmelisin. Aslında Minerva, çoktan eve dönmeliydin. Londra ve şeytanları sana göre değil.”

“Ama ailem...”

“Babanın paraya kavuştuğuna dair bir söylenti duydum. Şüphesiz, birkaç gün içinde babandan eve dönmeni isteyen bir mektup alacaksın. Sakın düşünme, Minerva. Huzur ve sessizlik, kilise görevleri, Hopeworth’un kır hayatının sessizliği.”

“Seni özleyeceğim...”

“Mutlu bir evlilik yaptığında beni ara sıra hatırlayacaksın ve başına neler geldiğini merak edeceksin. Bana âşık olduğunu zannetme. İşe yaramaz.”

“Neden?” diye sordu Minerva usulca.

Salonun kum taşlı zeminine uzun güneş ışınları vuruyordu. Aralarından altın rengi toz zerrecikleri uçuşuyordu. Aşağıdaki bahçeden bir kahkaha sesi duyuldu ve bir at kişneyerek tepindi.

“Senin için çok yaşlıyım, Minerva. Büyüdükçe değişeceksin ve yirmi beş yaşına geldiğinde istediğin adam şu anda istediğin adam olmayacak. İnsanlar değişir.”

Minerva

“Ya ölürsen?”

“O zaman mezarıma çiçek bırakabilirsin. Ama öleceğimi sanmıyorum.”

“Dubois’yla ne zaman ve nerede karşılaşacaksın?”

“O kısmını Brabington’a bırakacağım. O tür şeyleri düello şahidi ayarlar.”

“Bana da bildir...”

“Neden, Minerva? Devriyelere haber verebilesin diye mi?”

“Senin için dua edebileyim diye.”

“O halde, olabilir... Başka şeylerden bahsedelim.”

Lord Sylvester havadan sudan bahsederken Minerva oturarak onu dinledi, yüzünü seyretti, ellerini seyretti, bir daha başka birini sevebilecek miyim, diye merak etti. Çünkü ona tüm kalbiyle âşık olduğunu sonunda anlamıştı. Bir şekilde kendini sıradan şeyler konuşmaya ve gülümsemeye zorladı. Barnet’ten dönüş yolculuğu çok kısa gelmişti. Özel bir veda için şansı olmamıştı çünkü Leydi Godolphin arabasıyla aynı anda gelmiş ve Minerva’nın neden Chumley’le beraber olmadığına dair açıklama talep etmişti.

Sonunda Lord Sylvester arabasıyla uzaklaştı ve Minerva gidişini üzüntüyle izledi, Leydi Godolphin onu kendine getirebilmek için kolunu çekiştirmek zorunda kaldı.

On Birinci B f m

“Pekâlâ, ne zaman olacak?       Dubois’nin kalbime bir mermi sokma   ansından vazgeçme niyeti olduğunu sanmıyorum. Oldum olası benden nefret etmiştir fakat Minerva’nın gelişiyle nefreti delili e dönüştü.”

Brabington Markisi ba ıyla onayladı. “Seninle kar ıla mak için can atıyor. Chalk  iftli i.  ar amba sabah  altıda.”

“Orada olacağım.”

“Seni  ld recek.”

“Belki. Belki de hayır. Akl mda bir iki numara var. Muhterem peder c mertli imizi kabul ettiği için memnunum. Hayırl  i ler sana yarıyor Peter. D nd   nden beri gözlerin parlıyor.”

Marki omuz silkti. “Ho  bir aile.  d ll  d v   ve ardından Hopeworth ziyaretimden zevk aldım. Lord Cömert’i oynamak güzel bir duygu, özellikle de Bay Armitage c mertli imizi kabul etme konusunda hiç tereddüt etmediği için. Hatırladı ım kadarıyla kendini Ti beli İlyas’a beni de ona sabahları ekmek ve et, akşamları da ekmek ve balık getiren yardımsever kuzguna benzetti. En büyük kızının ailesinin ba rına geri dönmesi düşüncesine de çok sevindi. G r n   e göre yuvada onun sözü geçiyor. Büyüleyici bir aile.”

Minerva

Lord Sylvester ağır bir tahta kutuyu yere bırakarak, “Senin için fazla genç,” dedi.

“Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum,” dedi Marki suratını ekşiterek. “Ah, orada ne var bakalım?”

Lord Sylvester, “Ölüm makineleri,” diyerek kutunun kapağını açtı.

Marki şaşırarak ıslık çaldı. “Çok güzeller. Böyle silahları nereden buldun?”

“Benim sırrım. Geçen yıl genç bir delifışek beynimi uçurmaya niyetlendiğinde özel olarak yaptırdım. Ama zamanla öfkesi duruldu ve bunları kullanmak zorunda kalmadım.”

Askeri silahların aksine bunlar kesinlikle düello silahlarıydı. Uzun, hafif ve ölümcüldüler.

Hedefi ayarlamak için çizimler veya süslemeler yoktu. Namlunun içi cilalıydı ama dışı silah hedeflendiğinde düellonun gözünü almaması için kahverengine çevrilmişti.

Sportmenliğe yakışmadığı düşünüldüğü için namlunun içine yiv açılmamıştı çünkü yiv açılması kurşunun hızını artırırdı.

Silahlar çakmaklıydı ve ahşap dipçikler “işaretlenmişti” yani mükemmel kavrayışı sağlamak için çapraz çentikler atılmıştı. Bu silahların sıra dışı olan özelliği *testere saplı kavrayışlarıydı*. Silahın kundağı ateşleyen kişinin başparmağıyla işaret parmağının arasındaki perdeye tam oturan bir çıkıntı olacak biçimde şekillendirilmişti. Marki silahlardan birini huşuyla kutudan çıkardı. Silah eline öyle düzgün oturmuştu ki yapması gereken tek şey silahı doğrultmaktı ve silah, ateşleyen kişinin aklının ve gözünün hedef aldığı noktaya otomatik olarak nişan alıyordu.

Düello silahının olmazsa olmazı bu “nişan alma” kabiliyetine sahip olmaktı.

Lord Sylvester'in dipçik veya kabza konusundaki bu icadı sayesinde silahları gerçek anlamda kolun bir uzantısı halini almıştı ve hedefi iskalamak neredeyse imkânsızdı.

Marki aniden ürpererek, elbette, diye düşündü, Sylvester meydan okuyan kişi olarak kendi silah seçimini önerme hakkına sahip olacaktı, yani Dubois da bu silahlardan birini kullanacaktı ve onun da hedefi kaçırmaması imkânsızdı.

Marki silahı kutuya dikkatlice geri koydu.

Lord Sylvester çarpık bir tebessümle, "Dikkatli ol," dedi. "Silahlara bilhassa çok hafif yaylar koydurdum, o yüzden istinat boşluğu yok. Tetiğe hafifçe dokunmak bile silahı ateşler."

"Korkunç," dedi Marki. "Silahı elime aldığımda dengesi o kadar iyiydi ki lanet şey kolumun bir parçasıymış gibi geldi. Bunlardan biri Silas Dubois'nin elinde senin sonun olur."

"Bir planım var," dedi Lord Sylvester, "belki işe yarayabilir. Diğer taraftan, öldürülebilirim de. Sence Minerva benim için ağlar mı, Peter? Yoksa köylü bir taşra rahibiyle evlenip adamın kollarında öylece yatar mı?"

"Fark eder mi?" diye sordu marki sertçe.

"Elbette fark eder," diye güldü arkadaşı. "Onuru için dövüşeceğim, unuttun mu? Benim için ağlayacağını düşünmek istiyorum."

"Ağlayacaktır," dedi adam. "Sana âşık."

Bir an için Lord Sylvester'in yeşil gözleri yoğun bir duyguyla parladı ve adam iç çekti. "Peter, aşkın ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük. Onu zaman zaman güzel bir anı olarak düşünmek için hayatta kalmamı umalım."

"Salı akşamı Aubryn ailesinin maskeli balosuna gitmeyecek misin?" diye sordu marki.

Minerva

“Hayır. Evde kalıp ruhumla bütünleşeceğim. Eğer sen gider- sen Peter, masum Minerva’nın uygunsuz talipler tarafından kuşatılmadığından emin ol.”

Marki, Minerva’yı Aubryn balosunda ilk gördüğünde onu diş- leri takırdayana kadar sarsmak için güçlü bir arzu hissetti.

Bu kadar tasasız veya böylesine güzel görünmeye hakkı yoktu.

Minerva, *Tanrıça Minerva* kılığına girmişti. Altın bir miğfe- ri, şeffaf beyaz Roma elbisesi ve altın rengi Roma sandaletleri giymişti. Tepesinde altın bir baykuş bulunan altın bir sopa tu- tuyordu.

Maske takmıyordu ve marki, Minerva’nın büyük gözlerin- deki acıyı görünce kendini ona karşı daha sevecen hissederken buldu.

Minerva’nın sorduğu ilk sözler, “Nerede o?” oldu.

“Sylvester mı? Evde sakın bir gece geçiriyor,” diye cevap ver- di marki hiç düşünmeden. “Size içecek bir şeyler getirebilir mi- yim, Bayan Armitage?”

“Hayır. Yani, evet. Konuşabileceğimiz bir yere gidelim,” dedi Minerva heyecanla.

İçki salonunun bir köşesine oturdular. “Düello yarın olma- lı,” dedi Minerva. “Yarın olduğunu biliyorum. Hepsi benim su- çum. O ölürse ben de kendimi öldürürüm.”

“Ailenizi düşünmek zorundasınız,” dedi marki sertçe. “Ge- çen gün onları gördüm ama eminim zaten biliyorsunuzdur.”

“Hayır,” dedi Minerva. “Ailemi neden ziyaret ettiniz?”

Marki biraz duraksadıktan sonra kararını verdi. Minerva, Sylvester’ın cömertliğini öğrenmeliydi.

Parayı, kâhyayı ve papazın çok yakında en büyük kızını al-
dıracağını açıkladı.

“Ah! Ah! Ah!” diye ağladı Minerva, elleri solgun yanakları-
na gitti. “Bu korkunç. Çok iyi, çok nazik, çok cömert biri. Onun
kalpsiz bir çapkın sanmıştım. Ve onu ölüme gönderiyorum.”

“Sakinleşin,” dedi marki. “Sylvester’ın ölmesi olası değil.”

Minerva ona baktı, bir saniye önce ne kadar acılıysa aniden
bir o kadar sakinleşti.

Markiye bakmadan, “Lütfen bana biraz şampanya getirebilir
misiniz, lordum?” diye sordu.

Marki, Minerva’nın tüm endişesinin hafifmeşrep, kadını
bir isteri yüzünden olduğunu düşünerek soğuk bir tavırla, “El-
bette,” dedi.

Fakat şampanyayla döndüğünde Minerva gitmişti. Balo sa-
lonunun her yerine baktı ama Minerva’dan iz yoktu.

Sonunda Leydi Godolphin’i arayıp buldu.

“Son günlerde ona neler olduğunu bilmiyorum. Gittikçe
daha fazla azgınlaşıyor.”

Marki, Leydi Godolphin’e inanamayarak baktı ve sonra ley-
di hazretlerinin sözcükleri yanlış kullanma huyunu hatırladı ve
aslında “asabileştiğini” söylemek istediğini anladı.

“Belki eve gitmiştir,” dedi Leydi Godolphin. “Arabam çağrıl-
mış mı diye sorun.”

Marki denileni yaptı. Minerva’nın gerçekten de Godolphin
arabasını çağırıldığını öğrendi. Omuz silkti. En azından artık
ilgisini diğer güzel kızlara çevirebilirdi ve Minerva’yı unutabi-
lirdi... Ayrıca Hopeworth’tan ayrıldığından beri ona musallat
olan sarı bir saç bulutuyla çevrili iki mavi göze sahip büyüleyici
yüzü de unutabilirdi.

Minerva

Leydi Godolphin'in arabası gece vakti sokaklarda gürültüyle ilerlerken Minerva suratını asarak oturdu. Leydi Godolphin emanetinin nereye gittiğini öğrendiğinde sabah olmuş olacaktı. Albay Brian balodaydı ve demek ki Leydi Godolphin şafak sökene kadar baloda kalacaktı.

Sokak lambalarının titrek ışığında Minerva'nın yüzü beyaz ve kararlı görünüyordu. Kararını vermişti. Lord Sylvester istese bile onunla evlenmek için hayatta kalamayacaktı. O yüzden Minerva bu son geceyi onunla geçirecekti.

Araba Lord Sylvester'in St. James Meydanı'ndaki evinin önünde durdu.

Uşaklar arabadan atlayarak merdivenleri indirdi. Arabacı boynunu uzattı.

"Burada bir etkinlik varmış gibi görünmüyor, hanımefendi," diye seslendi sürücü bölümünden. "Beklememizi ister misiniz?"

"Hayır, John," dedi Minerva. "Ben iyiyim. Lütfen gidin."

Minerva alçak merdivenlerden indikten sonra arabanın uzaklaşmasını bekledi. Araba meydanın köşesini dönünce Minerva derin bir nefes alarak kapının tokmağını tuttu.

Kapıyı şeytani görünümlü bir kâhya açtı ve Minerva'nın aklına lordun hizmetkârlarını batakhanelerden tuttuğu hikâyeleri geldi.

"Ben Bayan Armitage," dedi kararlılıkla, "lord hazretlerini ziyarete geldim."

Kâhya, Minerva'nın arkasındaki boş meydana baktıktan sonra önündeki görüntüyü daha iyi seçebilmek için bir şamdanı havaya kaldırdı. Adamın gözleri Minerva'nın altın rengi miğferinden altın sarısı sandaletlerinde ve sonra elinde taşıyan devam ettiği ve tepesinde baykuş bulunan sopada gezindi.

“Bakın, hanımefendi,” dedi sakinleştiren bir sesle. “En iyisi sizin için bir araba bulayım. Lord hazretleri evde değil.”

Minerva kapı pervazına doğru hafifçe eğildi. “Evde yok mu?” diye tekrarladı.

“Hey sen! Koş hemen! Bir şişe daha getir,” diye bağırdı tanıdık bir ses.

“Sylvester,” diye haykırdı Minerva. Kâhya önünü kesecek vakit bulamadan Minerva adamın yanından geçip içeri girdi. Salonun ilerisindeki bir çalışma odasının kapısını açtı ve eşikte durdu.

Lord Sylvester şöminenin yanında sallanan bir koltukta oturuyordu. Önündeki masada boş bir brendi şişesi duruyordu.

Minerva’ya baktı, elini gözlerine götürdü ve tekrar baktı.

Kâhyasının, “Yanımdan geçip girdi, lordum,” diye yakınan sesi duyuldu. “Ona evde olmadığınızı söyledim.”

“Sorun yok,” dedi Lord Sylvester belli belirsiz. “Bir şişe ve bir bardak daha getir ve bizi yalnız bırak.”

Minerva ilerledi ve durarak lorda baktı.

“Bilge tanrıçam,” dedi Lord Sylvester, “görebildiğin gibi biraz sarhoşum. Ne istemiştiniz, Bayan Armitage?”

Minerva beyaz dudaklarının arasından, “Seni,” diye cevap verdi. “Seni, lordum.”

“Ben sarhoş değilim. Asıl *sen* sarhoşsun. Otur Minerva ve kahraman gibi görünmeyi kes. Asil davrandığında sana katlanamıyorum.”

Bir hizmetkâr bir şişe brendi ve Minerva için bardak getirdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Lord Sylvester, “Şimdi,” dedi, “sanırım Peter’dan düellonun sabah olacağı bilgisini kopardın ve eli kulağındaki ölümüm yüzünden kendini sorumlu hissettiğin için masum bedenini feda etmeye geldin. Eve dön,

Minerva

Minerva. Bakireleri baştan çıkarmam. Bakireler, çok sıkıcı şeyler.”

“İçkinin tümünü kendin içmek niyetinde misin?” dedi Minerva soğuk bir tavırla. “Yoksa birazını içmeme müsaade var mı?”

“Elbette.” Lord Sylvester onun için bir bardak içki doldurdu ve içkiden kızaran parıltılı gözleri Minerva içkisini tek dikişte içerken şaşkınlıkla onu izledi.

“Cevap ver,” dedi huysuzca. “Kendini sefil bedenim uğruna feda etmeye geldin, değil mi?”

Minerva, “Evet,” diyerek bardağını tekrar doldurdu ve önceki gibi hızlıca içti. Brendi ona gözü kara, delişmen bir his katıyordu ve artık korkmuyordu.

Gözünü kırpmadan Lord Sylvester’a bakıyordu. Lordun üzerinde ceketi yoktu. Sadece ince, pamuklu bir gömlek giymişti ve yakası açıktı. Deri pantolonu ve uzun çizmeleri vardı. Yeşil gözlerindeki parıltı hariç gayet kendinde görünüyordu.

“Git, Minerva,” diyerek iç çekti. “Asil amaçlı birini yatağa atma düşüncesi yüzünden her yerim buz kesti. Şimdi gidersen kimse buraya geldiğini öğrenmez.”

“Leydi Godolphin’in hizmetkârları hariç,” dedi Minerva sakince.

“Onlara rüşvet veririm.”

“Olmaz, bence Armitage ailesi için yeterince para harcadın. Brabington Markisi bana nezaketinden, cömertliğinden bahsetti...”

Lord Sylvester kaba bir tavırla araya girerek, “Onun da cömertliği,” dedi. “Neyse, bunu sadece senden kurtulmak için yaptım, Minerva. Eve git.”

“Hayır.”

“Sevgilim, çok sarhoşum. Sabah açık ve ayık kafayla uyayabilmek için birazdan yatacağım. İlgimle yanlış izlenimlere kapılmana yol açmış olabileceğimden korkuyorum. İflah olmaz bir çapkınım. Seninle hiç ilgilenmiyorum. Seni çekici bulmuyorum. Beni sıkıyorsun. İşte. Açıkça anlatabildim mi?”

Gözleri yaşlarla dolan Minerva, “Evet,” dedi. “Gayet açık anlattınız. Artık sizi rahat bırakacağım, lordum. Acımasız sözlerinize rağmen yarın için size iyi şans diliyorum. Ah, Tanrı’dan sizi hiç görmemiş olmayı diliyorum.”

“Dur bakalım,” dedi Lord Sylvester. “Fazla sert davrandım. Gel ve bana veda öpücüğü ver, Minerva, ben de seni eve götürüyüm.”

Oda sadece şöminenin titrek ışığıyla aydınlanıyordu. Mobilyalar ve tablolar alevlerin yansımasıyla dans ederek salınıyor gibi görünüyordu.

Minerva bitap halde ayağa kalktı ve Lord Sylvester’ın yanına soğuk bir öpücük kondurdu.

Adam aniden Minerva’nın sürdüğü hafif çiçeksi parfümün kokusunu aldı ve göğüslerinden birinin ağırlığını kolunda hissetti. Çok nazikçe elini kaldırarak Minerva’nın miğferden çıkan saçlarının arkasındaki lülelere soktu. Baskıyı artırdı, diğer elini de kaldırarak Minerva’yı kucağına çekti. Miğfer yere düşerek yuvarlandı.

Lord Sylvester onu birdenbire çılgınca öpmeye başladı; dudaklar, göğüsler ve parlak saçlardan oluşan sıcak, sihirli bir dünyada kaybolmuştu. Kendini zapt etmeye, geri çekilmeye çalıştı ama küçük, ürkek bir el gömleğinin içine süzülünce Lord Sylvester genç kıza sahip olmazsa öleceğini düşündü.

Minerva bağırıyordu, karşı çıksaydı Lord Sylvester derhal kendine gelirdi ama Minerva bir tutku denizi gibiydi; canlı, heyecanlı, için için yanan bir kadındı.

Yerde çıplak halde adamın altına yuvarlandığında bile lordun kafasının içindeki bir ses onun bir bakire olduğunu haykırıyordu. Fakat Minerva tırnaklarını Sylvester'in sırtına öyle batırdı ki kızılca kıyamet koptu; genç adam, Minerva'nın içinde kıvrılarak, dönerek kendinden geçene kadar duramadı.

Ve Minerva'nın kıyafetlerini nazikçe giydirdiğinde bile tek amacı onu göğsünde sıkıca sarmalayıp az önce bulduğu zenginliği ve mucizeyi yeniden keşfetmek için üst kattaki yatağına taşımaktı.

Silas Dubois tırnaklarını ısırarak, "Belki gelmeyecektir," dedi.

"Tanrının cezası!" dedi Brabington Markisi. "Düşük, çarpık değerlerinle Lord Sylvester'dan şüphelenmeye cüret etme. Gelecek."

Güneş, kilise kulesinin üzerinde doğarken ince sis tabakası sarıya döndü. Saat altıyı vurdu ve bir tarla kuşu gürültüden ürkmüş gibi havalandı.

Marki kendini Dubois ve şahidi Jeremy Bryce gibi korkunç kurbağalara müsamaha gösteren tüm Londra sosyetesinden tiksindirirken buldu. Cerrah Bay Mackintosh yanına geldi ve alçak sesle düelloyu sona erdirmeyi denemek için her şey yapıldı mı, diye sordu.

"Elbette, yapıldı," dedi marki sertçe. "En iyi arkadaşımın hayatını riske atmasını izlemekten zevk almıyorum."

"Sanırım lord hazretlerini duyuyorum," dedi cerrah. At nallarının düzenli tıkırtısı uzaktan duyulabiliyordu.

Silas Dubois, "Her kimse pek acelesi yok," diyerek kıkırdadı.

Lord Sylvester yarış arabasını sürerek alana geldi.

"Aptal!" diye mırıldandı Silas Dubois.

Silas Dubois tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Rakibine hedef olmamak için ceketinin düğmeleri bile siyaha boyanmıştı.

Diğer taraftan, Lord Sylvester kolalı kravat, fırfırlı gömlek ve çizgili Marseilles yelek üzerine gümüş düğmeli mavi İspanyol ceket giymişti. Öküz derisi pantolonu ve asker çizmeleri görünüştünü tamamlıyordu. Lord hazretleri gözlüğünü kaldırıp Bay Dubois'yi inceledikten sonra gözlüğünü bıraktı.

Cerrah siyah şapkasını çıkardı ve Lord Sylvester çoktan ölmüş gibi altın tepeli bastonuna yaslandı.

"Vakit kaybetmeyelim," dedi Lord Sylvester rahat bir tavrıyla. "Silahını seç, Dubois."

Silas kutuya göz atarak hafif bir ıslık çaldı. Silahlardan birini kaldırarak Lord Sylvester'a doğrulttu. "Beyefendiyi oynamaktaki kararlılığın intihar demek, Comfrey."

"Dikkatli ol," diye karşılık verdi rakibi. "Tetikleri çok hafiftir."

Lord Sylvester daha önce hiç bu kadar sakin ve uyuşuk görünmemişti. Akli ise daha önce hiç bu kadar cayır cayır çalışmamıştı.

Silahlar hazırlandı, dolduruldu ve talimatlar verildi. Sırt sırta duracaklar, ona kadar sayacaklar ve arkalarını dönerek hemen ateş edeceklerdi. Karşı tarafın ıskalayacağını veya hafifçe yaralanacağını umarak ateş etmemek ve sonra öldürmek için sakince hedef almak sportmenliğe yakışmazdı ve bu şekilde davranan kişi itibarını kaybederdi.

Sabah aniden çok sakin ve sessiz göründü. "İşte bu!" diye düşündü Lord Sylvester. Düşünceleri zihninde üst üste binmişti. "Onu sevdiğimi hiç söylemedim! Ona evlilik teklif etmediydim. Ölmemeliyim!" Daha sonra beyni tekrar sakinleşti.

Silahlar hazır duruma getirildi ve Lord Sylvester, Silas Dubois ile sırt sırta durdu.

Silah sağ elde havada tutulduğu için sol ayakla başlamak içgüdüsel bir tepkidir. Fakat sol ayakla başlamak onuncu adımı sağ ayakla bitirmek anlamına gelir ve düellonun dönebilme için sol ayağını sağın önüne getirirken hayati önem taşıyan bir veya iki saniye kaybetmesi demektir. Lord Sylvester sağ ayağıyla adım atmaya başlayarak onuncu adımını sağ ayağı arkasında kalacak şekilde sol ayağıyla bitirmeyi planladı. Bu sayede, Dubois ile karşılaşmak için dönmesi yeterli olacaktı.

Lord Sylvester adım adım ilerlerken silahını tuttuğu elini yavaşça indirdi. Marki nefesini tutarak arkadaşının ne yaptığını merak etti. Düellonun normal şekli silahı havada tutmak, dönmek ve silahı indirip hedefe doğrultmaktır. Ancak bunlar olurken rakibi göremezsiniz ve silah nişan alana kadar rakibe ateş edemezsiniz.

Lord Sylvester'ın yapmayı planladığı şey silahı aşağıda tutup sonra yukarı çıkarmaktır, bu sayede Dubois her zaman görüş alanında olacaktı, hareketleri görülebilecekti ve Dubois'nin silahı ona ateş etmeden önce Lord Sylvester'ın silahını hedefleme şansı olacaktı.

Onuncu adıma gelince, Lord Sylvester arkasını döndü, silahı hızla yukarı kalktı. Dubois'nin de sağ ayakla başlamış olduğunu ve şimdiden karşısında durduğunu hemen fark etti.

Silas Dubois'nin silahı "hedef almak" için inerken kısa bir an için görüşünü kararttı fakat dönüş kısmında Dubois'yi alt edemeyen Lord Sylvester, onu hedef almada yenebileceğini fark etti. Silahı parladı ve Dubois tabancasını indirmeden ateş etti.

Lord Sylvester'ın mermisi tam da hedeflediği noktaya... Dubois'nin silahının namlusuna isabet etti.

Çarpma etkisi tetiği harekete geçirdi ve Dubois'nin silahı zarsızca havaya ateş etti. Silah elinden fırlayınca Dubois hayvan gibi acı dolu bir çığlık attı. Parmakları kırılmıştı.

Lord Sylvester, şahidi Brabington Markisi'ne silahını sakince teslim etti. Jeremy Bryce ve cerrah Bay Mackintosh yaralı Dubois'nin çömelip cılız bir sesle inlediği yere koştu.

Bay Mackintosh, Dubois'nin mahvolan eline bakarak başını salladı. "Bir daha asla düello yapamayacaksınız, Bay Dubois," dedi. "Tetik parmağınız iyileştiğinde kırığın düzgün kaynaya-cağından şüpheliyim. Bir daha asla tetiğe basamayacaksınız."

Silas Dubois çömeldi, titriyordu, inanılmaz derecede küçük düşmüştü. Sadakatsiz arkadaşı Jeremy Bryce bunun olmasını sağlardı. Bryce çoktan nişancılığını överek Lord Sylvester'a yakalaklık yapmaya çalışıyordu.

Marki, Silas Dubois'nin silahını aldı ve Lord Sylvester'a geri götürdü. Adam silahı inceledikten sonra başını üzüntüyle salladı. Silah mahvolmuştu. Tabancayı kendi silahıyla birlikte kutuya koyduktan sonra etrafına bakındı.

Hayatta kalmak ve âşık olmak ne muhteşemdi! Her şey taze ve yeni oluşmuş gibi görünüyordu.

Dubois, Bryce ve cerrahın onu dinlediğinden habersiz olan Lord Sylvester, markinin omzuna vurdu. "Gidip çifte kutlama yapalım, Peter. Evleneceğim. Elbette beni kabul ederse."

Marki gülümsedi. Kiminle olduğunu sormasına gerek yoktu.

Yan yana yürüyerek uzaklaştılar.

Cerrah, Silas Dubois'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve elini sabitledikten sonra ince omuzlarına bir kol askısı taktı. "Henüz bitirmedim," diye mırıldandı Silas Dubois.

"Heh, ne?" diye bağırdı Jeremy Bryce. "Tabii ki bitirdin. Adam seni tam bir aptal yerine koydu. Ama gerçekten yenildin."

"Bir numara sayesinde," diye tısladı Dubois. Gözleri aniden kötülükle parladı. "Ama onu hâlâ alt edebileceğimi düşünüyorum. Acele et, ahabap. White's kulübüne gitmeliyiz."

“Bu saatte mi?”

“Evet, bu saatte.”

Bay Bryce şehre dönüş yolunda sessiz kaldı ama içten içe arkadaşının yaşadığı şok yüzünden kafasının karışmış olduğunu düşünüyordu.

Araba yalpalayıp sallanırken Silas Dubois sağlam elinin tırnaklarını kemirerek söyleniyordu. Nihayet St. James Sokağı'na geldiklerinde basamakların konulmasını beklemeden aşağı atladı, kulübe koştu ve derhal bahis defterini getirmeleri için bağırmaya başladı.

Defteri alıp sakın bir köşeye geçtikten sonra sayfaları yavaşça çevirdi. Ah, bulmuştu! Kayıt sanki pat diye önüne çıkmıştı. “Bay F, Sör Y ve Lord B işbu vesileyle Bayan A'nın gönlünü kazanmayı başaran kişiye ödenmek üzere elli bin pound bahse girmektedir.”

Köşedeki bir masaya geçti ve cebinden küçük bir çakı çıkararak kaydın bulunduğu sayfayı dikkatlice kesti. Bir tüy kalem ucunu sivrillettikten sonra Lord B'yi dikkatlice Lord S'ye çevirdi. Daha sonra kısa bir mektup yazdı, mektubu bahis defterinden aldığı sayfayla birlikte katladı ve mühürleyip kulüpteki hizmetkârlardan biriyle Minerva'ya gönderdi.

Minerva, Leydi Godolphin'in Hanover Meydanı'ndaki evinin yeşil salonunda volta atarak çaresizlik içinde haber bekliyordu. Leydi Godolphin yatıyordu ve muhtemelen en azından öğlene kadar yatakta kalırdı. Minerva, St. James Meydanı'na yaptığı ziyaretten leydi hazretlerinin haberi olup olmadığını bilmiyordu.

Minerva'nın yüksek standartlarının hepsi yerle bir olmuştu. Sadece o yaşasın, diye düşündü, benimle evlenmek istemezse seve seve metresi olurum.

Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Sylvester, arabaların-
dan biriyle eve göndermeden önce onu tutkuyla öpmüştü. Mi-
nerva oradan ayrılmadan önce lordun kapısında durarak gidi-
şini izlemişti, onu tekrar görüp göremeyeceğini merak etmişti.

Sabah postası, babasının Lord Sylvester ile Brabington Mar-
kisi'nin cömertliğinden bahsettiği ve kızının eve dönmesini is-
tediği bir mektupla gelmişti.

Ve sonra kâhya Mice kapıda durarak, "Brabington Markisi,"
diye bildirdi.

Minerva kireç gibi bembeyaz kesildi. Bir şeyler olmuş olma-
lıydı, yoksa Lord Sylvester şahidini göndermezdi. Ayrıca marki
belli etmemeye çalışsa da epey sarhoş olduğu görülebiliyordu.

Adam iyice eğilerek selam verdi ve bu sırada hafifçe sende-
ledi. "Hizmetkâr, Bayan Armitage," dedi.

"Sylvester!" diye bağırdı Minerva. "Ah, en kötüsünü söyle-
yin. Beni bu acıyla bekletmeyin."

"O iyi hanımefendi ve saygılarını gönderdi."

"Yaralı mı?"

"Tanrım, hayır. Sizi temin ederim, turp gibi. Silahıyla Dubo-
is'nin elini vurdu. Muhteşemdi, kesinlikle muhteşemdi."

"Şimdi nerede?"

"Ölü gibi uyuyor. Körkütük sarhoş yani."

"Ah," dedi Minerva usulca.

"Söylemem gerekeni bir şey daha vardı. Ah, bir hatırlasam.
Size iyi günler."

Marki yalpalayarak kapıya doğru giderken Minerva, "Bekle-
yin!" diye bağırdı. "Başka mesaj göndermedi mi?"

Marki sert rüzgâra karşı bir karakavak gibi sallanarak,
"Gönderdiğine eminim, hanımefendi," dedi. "Fakat ne yapar-
sam yapayım hatırlayamıyorum."

Minerva

Ardından sallanarak çıktı.

Minerva aniden oturdu ve yere baktı.

Lord Sylvester güvendeydi.

Ve bu yeterliydi.

Kalbine korku çörekledi. Bir ömür boyu sürecektir bir aşk, kendini tutkuyla feda etme asaleti gibi gördüğü duygu, pis bir tat vermeye başlamıştı.

Ya Lord Sylvester onu sevmiyorsa? Ya hamile kaldıysa? Ama Lord Sylvester onu sevmek zorundaydı. Sevdigini söylememişti fakat bedeni, elleri ve ağzı belli etmişti. Minerva'nın yüzü yanmaya başladı.

Fakat Lord Sylvester kendi gelmiş olmalıydı. Arkadaşını göndermemeliydi.

Kâhya tekrar gelerek Minerva'ya mühürlü bir mektup verdi.

Minerva mührü kırdı ve parşömen kâğıdını hışırdatarak açtı. İlk başta içindekilerin ne olduğunu algılayamadı. Bir bahis defterinden alındığı belli olan bir sayfa vardı. Kâğıda şaşkınca baktıktan sonra ilgisini kâğıdın yanındaki mektuba verdi.

“Sevgili Bayan Armitage,” diye okudu. “Lord Sylvester’in size âşık olduğunu düşünebilirsiniz fakat White’s kulübünün bahis defterinden koparma inisiyatifimi kullandığım sayfadan da göreceğiniz üzere adi bir bahis malzemesi oldunuz. Kendinize dikkat edin!”

Hürmetkâr ve Sadık Kulunuz,

Bir Dost.

Minerva bahis defterinin sayfasına bir kez daha yavaşça baktı. Bu kez, sayfanın en altındaki madde birden gözüne çarptı. “Bay F, Sör Y ve Lord S işbu vesileyle Bayan A’nın gönülünü kazanmayı başaran kişiye ödenmek üzere elli bin pound bahse girmektedir,” diye okudu.

Kâğıtları kucağına bıraktı. Lord Sylvester’ın babasına karşı cömertliği artık şüpheli görünüyordu. Anlaşılan ödülünü garantilemek için her yola başvurmuştu.

Minerva kendi kendine öfkeyle, ama kendimi ona verdim, dedi.

Titremeye başladı. Kendini kirletilmiş, aptal ve yalnız hissediyordu.

Birileri her şeyi biliyordu. Bir bahis malzemesi yapılmıştı ve kulüplerde ona gülmüşlerdi.

Birdenbire, oradan uzaklaşması, Hopeworth’a dönmesi gerektiğini fark etti. Leydi Godolphin’i görmek istemiyordu. Leydi Godolphin de bu nefret dolu dünyanın ayrılmaz bir parçasıydı.

Gitmeden önce tek bir mektup yazmaya niyetliydi.

Minerva ayağa kalktı ve sert bir amir gibi işe koyuldu. Sadece küçük bir sandığa eşyalarını koydu. Neyse ki, seyahatini karşılamak için yeterince harçlığı kalmıştı.

Şehre gitmek için bir fayton kiraladı ve şehirden Hopeminstere’ya giden bir posta arabasına bindi. Kıt parası sadece çatıda bir yer tutmasına yetmişti.

Hopeminstere’daki Cock and Feathers’ın sahibi, babasının bir sonraki ziyaretinde borcunu ödeyebileceğini söyleyerek Minerva’yı Hopeworth’a götürecek bir gezinti arabası temin etmeyi seve seve kabul etti.

Minerva

Gün, tarlaların üzerine kederle yağan ince, gri bir çisenti yüzünden kasvetliydi. Minerva sonunda babasının kilisesinin bodur kulesini gördüğünde kulübe pencerelerinde mumlar yanıyordu.

İki gün süren yolculuğun verdiği yorgunluk onu sakinleştirmişti. Babasına mektubunu alınca çok sevindiğini ve derhal yola çıktığını söylemeye karar verdi. Neyse ki Londra'da kaldığı kısa süre boyunca harçlığının çoğunu kendisine bir şeyler almak yerine ailesine hediyeler almak için harcamıştı, bu hediyeler valizinin çoğunu kaplıyordu ve yolculuğunu planlı bir ayrılış gibi gösterecekti.

Lord Sylvester'la yüzleştğini ve bahis defterinin sayfasını yüzüne fırlattığını hayal ettiğinde hissettiği öfkeli ruh hali hamile kalmış olabileceğini ve nehrin dibini boylamak dışında bir geleceği olmadığını düşündüğünde şiddetli bir acıya dönüşüyordu.

Markinin sarhoş halini düşündüğünde tüm olanlar erkeklerin gaddar dünyasının ayrılmaz bir parçasıymış gibi geliyordu. Horoz dövüşü, ödüllü dövüş ve bakirelerin kanına girmek, hepsi bir tür spordu.

Çektiği büyük ıstırap yetmezmiş gibi, Lord Sylvester'a duyduğu aşk ve özlem geçmiyordu.

Belki de babasını gerçekten hiç tanımamıştı; onu hep ince duygulardan mahrum pervasız bir avcı olarak görürdü.

Fakat selamlaşma sona erdiğinde, hediyeler sevinç çığlıklarıyla açıldığında, kardeşleri tarafından kucaklanıp ağırlandığında ve soru yağmuruna tutulduğunda onu çalışma odasına götüren kişi babası oldu, kapıyı kapatıp tek kelime etmeden tombul kollarını uzatan, ona sıkıca sarılan, ağlamasına müsaade eden ve tek bir soru sormayan da babasıydı.

On İkinci Bölüm

Hasat zamanı geldi ve ekim ayının soğuk rüzgârları kahverengi tarlaların üzerinde esmeye başladı. Kızıl ve sarı yapraklar rüzgârın önünde salınarak dans ediyordu ve ağaç dalları kollarını düzensiz bulutların Berham Kontluğu'nun üzerine yağmur örtüleri taşıdığı rüzgârlı gökyüzüne doğru uzatıyordu.

Tüm taşra hareket halindeydi, papaz masa şeklindeki mezar taşının üstüne saygısızca oturduğu yerden Minerva köye doğru yürürken kırmızı pelerininin rüzgârla dalgalandığını görebiliyordu.

Papaz, Minerva'nın düşüncesiz davranışının hikâyesini tatlı diliyle kızından parça parça almayı başarmıştı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Normal şartlarda silahını doldurup Londra'ya giderdi ve Lord Sylvester Comfrey'yi kızıyla evlenmeye zorlardı.

Fakat ailenin maddi durumunu kurtardığı için Lord Sylvester'a çok fazla borcu vardı, dahası Minerva lord hazretlerinin sarhoş olduğunu ve kendini adamın kollarına attığını açıkça belirtmişti.

Fakat papaz, Lord Sylvester'ın davranışına bir türlü akıl erdiremiyordu. Karakter tahlili konusunda iyi olmasıyla gurur duyardı ve Lord Sylvester'ın aklında evlilik olmadığı sürece asil

kandan bir kızı yatağa atacak türde bir adam olmadığına yemin edebilirdi.

Minerva'nın utancını derinden hissettiği için kimseye açılmamıştı. Ama kızının günden güne bir kız kurusuna dönüştüğünü ve içine kapandığını görmek canını yakıyordu. Tanrıya şükür hamile değildi ama görüntüsü ve gençliği soluyordu.

Karısına içini dökmesinin faydası olmazdı çünkü Bayan Armitage kesin korkunç bir spazm geçirirdi. Tazılarından birinin bir kemiği ısırp silkelemesi gibi bahis defteri sorununu kafasında döndürüp duruyordu. Bu tarz bahislere girildiğini biliyordu. Benzer bahislere o da katılmıştı fakat biraz daha neşeli bir şekildeydi ve söz konusu kadının asla haberi olmamıştı.

Lord Sylvester'ın kalitesindeki birinin, Sör Peter Yarwood ve Hugh Fresne gibi iki yer mantarıyla böyle bir iddiaya girmesi olacak şey değildi.

Fakat lord hazretlerinden ses çıkmaması onu suçlu gösteriyordu. Minerva'ya karşı niyeti onurlu olsaydı en azından mektup yazardı.

Birdenbire sorun tek bir adam için fazla ağır göründü. Papaz aklında böyle bir yük varken av sezonundan zevk alamayacağını biliyordu. Sessizliğini bozmaya ve Şövalye Radford'u ziyaret etmeye karar verdi.

Birkaç saat sonra, şövalyenin evinde şöminenin yanında oturup adamın muhteşem şarabını yudumlarken şövalyenin varlığının bile çok rahatlatıcı olduğunu düşündü. Şövalye karşısındaki koltukta oturuyordu, tokalı ayakkabılarının içindeki ayakları yere zar zor değiyordu.

Şövalye, arkadaşını birkaç saniye inceledikten sonra, "Yine Annabelle mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi papaz. "Daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Minerva."

Sadece köşedeki sarkaçlı dolap saatinin yankılı tıkırtısıyla bozulan uzun bir sessizlik daha oldu.

“Minerva Londra’dan çok ani ayrıldı,” dedi şövalye.

Papaz cebinden buruşuk bir kâğıt çıkararak, “Leydi Godolp-hin’den bu mektup geldi,” diye gürlledi. “Zararının tatmini için dırdır edip duruyor.”

Şövalye kaşlarını kaldırdı ve sonra gülümsedi. “Sanırım ley-di hazretleri *tazmin* demek istemiş, ya da muhtemelen *tazmi-nat*. Kısacası parasını geri istiyor.”

Papaz, “Elbette alacak ama birkaç elbise için istediği bedel çok fazla,” diyerek mektubu geniş ceplerinden birine geri koydu.

“Fakat seni asıl rahatsız eden bu değil,” diye teşvik etti şövalye nazikçe.

“Şey, hayır. Aslında Jimmy, durum şu...” Çok utanan papaz, Minerva’nın itibarını kaybetmesinin uzun hikâyesini anlatmaya koyuldu.

Şövalye bir kez bile müdahale etmeden sabırla dinledi. Papaz sonunda anlatmayı bitirdi, koltuğunda arkasına yaslandı ve alnını mendiliyle silerek teselli veya tavsiye vermesi için şövalyeye umut dolu gözlerle baktı.

Şövalye Radford şaşkınlığını başarılı bir şekilde sakladı. İçten içe Minerva’nın hâlâ bir evi olduğu ve kırbaçlanıp kapı dışarı edilmediği için şanslı bir kız olduğunu düşündü. Ancak aklına ilk geleni söyleyen bir adam değildi ve biraz düşündükten sonra gençliğinde daha mihraba bile ulaşmadan bekâretini kaybeden tüm o kızları hatırladı fakat hepsi bir şekilde ört bas edilmişti ve sonunda her şey yoluna girmişti.

Lord Sylvester hakkında duyduğu her şeyi zihninde tekrarladı. Lord hazretlerinin aşağılık bahsini ve sonraki davranışını açıklayacak bir şey hatırlayamıyordu.

Aslında düşündükçe Lord Sylvester, Minerva'ya tüm kalbiyle âşık olmuş gibi geliyordu. Papaza karşı cömertliği sadece Minerva Londra'da mutlu olmadığı için evine dönebilsin diyeydi.

“Lord Sylvester, Fresne ve Yarwood gibileriyle bahse girmez,” dedi. “Lord Barding olsaydı anlayabilirdim. Bu mektup Minerva'ya isimsiz mi gönderilmiş? Hımm. Mektup yanında mı?”

Papaz geniş ceplerine vurarak sonunda kuyruk cebinde sayfayı buldu.

Şövalye koltuğunun yanındaki masada duran dağınıklığı karıştırarak güçlü bir büyüteç buldu. Sayfayı dikkatlice inceledikten sonra memnun olarak iç çekti. “Lord S değilmiş,” dedi. “Birileri yazıyı akıllıca değiştirmiş. Bence orijinalinde Lord B yazdığını sen de göreceksin.”

“Vay canına! Bakayım!” diye bağırdı papaz. Küçük gözlerini kısarak büyüteçle kâğıda baktı. “Çok haklısın, Jimmy! Ne numara ama. Yine de Sylvester'in davranışını açıklamıyor. Sadece Minerva'ninkini açıklıyor.”

Şövalye koltuğuna geri oturdu ve parmak uçlarını birleştirdi. Uzun bir sessizlik oldu. Saat tıkırdıyordu, rüzgâr pencereleri tıngırdatıyordu ve bir ağaç kütüğü kayarak ateşe düştü.

Şövalye, Minerva'yı düşündü, ardından biri kendini sürekli tutan, aşırı ciddi ve düzgün olan diğeri ise ara sıra ortaya çıkan istekli, tutkulu bir kadın olan iki Minerva'yı düşündü.

Fakat Minerva bir kadındı ve kadınlar, hatta kültürlü olanlar bile, belirli şartlar oluştuğunda aynı aptalca şeyleri yapardı.

Şövalye boğumlu parmağını havaya kaldırarak papaza ciddiyetle baktı.

“Sanırım Minerva'nın sana söylemediği bir şey olduğunu öğreneceksin...”

“Neymiş o?” diye sordu papaz.

“Lord Sylvester’a bir mektup yazdığını. Kırılmıştı ve öfkeliydi, unutma. Söyle bana Charles, kırılmış ve öfkeli bir kadının mektup yazmaması duyulmuş şey mi?”

“Ama bana söylerdi...”

“Şart değil. Yazmaktan utanç duyduğu çok kötü bir mektupsa söylemez.”

“Kesin...”

“Kibar kadınlar bile incindiklerinde kabalaşabilir. İnan bana, Bayan Minerva muhtemelen çok şaşırtıcı şeyler yazdı.”

“O halde yapmam gereken tek şey ona mektubu bildiğimi söylemek ve ona yeni bir mektup yazdırıp özür dilemesini sağlamak.”

“Hayır, inkâr etmeye devam edebilir. Kadınca bir düşünceyle içten içe eğer Lord Sylvester onu gerçekten sevseydi mektubu görmezden gelirdi, diye düşünebilir.”

“Vay canına, o halde ne yapabilirim?”

Şövalye haylazca gülümsedi. “Biz, sevgili Charles, kafa kafa verip Lord Sylvester’a bir mektup yazacağız –elbette Minerva’nın ağzından– ve bu mektup onu koşa koşa Hopeworth’a getirecek.”

“Ya Lord Sylvester onu sevmiyorsa?”

“Ah, bence seviyor. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Minerva’yı mektup yazmaya ikna etsek ve Lord Sylvester mektuba cevap vermezse, Minerva eskisinden daha çok kırılır. Böylesi daha iyi.”

“Tüm o duygusal zırvaları yazabileceğimden emin değilim,” dedi papaz öfkeyle.

“Ah, bir şişe daha açarız, Charles ve gençliğimizi hayal ederiz, sonrasında görürsün...”

Minerva

Lord Sylvester, Küçük Sezon için Londra'daydı ve taşraya gittiği için şükrederek hazırlanıyordu. Brabington Markisini de yanında götürcekti.

Marki yarımadaadaki alayına tekrar katılacaktı fakat denize açılmadan şiddetli bir ateş yüzünden hastalanmış ve ancak iyileşebilmişti.

Londra'nın zevklerini, en az Lord Sylvester'in bulduğu kadar sıkıcı buluyordu ve ikisi de şehrin tozlarını topuklarından silkelemek için can atıyordu.

Marki bazen Lord Sylvester'in ondan daha ölümcül bir hastalık geçirmiş bir adama benzediğini düşünüyordu. Minerva Londra'dan ayrıldığından beri Lord Sylvester daha az konuşur olmuştu ve içine kapanmıştı. Marki, Minerva'nın ona bir mektup gönderdiğini ve Lord Sylvester'in gözlerindeki yaralı bakışa bakılırsa mektubun içeriğinin korkunç olduğunu düşünüyordu.

Lord Sylvester ona, Minerva'ya ne dediğini, söylediklerini, ona olan aşkını iletip iletmediğini sormuştu ve marki suçlu bir tavırla ziyareti hakkında tek bir ayrıntıyı bile hatırlayamadığını söylemişti.

Lord Sylvester düellodan sonra öyle özgürce ve yabanice eğlenmişti ki sevdiği kadının karşısına sarhoş halde çıkmak istemediğinden, markiyi bu görev için göndermiş ve sonra uyuyakalmıştı. O günün ilerleyen saatlerine kadar uyanmamıştı ve uyandığında Minerva'nın mektubu onu bekliyordu.

Minerva, Lord Sylvester'in onu iğrendirdiğini, onunla yaptığı şeyin düşüncesinin bile midesini bulandırdığını ve onu tekrar görmek veya ondan haber almak istemediğini söylemişti.

İlk haftalarda Minerva'ya karşı duyduğu şuursuz öfke sonrasında yerini kaçınılmaz kırgınlığa ve karamsarlığa bırakmıştı.

Küçük Sezon sırasında çok kötü davranışlar sergilemişti. Kabaydı, mağrurdu ve neredeyse tüm Londra sosyetesini hakir

görmüştü. Ve onlar bu hareketleri yüzünden onu ne kadar da çok sevmişlerdi! Lord Sylvester tepeden tırnağa bir aristokrattı, yüksek sosyeteye yakışan biriydi.

Hayattan bıkmıştı, kendinden bıkmıştı.

Uşağı seyahat arabasının kapıya getirildiğini bildirdi.

“Gel hadi, Peter,” diyerek gülümsedi. “Sana biraz atış ve balık tutma sözü verebilirim. Ayrıca taşranın havası seni tümüyle kendine getirecektir.”

Lord Sylvester yakası çok katlı olan Benjamin mantosuna sarınarak seyahat arabasının oturağına çıktı.

“Sen kullanabilirsin, Peter,” dedi. “Bakmam gereken bir sürü mektup var.”

Marki başıyla onaylayarak dizginleri aldı.

Strand'deki yoğun trafikte yavaşça ilerlerken, Lord Sylvester arkadaşının kolunu tutarak bağırdı, “Hopeworth’a gidiyoruz, Peter! Son hızla. Beni seviyor!”

Marki, arkadaşının elindeki parşömene baktı.

Aniden aylardır hissettiğinden daha iyi hissetmeye başladı.

Aklına sarı saçların, mavi gözlerin ve büyüleyici bir gülümsemenin görüntüsü geldi.

“Hopeworth o halde!” diyerek gülümsedi.

Lord Sylvester yolculuğa gece de devam edecekti fakat marki, papaz konutunda kendilerini takdim ettiklerinde en iyi hallerinde olabilmeleri için onu gece dinlenmeye ikna etti.

Lord Sylvester hanın şöminesinin yanına oturup kıymetli mektubunu tekrar tekrar okudu. Markinin sadece göz atmasına izin verdi. Tuhaf, eski moda, ince ve uzun bir el yazısıyla yazılmıştı ve bütün “s” harfleri “f” gibi görünüyordu.

“Bu mektup sayesinde Minerva’nın duygularından artık şüphe etmiyorsundur, Sylvester,” dedi.

“En ufak şüphem yok,” diyerek gülümsedi arkadaşı. “Ah sevgilim! Gözyaşlarının sayfayı lekelediği noktaları bir görsen.”

Şövalye, mektubu göndermeden önce kâğıda birkaç damla su sıçratmanın dâhice olduğunu düşünmüştü.

Sabah erkenden kalktılar ve Hopeworth’a doğru hızla yola koyuldular.

İki adam geldiğinde papaz çalışma odasıındaydı. Aileyle zaten tanışmış olan marki, Annabelle’in Ledy Wentwater’a gittiğini öğrenince hayal kırıklığına uğrasa da, Lord Sylvester papazı görmeye gidince oturup Bayan Armitage ile ailenin geri kalanını eğlendirmeyi tercih etti.

Papaz, Lord Sylvester’a Minerva’ya evlenme teklif etmesi için neşeyle izin verdi.

“Size bir mektup yazdı demek, öyle mi?” dedi papaz. “Ve bana bundan hiç bahsetmedi. Yaşlı bir adamın tavsiyesini kabul ederseniz, lordum, yerinizde olsam mektuptan bahsetmezdim. Herhangi bir teşvik olmadan kendi isteğinizle geldiğinizi söylemeniz daha nazik bir davranış olur. En iyisi mektubu ateşe atalım.”

“Ama inanılmaz bir mektup! Muhteşem bir mektup! Hayır, hayır, sevgili bayım. Mektuptan bahsetmeyeceğim fakat kesinlikle onu en değerli hazinelerimin arasında saklamaya niyetliyim.”

Papaz iç çekti fakat ısrar etmedi. Lord Sylvester’a bahis defterinden ve Minerva’nın nasıl kandırıldığından bahsettikten sonra lord hazretlerini kızını bulmaya gönderdi. “Minerva şu anda köyden eve doğru yürüyor olmalı,” dedi.

Minerva, Hopeworth’tan papaz konutuna giden dar yolda yavaşça yürüyordu. Babası, birilerinin bahis defterindeki bir

harfi değiştirerek onu kandırdığını söylediğinden beri içi sıkıntılıydı. Yazdığı o korkunç mektubun her kelimesini hatırlıyordu ve o mektupla, kapıyı Lord Sylvester'ın yüzüne başarıyla çarptığını biliyordu. Hiçbir erkek öyle bir mektup yüzünden onu bağışlamazdı.

Yorgunluktan sırtı ağrıyordu. Kilise görevlerinde bezmeden çalışıyordu, yapması gerekenden çok daha fazlasını yapıyordu. Fakat bütün gece uyanık halde uzanıp bir çift yeşil gözü ve güzel biçimli dudakları düşünmektense bitap halde uyuyakalmak çok daha iyiydi.

Hava çok durgundu, gökyüzü kasvetliydi, henüz erimemiş olan don çimenlerin üstünde parlıyor, yolun her iki tarafındaki uzun çalıların çıplak dallarında ışıldıyordu.

Babası Londra ziyaretinin Lord Sylvester'ın cömertliğini kamçıladığını belirterek onu kesinlikle teselli etmişti, lord hazretleri ve Brabington Markisi sayesinde ikizler Londra'daydı; King's Road'a rahatça yerleştirilmişti ve Eton'a giriş sınavlarına hazırlanıyorlardı.

Minerva'nın takunyalarının tabanlarındaki sert halkanın altında buzlar çatırdıyordu. Taşraya çoktan kış gelmişti. Londra, Leydi Godolphin, yedi yalakası, partiler, balolar ve etkinlikler bazen hiç var olmamış gibi geliyordu. Sadece Lord Sylvester gerçek kalmıştı. Minerva onu unutmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın lordun söylediği her sözü, her okşayışını hatırladığını fark ediyordu.

Belki bir gün onu tekrar görebilirdi. Sylvester'ın arkadaşı Brabington Markisi, babasına artık para konusunda endişe etmelerine gerek olmadığını söylemeye geldiğinde Annabelle'den çok etkilenmiş görünüyormuş. Fakat bir daha gelmemişti, o yüzden belki Annabelle'in çok genç olduğunu düşünmüştü. Fakat Minerva bir süre, Annabelle'in markiyle evleneceği ve kar-

Minerva

deşinin düğününde bile olsa, bir şekilde Lord Sylvester'ı tekrar göreceği hayaller kurmuştu.

Hafifçe iç çekerek ağır el işi sepetini kolunda daha yukarı kaldırdı. Hava kararmaya başlıyordu.

Alacakaranlık insana tuhaf oyunlar oynardı. Minerva yolun ortasında kıpırdamadan duran ve ona dikkatle bakan uzun boylu kişiyi ilk başta hayal ettiğini düşündü.

Adam kıvrık kenarlı kunduz şapkasını gösterişli bir hareketle çıkardı ve eğilerek selam verdi.

“Bayan Armitage. Hürmetkâr kulunuz,” dedi.

Minerva, “Sylvester!” diye bağırdı ve adamın kollarına atıldı. Bu sırada elişi sepetinin kapağı açıldı, makaralar, ipekler ve yünler buzlu yola saçıldı.

Minerva gülerек, aynı zamanda ağlayarak, kollarını Lord Sylvester'a doladı, öpmesi için dudaklarını kaldırdı.

Lord Sylvester onu kendinden hafifçe uzaklaştırınca Minerva aniden gerilerek lordun gözlerine baktı.

Lord Sylvester boğuk bir sesle, “Seni seviyorum, Minerva,” dedi. “Benimle evlenme onurunu bahşeder misin?”

“Ah, evet,” dedi papazın kızı. Adamı öylesine tutkuyla öptü ki, Sylvester hafifçe sendeledi, daha sonra aldığı kadar iyi bir karşılık verebilmek için kollarını Minerva'ya daha sıkı doladı.

Sonunda dudaklarını çekerek boğuk bir sesle, “Minerva,” dedi. “Çok yakında evlenmeliyiz. Bekleyemem.”

“Neden bekleyelim ki?” diyerek güldü Minerva.

“Yaramaz bir kızsın. Tam bir şıfıntı. Olduğumuz gibi, saygıdeğer insanlar gibi davranmalıyız ve bu buz gibi yolda kendimi tutamayıp yaramazlık yapmadan önce eve gidip güzel haberi ailene vermeliyiz. Beni tekrar öp!”

Yaklaşık yarım saat boyunca sersemlemiş halde yürüyerek papaz konutuna girdiklerinde kızların çığlıkları ve bağrılarıyla karşılandılar. Bayan Armitage öyle mutluydu ki spazm geçirmeyi unutmuştu.

Annabelle odanın bir köşesinde tek başına, sessizce duruyordu ve Lord Sylvester'ı, gözlerindeki aşkı ve sevinci, ağzının güzel kıvrımını izliyordu. Brabington Markisi arkadaşını kutladıktan sonra arkasını döndüğünde Annabelle'i gördü ve yüzünden bir gölge geçti.

Kısa süre sonra hep birlikte papaz konutunun yemek odasında, masanın etrafında oturuyorlardı. Londra sosyetesinin dizinde küçük Frederica'yla oturan ve yüzü mutluluktan şekil değiştirmiş beyefendinin Lord Sylvester olduğunu anlamakta kesinlikle çok zorlanırdı.

Lord Sylvester, Frederica'nın buklelerinin üzerinden Minerva'ya gülümseyerek, "Mektubunu hep el üstünde tutacağım, sevgilim," dedi.

"Ah, o korkunç mektup!" diye bağırdı Minerva.

"O değil," diye takıldı Lord Sylvester. "Beni buraya getiren güzel mektup."

Minerva'nın gözleri büyüdü. Konuşmak için ağzını açtı. "Biraz daha şarap, hayatım?" dedi babası omzuna doğru. Minerva başını çevirdi ve babasına baktı. Papaz ona göz kırptı.

"Müstakbel damadımı buraya getiren her neyse Tanrı'nın işi olduğuna eminim," dedi papaz dindar bir tavırla. "Sence de öyle değil mi, Minerva?"

"Ah, e-evet, baba," diye kekeleydi Minerva. "Elbette."

Başını çevirip Lord Sylvester'ın yüzünde parlayan aşkı gördüğünde diğer her şeyi unuttu.

Minerva

Mutlu grup akşam yemeğinden sonra konuk salonunda toplandı. Şarap ve başarı yüzünden hafifçe sersemlemiş olan papaz, karısının elini sıktı.

“Sanırım Minerva’nın evliliğini çok iyi ayarladım,” dedi kendinden memnun halde. “Ne uğraştırdı ama!”

“Övünülmesi gereken durumda övünmeliyiz,” dedi Bayan Armitage. “Elbette Minerva’nın takdimini sen ayarladın fakat Lord Sylvester’ı evlilik teklifi için Hopeworth’a getirmekte parmağın yok.”

“Ah, ne?” Papaz çiftin barışmasını planlamak için Şövalye Radford’la nasıl da kafa kafaya verdiklerini karısına söylemeyi bir an için çok istedi. Fakat Bayan Armitage başkalarına söyleyebilirdi, daha da kötüsü, meşhur spazmlarından birine tutulabilirdi. O yüzden papaz kısık sesle, “Muhakkak, hakkınız var hanımefendi. Arkada düşünmemiz gereken diğer beşi var,” dedi.

“Baş belaları, yani kadınlar,” diyerek iç çekti Aziz Charles ve Aziz James Kilisesi’nin papazı. “*Cidden* baş belası!”